
NAZIONALE
220
5 A
25
VITT. EMANUELE
ROMA

Si quæ autem aliæ leuioris momenti occurrent mendæ, eas pro sua humanitate benignus corriget Lector.

		lege
192	ܟܒܒܐ	ܫܒ̈ܒܐ
192	ܗܘܐ	ܗܘܐ
198	ܐܣܛܘܟܣܐ	ܐܣܛܘܟܣܐ
216	ſuadie	ſuo
221 & 238	Ierudad	Ieſudad
225	cæcionem	cæciorem
227	Abnaditalebo	Abnabitalebo
231	Muſcis	Muſicis
234 & 2.	ב litera	litera ܦܘܐ
234	Barshaulos	Barphaulos
235	compellendas	complendas
236	Hac	Hae
257	Oratione	Oratore
240	المعتبر	المعتبر عليه
242	ܘܐܝܕܐ	ܘܐܝܕܢܐ
252	latitudinē	latitudine

Si

AMICE LECTOR.

Dum opus sub prælo erat, in grauem, diuturnumque incidimus morbum, hinc nonnullæ exciderunt nostro correctori typographicæ mendæ, quas hic sub vnum aspectum tibi corrigendas damus.

Pag. 23, Chrisostimi leg. Chrysostomi

34	ܣܘܟܐ	ܣܘܟܠܐ
40	ܐܦܣܟܐ	ܐܦܣܟܠܐ
78	ܡܠܐܡܠܢ	ܡܠܐܡܪܐ
40	ܒܪܝܫ	ܒܪܒܪܝܫ
104	ܕܟܣܕܐ	ܕܟܣܠܐ
112	ܗܒܣܠܐ	ܒܪܗܒܣܠܐ

ܕܠܠܦ

T

AMI-

S

Susai

G

H

E

Da-

B

C

INDEX

Basi-

INDEX

LATINVS SCRIPTORVM

In hoc Opere contentorum.

A

T *Abra-*

INDEX.

LAVS DEO.

INDEX

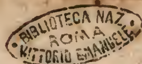
ܫ

ܬ

INDEX

ܥ

ܥܢܝܢܘܬܐ

INDEX

ܡܘܫܡܘܣ

INDEX.

ܐ

ܒ

ܒܥܘܬܐ

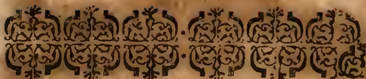
INDEX.

ܛ

ܒܟܝ

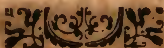
ܐܒܪܗܡ

INDEX

INDEX CHALDAICVS SCRIPTORVM

In hoc Opere contentorum.

ܐ

S

mores. In omnes ferè linguas translatus eſt. Extat eius exemplar Arabicum in Bibliotheca Eminentiſſimi Cardinalis Mazarini, elegantiſſimè deſcriptum.

Pag. 107 *Et contra Bardaiſanem alium inſcriptum de Scarabæis*. Bardaiſanitas comparat Scarabæis, quia vt iſti ſtercus volutant, & ſtercore aluntur, ita illi ſuarum volutant opinionum abſurditates, ac tamquam lutulenti ſues in ſuorum vitiorum iacent ſordibus. Atq; hæc modò pro inſtituti noſtri ratione ſufficiant ad omnipotentis Dei laudem, & gloriã, ac Catholicæ Religionis amplitudinem, ornamentum, & Decus.

FINIS.

rebit. Stella interdiu relucens, videbiturq; in medio eius imago puellę virginis. Vos autem filij mei ante omnes gentes percipietis illius ortum. Cùm ergo videbitis stellam, pergite quò vos diriget, & adorate natum illum, & offerte ei munera vestra, ipse enim est verbum constituens cælum.

Pag. 103. *Interpretatus etiam est ex Indico idiomatę librum Calaileg, & Damnag.* Liber iste tribuitur Isamo quinto Indorum regi, de quo sic Ismael Sciahinsciah in Hist. gentiū,

يسام وهو الذى وضع كتاب
كليله ودمنه

Isamus, & est ille, qui composuit Librū *Clilah, & Damnah.* Idem affirmat alibi, librum hunc Arabici iuris factum fuisse trecentis ante Alexandrū Macedonem annis. Est autem Apologus in quo humani instituuntur

mores

القرابين اليه واخبرهم ان في اخر
الزمان بكرا تحبل بجنين من غير
ان يمسها بشر وعند ولادته يظهر
كوكب يضي بالنهار ويرى في وسطه
صورة صبية عذري وانتم يا اولادي
قبل كل الامم تحسون بظهوره فاذا
شاهدتم الكوكب امضوا حيث
يهديكم واسجدوا لذلك المولود وقربوا
قرابينكم فهو الكلمة مقيمة السماء

Idest: Hoc *tempore Magiam docebat Zoroaster, cuius originem alij ad Adrichani regionem, alij ad Assyriam referunt. Dicitur autem eum fuisse ex discipulis Elię prophetę, & Persis indicasse ortum Christi Domini, atq. pręcepisse ipsis deferre ad illum munera; & annunciasse, fore, ut in nouissimo tempore virgo concipiet infantem sine contactu viri; & illa pariente apparebit*

vocem persicam esse rati sunt, ex eo hallucinantur; quia apud Persas sectæ dogmata promulgauit ille primò, quæ illinc in alias transfusa sunt orbis partes, & vna cum illis sectæ nomen. Sed & hodierni Persæ hoc vocabulum Arabicum esse putant, quia eius radicem, & originem in sua lingua non comperiunt. Cum autem posteri astrorum scientijs abusi sint, vocabulum malè audisse cœpit. Ferunt, Zoroastrum Persis Christi Domini natiuitatem prænunciasse, de quo sic laudatus Gregor. Barhebræus l. mox cit: in Cābyse

وفي هذا الزمان كان زرادشت يعلم
المجوسية واصله من بلاد ادربيجان
وقيل من بلاد اثور وقيل انه من
تلامذة اليا النبي وهو عرف الفرس
ظهور السيد المسيح وامرهم بحمل
القرابين

culiaribus addicta dogmatibus, & persuasionibus mancipata. Nuncupati autem sunt hoc nomine, ܡܓܘܫܐ *Mgusce*, siue vti Chaldæi efferunt *Magusce*, ex Syriaca, siue Chaldaica radice ܓܫ *Gosc*; idest, *attrectauit, palpauit, inuestigauit*, cùm huius sectæ sapientes sciẽtiarum omnium, ac præsertim Astronomiæ seduli extiterint inuestigatores. Ex Syriaca lingua deductam fuisse hanc denominationem, ex eo planè persuaderi videtur, quòd ex multorum sententia (vt libro 5. Chronicorum in Cambyse scribit Gregorius Barhebræus) sectæ huius auctor زرادشت nempe Zoroaster natione fuerit Assyrius. Qui autem

vocem

aliæ duæ conditiones, hinc factum est, vt raro reperiatur Confessio inter Cophtitas. Quidam autem ex eorum Patriarchis interdixerunt plebi eius vsum ob defectũ concursus illarũ triũ conditionũ, sine quibus non bene peragitur. Et quemadmodũ etiam non omnes egent medicina corporali, ita nec spirituali. Et quemadmodũ non omnes, qui ea (corporali medicina) indigent semper in omni morbo, ita nec spirituali. Hæc tã clara, & plana sũt, vt explicatione nõ egeãt.

Pag. 79. *Contra Magos Nisibenses,* quemadmodũ, & supra pag. 49. *nec nõ aduersus Magos,* & infrà nõ semel. Nomine Magorum haud intelligendi hic veniunt illi, qui vulgò ex Latinorum loquendi vsu malefici habentur, & magi dicuntur, neque etiam pro sapientibus Persarum solum sunt accipiendi, vt quidam arbitrantur: sed pro secta quadam pe-

cu-

وكما انه ليس كل انسان يحتاج
الى الطب الجسدانى فكذلك الروحانى
وكما ان ليس كل المحتاجين اليه
يحتاجون اليه مستمرا فى كل مرض
فكذلك الروحانى

Ideſt: *At vero Confeſſio eſt medicina ſpiritualis; cuius comparatio ad Animam eſt vt comparatio medicinę corporalis ad corpus. Quemadmodum autem corporalis* (medicina) *non peragitur niſi per medicum probũ peritũ; alioquin melius eſſet, eiuſmodi relinquere curationem, quæ fit ab imperito, & improbo; nec non, vt ægrotus amplectatur, & vtatur quicquid ipſi praſcribitur; deinde vt medicina ſit poſſibilis ex parte temporis, loci, & potentię, alias nihil prodeſt; ita ſpiritualis. Cum ergo raro reperiatur probitas in perito, quemadmodum, &*

 alię

cumciſione pluribus diſeruit, hæc ſubdit de confeſſione.

واما الاعتراف فهو طب روحاني
نسبته الى الروح نسبة الطب
الجسدانى الى الجسد وكما ان الجسدانى
لا يتم الا بطبيب خير خبير والا
كان ترك الطبيب خيرا منه من
جاهل او شرير ثم بقبول المريض
واستعماله ما يوصف له ثم بامكان
المداواة من جهة الزمان والمكان
والامكان والا فلا فايده فكذلك
الروحانى : ولما صار وجود الخير
بالخبير نادرا وكذلك القسمان الاخران
صار الاعتراف فى القبط لا
يوجد الا نادرا ومنع بعض بطاركتهم
منه الجمهور لعدم اجتماع الشروط
الثلثة التى لا يتم جدا الا بها

nunquam reuersus, vbi Iacobitarũ libros nec vidit fortassis, nec legit.

Apud Cophtitas id sacramentum inter septem semper numeratum est, eiusque viguit vsus vsq. ad tempora eorum Patriarchæ nuncupati
يوحنا ابو المجد بن ابي غالب
Ioannes Albulmagedus filius Abigalebi, qui Alexandrinam sedem apud eos occupauit anno ab incarnatione Domini 1207. Is quippe confessionem amouit; & circumcisionem plurimum commendauit. Sed an proptereà negent, id esse sacramentũ? an penitus abolitum velint? nequaquam, audiamus ergo totum ex c. 5 i Constitutionum Ecclesiæ Cophtitarum Collectionis ابن العسال Abnelhassali, qui nec etiam decreti causam reticet, vbi postquam de circum-

rursus, tua conuersatione potitus fuero.

Ego sanè nunquam sine magna admiratione legi id, quod de confessione Iacobitarum scribit doctissimus vir fel. mem. Gabriel Sionita c. 14. Appendicis ad Geographiam Nubiensem hisce verbis, *Ad hæc confessionem nullam admittunt; sed eorum multi in Ecclesiæ parietibus factis foraminibus peccata sua confitentur; alij verò Deo soli, qui cordium scrutator est, confitendum aiunt.* Equidem ego existimo, eum falso aliquo rumore deceptum fuisse, ac toto cælo à veritate discessisse, nisi nomine Iacobitarum intellexerit, mures, hirundines, aut passeres, quos ea Ecclesiarum foramina frequentare non semel vidi, at non confitentes. Siquidem Sionita nouennis in Europam aduectus est, posteà in patriam

ܐܢ ܬܘܒ ܐܚܙܝܟ ܪܫܝ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܠܐ ܐܪܝܡ ܐܢܐ

ܘܡܢ ܬܘܕܝܬܐ ܘܫܘܒܚܐ ܕܝܠܟ ܠܐ
ܫܠܐ ܐܢܐ.

ܟܗܢܐ ܕܟܠܗܘܢ ܐܪ̈ܙܝ ܠܟ
ܓܠܐ ܐܢܐ

ܚܘܢܝܢܝ ܡܟܝܠ ܕܠܐ ܡܢܟ
ܗܐ ܒܛܠ ܐܢܐ.

Si rursus te videro, caput ex terra
non extollam,
Et ab gratiarum actione nunquam
cessabo;
Secreta mea omnia tamquam sacerdo-
ti tibi reuelabo,
Miserere mei igitur, quoniam sine te
pereo.

Quasi dicat, quemadmodum confitentes sacerdoti nostra arcana, & secreta aperimus, ita ego faciam, si rur-

259
c. 22: ſuæ Eccleſiæ Conſtitutionum

فصل فى معلم الاعتراف

ſect. de magiſtro Confeſſionis, ſeu Confeſſario, quæ ſic incipit.

يجوز ان يكون الاعتراف على كاهن
او على غير كاهن ممن يكون اهلا
لذلك: الجواب: لا يجوز الاعتراف
لعلمانى بل يعترف لمن له
جنسية فى الكهنوت

Ideſt: *Licet ne, confeſſionem fieri ſacerdoti, an non ſacerdoti, digno tamen, qui hoc perfungatur? Reſponſio. Non licet confeſſionem fieri non ſacerdoti, ſed illi, qui eſt in gradu ſacerdotali* Huc reſpicit Gregorij Barhebræi id Epigramma ad quendam Amicorum.

quæ non poteſt in omnibus proſperari, vt conueniant ad Domũ medicinę Christiana, & medicis ſpiritualibus ſuas ęgritudines oſtẽdant, itaut propitiationibus, ſeu abſolutionibus, & canonibus pœnitẽtiæ ſanitatẽ ſpiritus adpiſcãtur, & ad cœnam Dominicã cum puritate accedant, iuxta verbum magni Doctoris. Medicinam autem pœnitentię dedit Dominus noſter medicis peritis, qui ſunt ſacerdotes Eccleſię. Quem ergo percuſſerit diabolus ægritudinibus iniquitatis, is veniat, oſtendatq; vulnera ſua diſcipulis Medici ſapientis, & ipſi curabunt illum medicina ſpirituali. Hęc autem verè perficiuntur, ſi fide, & non mundialiter fiant; quicquid enim ex fide non eſt, peccatum eſt, ituut quidam ob auaritiam, mercaturam, ac negotiationem, & vſuram fecerint rem hanc magnam.

Iacobitæ hoc idem vltrò fatentur

cap-

procliue est ; ac facilè in peccatum propensum, & ægritudinibus animę vix non tentatur. Quamobrem data est iustitia sanans, vt gratis illud curet. Si dimittetis peccata alicui, dimittentur, dixit quidem Dominus, non est enim opus medicus sanis, sed male se habentibus. Et: non veni vocare iustos, sed peccatores ad pœnitentiam. Tres dico similitudines, filij scilicet Prodigi, centum ouium, & duorum debitorum vnius creditoris. Ad augendam autem spem peccatoribus, aperiendamq; ianuam pœnitentię, quę ascendere facit ad Cœlum, & beatitudinem supernam attribuit, has affero parabolas. Demonstratio autem est Simon post abnegationem, Paulus post persecutionem, Peccatrix, Publicanus, & Latro. Quapropter consentaneum est fidelibus, quoties criminibus laborant iuxtà imbecillitatem naturæ humanæ,

 quæ

ܘܠܘܩܐ ܘܡܠܬܗ ܐܝܟ ܕܦܪܘܩܢ
ܙܕܩ ܗܟܝܠ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܘܕܝܢܘܬܐ
ܡܢܢ ܠܐܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܟܬܒܘܢ
ܚܛܝܐ ܘܒܝܬ ܐܚܐ ܘܐܡܬܝ ܕܢܦܩܘܢ
ܗܟܝܠ ܕܒܐܪܥܐ ܘܟܠ ܢܦܠ ܢܬܐ
ܢܦܫܬܐ ܠܡܫܝܚܘܬܗ ܘܐܦ ܗܕܐ
ܡܫܡܫܢܐ ܗܘܝܘ ܒܪܘܚܢ ܠܗ
ܒܗܕܐ ܪܘܚܢܐ. ܘܡܛܠ ܕܡܢ
ܒܗܪܐ ܡܢ ܟܠ ܒܢܝ ܒܪܢܫܐ.
ܘܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܦܪܘܩܢ. ܕܠܐ
ܥܒܝܕ ܠܗ ܕܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܡܥܡܘܕܝܬܐ
ܚܛܝܬܐ ܗܝ. ܐܟܚܕܐ ܕܐܝܟܢܐ
ܫܘܒܩܢܐ ܕܚܛܗܐ ܘܬܝܒܘܬܐ
ܕܟܠܗܘܢ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܗܘܐ ܪܝܫܐ.

Idest: *Caput septimum de remissione peccatorum, ac de pœnitentia. Genus quidem humanum ad errandum pro-*

ܠܡܫܡܫܘ ܡܗܝܡܢܐ ܒܩܘܕܫܐ
ܘܢܬܒܣܡܘܢ ܠܐܪܝܟܐ ܕܐܡܝܢܘܬܐ
ܡܗܝܡܢܘܬ ܠܟܗܢ̈ܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬ
ܬܫܡܫܬܐ ܕܟܠܗ̇ ܐܦܝܠܐ܀
ܘܐܣܘܬܐ ܫܡܫܘܗܝ ܒܬܪ ܕܦܘܪܩܢܗ.
ܘܦܘܠܚܗ ܒܬܪ ܕܘܒܪܗ. ܒܗܘ
ܬܘܕܝܬܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܐܝܩܪܐ. ܘܠܗ
ܗܘܐ ܐܝܟ ܠܡܫ̈ܡܫܢܐ ܕܡܫܝܚ
ܕܫܡ̈ܫܘܬܐ ܦܬܓܡ̈ܐ ܐܝܟ
ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܗܘ
ܕܠܐ ܡܫܡܫܢܝܢ ܦܪܝܫܝܢ ܟܕ ܢܝܚܐ.
ܕܟܗܢܘܬܐ ܐܫܝܚܘܬܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܢܬܚܕܘܢ ܘܠܦܘܬܐ ܘܩܕܝܫܬܐ
ܕܐܚ̈ܝܢܘܢ ܢܬܚܕܘܢ. ܐܡܝܢܐ
ܕܫܘܡܠܝܐ ܘܡܫ̈ܘܕܝܐ ܕܐܡܝܢܘܬܐ
ܡܘܟܫܢܐ ܕܪܘܚ ܠܗ ܐܠܗܐ ܝܗܒܝ܂
ܘܠܫܡܫܬܐ ܡܪܢܝܬܐ ܕܒܝܬ
ܠܐܒܘܗܝ

quod totum huc referre non pigebit

ܗܦܠܠܗܝ ܕܡܟܝܠ ܠܐ ܡܘܫܐ
ܕܝܗܒܐ ܘܠܐ ܐܬܩܪܝܬ: ܕܟܗܢܐ
ܝܗܒ ܐܠܗܐ ܠܟܗܢܐ ܗܘ.
ܘܕܢܠܗ ܠܗܢܐ ܠܟܗܢܘܬܐ.
ܘܟܗܢܘܬܐ ܕܟܗܢܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܬܡܢܝ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܘܡܢ ܟܗ ܐܝܟ. ܐܦ ܐܬܩܪܝܘ
ܟܗ ܡܢ ܕܐܬܐ ܕܢܗ ܕܟܗܢܘܢ
ܕܡܢܝܢ ܐܦܢ ܡܫܝܚ. ܘܠܐ ܦܩܕܐ
ܐܝܟ ܠܟܗܢܐ. ܐܠܐ ܠܡܫܝܚ
ܕܟܗܢܐ ܕܟܗܢܐ. ܘܠܐ
ܐܢܬ ܘܐܦܢ ܟܗܢܘܬܐ ܐܠܐ ܕܢܣܒ
ܠܟܗܢܘܬܐ. ܘܩܛܠ ܐܠܗܐ ܐܦܢ ܐܝܟ
ܗܘ ܕܟܢܐ ܐܘܪܫܠܡ. ܗܘܘ ܕܟܗܢܐ
ܕܟܗܢܝܢ: ܗܘܘ ܕܐܬܩܢܝ ܡܬܟܢܫܐ
ܐܝܟ ܗܘܐ ܠܟܠܗ ܕܟܗܢܐ ܟܗܢܘܬܐ.
ܟܗܢܘܬܐ

ܐܝܟ ܒܡܬܠܐ ܠܟܬ̈ܒܐ. ܩܕܡܝܐ
ܟܗܢܘܬܐ ܕܗܝ ܗܝ ܓܡܘܪܘܬܐ ܕܟܠ
ܐܪ̈ܙܐ. ܘܕܬܪܝܢ ܡܥܡܘܕܝܬܐ
ܩܕܝܫܬܐ. ܘܕܬܠܬܐ ܡܫܚܐ ܕܡܫܝܚܘ
ܬܐ. ܘܕܐܪܒܥܐ ܩܘܪܒܢܐ
ܕܦܓܪܗ ܘܕܡܗ ܕܡܫܝܚܐ.
ܘܚܡܫܐ ܚܘܣܝܐ ܘܫܘܒܩܢܐ

Ideſt: *Sacramenta Eccleſiaſtica ſeptem ſunt iuxtà mentem Diuinarum Scripturàrum. Primum eſt ſacerdotium; quod perficit omnia ſacramenta. Secundum ſanctus Baptiſmus. Tertium Chriſma vnctionis. Quartum ſacrificium corporis, & ſanguinis Chriſti. Quintum Indulgentia; ſeu propitiatio, & remiſſio peccatorum &c.* De hoc verò ſacramento peculiare inſtituit caput; Et eſt eiuſdem Tractatus ſeptimum, quod

primò designat sacramentum Confessionis in tota sua latitudinẽ, deindè vel preces, quæ pro delinquentibus funduntur, vel admissionẽ pœnitentium, vel formulam absolutionis sacramentalis, vel suffragia fidelium viuentium pro defunctorum animabus, ac eiusmodi. Hæc omnia cùm obuia sint, ac non tanti momenti, missa facimus, at de sacramento confessionis pauca notanda nobis sunt ex Nestorianorum, & Iacobitarum placitis, quia hos sacramẽtum hoc nequaquàm aliis accensere, quidam scribunt. Ex Nestorianis vnus nunc sufficiat noster Auctor Hebediesu, qui Tract. 4. libri Margaritarum c. 1. enumerans Ecclesiæ Sacramenta, quinto loco ponit hoc sacramentũ. verba ipsa sũt

ܐܪ̈ܙܐ ܕܥܕ̈ܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܐܠܝܢ ܐܢܘܢ ܫܒܥܐ

rim loci vnde sic dicatur plane nimis ignari & pag. 181. *vbinam hæc Rhea, ego me nescire fateor:*

Pag. 61. *cum expositione Dionysij* Is, vt Ioannes Darensis, libros D. Dionysij Areopagitæ de Hierarchia cælesti, & Ecclesiastica commentarijs illustrauit.

Pag. 63. *Isaac Niniuita.* Præter libros hic recensitos multos alios edidit Theologicos, & Philosophicos, quorum catalogus non est ad manus.

Pag. 65. *Nec nō ordinē Codicis circuli.* Hoc nomine intelligendum venit Kalendarium festorum per anni circulum.

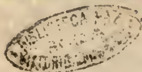
Ibidem *de Indulgentia.* Syriaca vox ܚܘܣܝܐ, quæ significat *indulgentiā, propitiationem, & remissionem.* Secundùm receptiorem vsum

primo

verò رها , *Rahá*, & عرفا Horpha.

Ab ſcriptoribus orientalibus Helenæ matris magni Conſtantini fit patria, & Abagari Toparchi regia. Vide Gregorium Barhebræum in Tiberio, vbi etiam refert Epiſtolam Abagari ad Chriſtum Dominum, & Epiſtolam Domini ad Abagarum. Vide Iſmaelem Sciahinſciah in Almottechi ſub anno Hæg. 331. Mahometum Benſciahnam in eodem, item Georgiū Almacinum, & alios. Hæc autem notata ſint in gratiam Ioannis Seldeni, qui ad interſerenda commẽtarijs de originibus Eccleſię Alexandrinæ pag, 179. ingenuè ait: *ſub initium vides, celebratiſſimam illam* Helenam *Conſtantini magni matrem nuncupari* الرهاوية *pro quo ſubſtituimus nos* Rheauienſis, *ſoni Arabici veſtigia prementes, ſed in-*

terim

Ibidem: *Maraba magnus interpretatus est, & exposuit totum Vetus Testamentum ex idoimate Græco in idioma hoc Syriacum.* Ante hunc Marabam aliam quoq. antiquiorem ex Septuaginta extitisse versionem abundè testantur D. Iacobi Nisibensis, & D. Ephrem Syri Commentaria. Aliam habent præter has Syri versionem antiquissimam ex Hebræo immediatè conuersam, atque ideò simplicem vocant, de qua vide quæ suprà attulimus ex Gregorio, & Iesudad. Tametsi aliquando occurrunt Codices pro scribarum studio, aut commodis ex vtràque versione contexti & interpolati.

Pag. 55. *Thomas Edessenus*. Edessa Ciuitas Mesopotamiæ Syris dicitur ܐܘܪܟ *Oroch*, ܐܕܣܐ *Edessa*, & ܐܘܪܗܝ *Vrhoi*, Arabibus

Ezram fuiſſe auctores; quia ſi ille fuit, nequaquam omiſſa fuiſſent in vtroq; Exemplari; ſi iſte, nequaquã Chronologus id reticuiſſet. Adhuc hoc idem euincitur ex eodem Chronici Auctore, qui vbicumq; occurrit vox aliqua ambiguæ lectionis, illi Arabum puncta appingit, & hoc quidem ideò, quia nulla puncta habent Samaritani. Et hæc pro inſtituti ratione nunc ſufficiant:

Pag. 51. *Idem tranſtulit Canones Patrum trecentorum octodecim* &c. Is poſt D. Iacobum Niſibenſem, qui eidem Concilio interfuit, ſuam Syris nouam tradidit Canonum, & Conſtitutionum verſionem vnà cũ Actis, & Hiſtoria, quæ omnia hactenus Syris, Arabibus, alijſq; Nationibus Orientalibus integra extant, vt alias in Præfatione eiuſdem Concilij, & Epitome diximus.

Ibidem

ximè necessarium erat, si vllus eo tempore punctorum erat vsus, vt promiscuum illud ex Hebræis, Chaldæis, alijsq gentibus vulgus facile sacros Codices legere potuisset. Nec probabile existimandum est, Interpretem, quisquis ille fuit, puncta, si vlla fuissent, tam in versione, quã Autographo omisisse. Ad hæc Samaritani Chronici Auctor, quod est Bibliothecæ Eminentissimi Cardinalis Mazarini, omnia ac singula enumerat, quæ in Sacro Codice ab Ezra vel mutata sunt, vel addita, vel dempta, ac inter cætera de illo summoperè conqueritur, quòd antiquos, & ab ipso Moyse conditos characteres in hos, quos habemus nunc, & quadratos vocamus, permutauit, de punctis verò nec verbũ quidem facit. Ex quibus colligere est, punctorum neque Moysen, neq-

quiorem esse probatur, illud vnum est, quòd omnes aliæ linguæ suos Characteres, & literas, à dextera sinistram versus, vel vice versa scribunt, Syriaca verò sola suas ducit lineas pectus versùs, quem difficillimum scribendi modum aliæ correxerunt, illa autem antiquum, ac rudem retinuit. Patet igitur ex dictis, neque plura, neq; vnum fuisse ab initio punctum apud Syros, *cuius ope, omni semper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit*, vt inanibus verbis effutit Bootius.

Tertium demùm argumentum suppeditant nobis Samaritani, & Samaritanorum exemplar vtrumque, nempè Hebræum, & purum Samaritanum, quod idem ac Chaldaicum esse, suprà indicauimus. In horum quippe neutro vllum punctorum conspicitur vestigium; tamen id ma

maxi-

implicata sit difficultatibus iam ferò sapiunt aliorum exemplo. Quandoquidem literæ illæ modò consonantium, modò vocalium defungentes munere, nō paruum facessunt illis negotium; adeoque maiorem meliorenque vitæ partem circà lectionem, & puerilia exercitia insumunt. Ex quo colligere est, antiquos nulla habuisse puncta. Etenim id à natura comparatum est, & arte, vt res primò inuentæ rudes quodamodo adumbrentur, dein paulatim excultæ vsu, & experimentis suas adipiscantur perfectiones. Hinc posteriores linguæ, vt Græca, & Latina eiusmodi imperfectionibus, & difficultatibus haud obnoxiæ sunt; quia ipsorum Auctores id animaduertentes tanto incommodo prospexerunt. Sanè ex infinitis argumentis, quibus Syriacam linguam Hebraica anti-
 quio-

qui hactenus priscis insistentes institutis sub nomine Mandaitarum, Chaldæorum, Sabaitarum, & Christianorum Sancti Ioannis Baptistę circa sinum Persicum degunt; libri, & scripturæ, qui sine vllo punctorum genere leguntur, vel spectent illa ad vocales, vel ad interpungendi rationem, vel ad quemcumq. alium vsum. Libri, quos tamquam antiquissimos ostentant, sũt Liber Adam, & Liber Astrologiæ, qua tantoperè gloriati sunt olim Chaldæi. Etsi tamen nulla agnoscãt isti puncta, quatuor vocalibus suas efferunt dictiones, easque totidem exprimunt literis, nempe ࡀࡏࡅࡉ A, E, V, I, quod referẽdum est ad ea, quæ superiùs diximus respondentes ad auctoritatem allatam ex D. Hieronymo, & alijs. At quantis res hæc impli-

mon ipse, vel quispiam alius eius iussu sacros interpretatus est libros, certè nonnisi omnibus numeris absolutos illos dedisset Hiramo amico deprecanti, ac tales quales à suis auctoribus profectos; sed in hisce punctorum vocalium, nec vola, nec vestigium ante D. Ephrem tempora conspectū esse memoratur, nec vlla extat apud scriptores mentio. Idem disserēdum est de alijs tam Veteris, quàm Noui Testamenti partibus in Syriacam linguam ab ipsis Apostolis conuersis. Quis enim facilè sibi persuadet, Apostolos Christianis tunc tyronibus, & in lege minimè versatis puncta subtraxisse, aut Salomonem tradidisse Hiramo literas Syriacas sine punctis vocalibus, si vlla extitissent?

Alterum exhibent nobis argumentum antiquorum Chaldæorum,

Tyri amico traditis, ita legitur apud laudatum Iesudad citato opere.

ܘܐܢܫܝܢ ܐܡܪܝܢ ܕܐܝܟܢܐ
ܡܫܟܚ ܡܘܫܐ ܩܕܡ ܐܬܘ̈ܬܐ
ܥܒܪ̈ܝܐ ܕܒܗܘܢ ܣܡ ܢܡܘܣܐ.
ܗܟܢܐ ܐܫܟܚ ܫܠܝܡܘܢ ܐܬܘ̈ܬܐ
ܕܟܬܒ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܘܝܗܒ ܠܥܡ̈ܡܐ
ܕܐܬܝܩܪ ܡܢܗܘܢ ܘܩܕܡܝܬ ܕܣܘܪܝܐ
ܕܝܗܒ ܠܚܝܪܡ ܕܨܘܪ

Ideſt, *Quidam autem aiunt, quòd quemadmodum Moyſes excogitauit olim literas* Hebraicas, *queis legem poſuit, ita Salomon excogitauit Characteres aliarum ſcripturarũ, quos tradidit populis, a quibus affectus eſt honoribus; & primùm quidem Syriacę linguę,* (characteres) *quos dedit* Hiram *Tyri.*

Ex narratis ſic arguo: Si Salo-

mon

الى السريانى بعد ظهور المخلص
بزمان طويل

Ideſt: Hæc *autem Septuaginta verſio illa eſt, quæ pro authentica habetur à noſtris doctoribus, & quæ Græcorũ, aliarumque Chriſtianarum nationum teritur manibus, Syris exceptis; ac pręſertim Orientalibus, quorum verſio, quæ ſimplex vocatur; concors eſt textui Iudęorum. Occidentales autem vtramq. habent verſionem, ſimplicem videlicet, quæ verſa eſt ex* Hebręo *in Syriacum idioma poſt aduẽtum Chriſti domini tempore Adęi Apoſtoli; vel, vti fertur, ante illum tempore Salomonis filij Dauid, &* Hiram *Domini Tyri: atq. Septuaginta, quæ verſa eſt ex* Græco *in Syriacum longo tempore poſt aduentum Saluatoris.* De Characteribus autem Syriacis a Salomone inuentis, & Hiramo regi

ſacerdotum, quos miſerat rex Aſſyrius in Samaritanum idioma conuerſi ſint. Samaritanũ autẽ idioma idem eſt ac Chaldaicũ: ſimile quid ſcribit Gregorius Barhebræus lib. 6 Chronicorũ in Ptolomæo Philaladelpho agens de ſeptuaginta ſeniorum verſione.

وهذا النقل السبعيني هو المعتبر
عند علماينا وهو الذى بايدى
الروم وباقى فرق النصارى خلا السريان
خصوصا المشارقه فان نسختهم
المسماة بسيطة تطابق نسخة اليهود
واما المغاربه فلهم النقلان البسيط
المنقول من العبرانى الى السريانى
بعد مجي السيد المسيح فى زمان
اداى السليح . وقيل قبله فى زمان
سليمان بن داود وحيرم صاحب
صور والسبعيني المنقول من اليونانى
الى

ܐܟܚܕ ܘܕܚܕܬܐ ܒܙܒܢܗ ܕܐܒܓܪ
ܡܠܟܐ ܐܘܪܗܝ ܒܝܕ ܝܨܝܦܘܬܐ ܕܐܕܝ
ܘܫܪܟܐ ܕܫ̈ܠܝܚܐ ܐܦܢ ܐ̈ܚܪܢܐ
ܐܚܪܢܐܝܬ ܐܡܪܝܢ ܗ̈ܠܝܢ
ܕܡܢ ܚܕ ܡܢ ܟ̈ܗܢܐ. ܕܐܬܩܪܝ
ܐܣܝܐ ܕܫܕܪ ܡܠܟܐ ܐܬܘܪܝܐ
ܐܬܦܫܩܘ ܠܫܡܪ̈ܝܐ

Ideſt: *Ad Syriacum autem idioma translatę ſunt Scripturæ iuxta aliquos hoc modo. Pentateuchus Ioſue, Iudices, Ruth, Samuel, Dauid, Prouerbia, Eccleſiaſtes, Canticum Canticorum, & Iob tempore Solomonis Hiramo rege Tyri eius amico deprecante. Reliqui verò libri veteris ſimul, ac noui Teſtamenti tempore Abagari regis Edeſſæ ſollicitudine Adęi* (Thadæi) *& reliquorum Apoſtolorum quamquã alij aliter dicant, nempe quod ab vno ſacer-*

quæ vt plurimum refragantur Aduersarijs, ita nostræ valdè suffragantur sententiæ. Primum, Salomon multorum Syrorum testimonio non solùm sacrorum Librorum habetur interpres exorante Hiramo amico, verùm etiam Characterum auctor, De sacrarũ Scripturarũ Translatione ita IerudadEpiscopus Hadtẽsis in Elucidatione locorum difficiliũ, & vocũ obscuriorũ Geneseos postquã de Græcis versionibus loquutus est.

ܠܣܘܪܝܝܐ ܕܝܢ ܐܬܦܫܩ ܘ ܟܬܒܐ
ܐܝܟ ܐܢܫܝܢ ܡܢܗܘܢ . ܐܘܪܫܠܡ ܠܡ
ܕܫܕܪ ܚܝܪܘܡ ܘܡܠܟܐ ܘܐܪܒܥܐ
ܘܡܫܠܡܢܐ . ܘܕܝܢ ܘܩܦܠܐ
ܘܣܦܣ ܘܡܫܪܝܐ ܚܕܝܢ ܘܐܝܟ
ܕܪܒܝܘ ܕܡܠܟܘܬܗ ܠܟܬܒܐ
ܕܢܗܪ ܫܡܫܘ ܐܠܦܐ ܕܪܘܚ .
ܘܠܟܬܒܐ ܕܝܢ ܕܫܪܝܐ ܕܠܟܬܒܬܐ
ܐܟܢ

vt vocales legebantur olim apud Phœnices, atque Syros. Nam litera ܐܠܦ Aleph expressit per literam vocalem Ἄλφα, ܝܘܕ *Iudh* per Ἰῶτα, ܘܐܘ *vau* per Ὕψιλόν, antiquitùs enim vocalis hæc exprimebatur per vocalem V. Latinorum, vt Cicero in Oratione notat, vndè proferebant *Purrhum* pro *Pyrrhum*, *Eruges*, pro *Phryges*, & eiusmodi; Et nostri Syri eandem vocalem ad primam originem reducentes in vocibus à Græcis mutuatis substituunt ܘܘ leguntque ܩܘܪܝܐܠܝܣܘܢ *Kurieeleeison*, ܣܘܢܛܐܟܣܝܣ *suntaxis*, & id genus alia.

Tria adhuc ad hoc probandum non Leuia occurrunt argumenta,

quæ

ܙܘ̈ܥܐ ܗܠܝܢ ܐܬܘ̈ܬܐ ܡܢ ܘܐܬܦܫܩ
ܐܬܘ̈ܬܐ ܕܠܗܝܢ ܕܐܠܦ ܘܘܐܘ
ܘܝܘܕ. ܗܠܝܢ ܗܟܝܠ ܬܠܬ ܐܬܘ̈ܬܐ
ܕܡܬܩܪ̈ܝܢ ܡܢܩܝܬܐ ܝܗܒ̈ܢ
ܙܘܥܐ ܘܩܠܐ ܠܟܠܗܝܢ
ܐܬܘ̈ܬܐ ܕܠܫܢܐ ܣܘܪܝܝܐ

Ideſt; *Hæ ipſæ motiones, Aperitionis* (nempe A, *et elevationis* (nempe O) *a tribus literis vocalibus proceſſerunt, quæ ſunt Aleph, et Vau, et Iudh. Quæ itaq. tres literæ, quæ vocantur vocales, tribuunt motũ et ſonum omnibus literis Syriacæ linguæ.*) Liquet igitur ex iſtis D. Hieronymum, & antiquos alios Scriptores nomine vocalium intellexiſſe non apices, aut notas, ſed literas illas, de quibus mox diximus.

Profectò ſi Cadmi Agenonis filij Hiſtoriæ vlla adhibenda eſt fides, dubio omni procul tres illæ literæ.

vt

ܡܫܡܠܝܢ ܡܠܝܢ ܘܠܗܘܢ ܡܫܡܠܝܢܐ
ܠܗܘ ܘܠܐ ܣܢܝܩܢ ܕܫܘܬܦܘܬܗ

Ideſt: *vocales autem* (literæ) *vocãtur, quia illę ex ſe dictiones abſoluunt, nec ſuis indigẽt ſociabus ad cõpellendas pulſationes ſuarum dictionũ ſed vnaquæque illarum ex ſe ſuã perficit ſyllabam.* De conſonantibus autem ita ſubdit.

ܘܗܠܝܢ ܕܝܢ ܡܬܩܪܝܢ ܕܠܐ ܩܠܐ
ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܫܟܚܢ ܠܚܘܕܝܗܝܢ
ܠܡܫܡܠܝܘ ܡ̈ܠܐ ܐܝܟ
ܐܝܟ ܗܠܝܢ ܩ̈ܠܝܬܐ

Illæ autem nuncupantur conſonantes, quia ſolæ non poſſunt perficere voces ſicut vocales. Ioannes Barzuhbi non modò vocales appellat eas tres literas, ſed illas omnibus literis tribuere motum aſſerit p. 2. de vocalibus.

ܗܢ̈ܝܢ ܩܠܝܢ ܕܐܬܘܬܐ ܕܦܫܩܐ
ܘܕܘܪܫܐ

mirum in nomine בבל *Babel*, & hoc quidem ideo dixit, quia iuxta Chaldaicum, siuè Syriacum idioma ponitur inter ל & secunda ב litera sic ܒܒܝܠ quasi dicas *Babil*. His quoq. vocalibus alias duas adiungebat id. D. Hieronymus, nimirum, ה, & ע.

Syrorum quoq. antiquissimi suas literas in consonantes, & vocales partiebantur, ita Dauid Barshaulos de literis vocalibus in sua Grámatica

ܡܢ ܐܬܘ̈ܬܐ ܕܠܫܢ ܣܘܪ̈ܝܝܐ ܫܒܥ
ܙܘܥ̈ܝܢ ܡܬܩܪܝܢ ܡܛܠ ܕܟܠ
ܡܫܬ̈ܡܠܝܢ܆ ܘܠܐ ܡܫܬ̈ܡܥܝܢ
ܠܒܢ̈ܝܢܫܐ ܒܗܘ ܡܡܠܠܐ ܕܠܫܢܐ
ܕܩ̈ܠܐ ܕܐܬܘܬܢ. ܐܠܐ ܗܝܕܐ ܗܝܕܐ
ܡܢܗܘܢ

hæc æquè vetusta esse affirmabit, ac res. & nomina? Igitur ab antiquitate rerum, rerumq. nominum non valet illatio ad antiquitatem signorum; nomina enim propriè rebus imposita sunt, impropriè verò, & abusiuè, ac per metonymiam signis deinceps accommodata.

Præterea nomine vocalium antiqui scriptores intellexerunt literas quasdam, quæ aliquantulum ad sonum vocalium accedunt, & sunt apud Hebræos 'וּא quarum mentio occurrit passim apud D. Hieronymum, & Iudæi vocant eas *matres lectionis*. Hinc mox laudatus Diu. Hieronymus in Comment. Ieremiæ cap. 25. ait: *vocales literæ inter* ב, *et* ב, *et* ל, *iuxta idioma linguæ hebrae in hoc nomine non ponuntur*, nimirum

scripserunt vocalibus ad earum significandam vel productionem, vel breuitatem; nihilominus sanæ mentis nemo affirmabit, aut Astrologorum, figuras, aut Musicorum notas, aut poëtarum apices paris antiquitatis esse, ac res, & rerum nomina. Euidentissimè id probatur ex Arabicæ, linguæ imperfectionibus, de quibus fusè agit Elias Nisibensis sess. 6 suarum disputationum. Nulla sunt Arabibus puncta, aut signa, vel notæ, ad multos animi exprimendos motus πάθη, seu affectiones, res tamen, atq; rerum nomina & sunt, ac semper fuerunt; nam oratio alia nuncupatur ab illis enunciatiua, alia admiratiua, alia imperatiua, alia deprecatiua & id genus. Mutuentur nunc puncta hæc a Syris, vel alia excogitent, & suæ adhibeant linguæ quinam ist-

ܦܬܚܐ, & Arabibus الفتح *apertio*; quia in ea efferenda, vt ait Honain Benisaac in sua Grammatica.

ܦܬܚܝܢ ܐܠܬܚܬܝܗ ܕܦܘܡܢ
ܡܨܥܝܐܝܬ ܠܦܢܝܬ ܬܚܬܝܬܐ

Aperimus os imum mediocriter versus partem inferiorem.

Haud aliter profectò in hoc factum esse puto a Syris, Hebræis, & Arabibus in appingendis vocalibus, quá ab Astrologis in excogitandis illis notis,& figuris ad suos Planetas,aliasque res compendij gratia designandas,aut a Muscis ad suas modulationes varias denotandas, aut a Græcis in excogitandis accentibus illis ad suos tonos rectè efferendos. Poetices quoq; tractatores ad consulendú discentium ingenijs, & commodo apices quosdam effinxerunt, & in-

fuisse, & extitisse, & ab ipsa natura cum sermone hominibus imbibitas; nemo, nisi affatim barbarus, vt nec a bruto distinguatur, inficias ibit; imò dum negat, fatetur, cùm nulla vox humana articulata sine illis proferri possit, quinimò nec suum efferre valet Psittacus χαῖρε. At verò notas, & figuras, apicesq; vocalium inde inferre, nullum nos cogit argumentum. Verum enim verò quemadmodum ad efferendas articulatas voces, exprimendasq; necessariæ erant semper vocales, ità ad earum sonum discipulos docendum nomina necessariò illis imponenda erant. Nomina autē illa non vt consonantibus imposita ex sono, sed ex vario oris, linguæ, & labiorum motu, & modulatione. Hinc vocalis

A dicitur Hebræis פתח Syris, ܦܬܚܐ

modi autem vocalium notulæ, & figuræ nuncupãtur الإعراب *al Arabo* quasi dicas *Arabiztaiones*, seù Arabum *inuentiones*, ac legendi *morem*, & ritum. Hoc autem, quia Persæ, Turcæ, alijque exteri populi, qui Mahometanam impietatem amplexati sunt, Alchoranum, aliosq; ejus perfidiæ libros facilius illarum notarum adminiculo legere cœperunt.

Neq; suffragatur antiquitatis punctorũ propugnatoribus, quòd apud Hæbreos, Syros, Arabesue vocalium occurrat mentio aliquando multò antè eorum, qui inuentores esse creduntur tempora; quia aliud est loqui de vocalibus, & vocalium nominibus, nempe de re, reiq; nomine; aliud de vocalium signis, figuris, notis, & ipsis apicibus. Vocales enim, earumq; sonos semper

cum dhamma sic رَسُولُهُ hunc redebat sensum: *vtique Deus alienus est ab infidelibus & Apostolus eius*; idest tam Deus, quam eius Apostolus alienus est, & odio habet infideles. At iuxta eorum lectionem, qui vocem illam legebant cum kasra sic رَسُولِهِ, hunc fundebat sensum: *Vtique Deus alienus est ab infidelibus, & Apostolo suo* nempe odio habet infideles, & Apostolum suum Mahometum. Huius postremæ lectionis patroni vt genuinam tutebantur ex vi, & influxu particulæ مِن *men*, idest *ab*; quæ influere solet in omnes sequentes dictiones copulatas. Impugnatores id refellebant ex absurditate sensus. Quicquid sit, ingentes vbiq; hæc legendi varietas excitauerat tumultus, ac turbas. Eiusmodi

ſunt vti videre eſt ex ſupra allatis. Ex quo tanta lectionũ varietas ad poſteros promanauit; quantã in omnium gẽtiũ exẽplaribus videmus; nam hic legebat cũ his punctis, iſte cum illis, & iuxtà hãc legẽdi varietatẽ varij gignebãtur ſenſus, vt egregiè demonſtrat Cappellus, & ipſa euidẽtia cõuincit. Idẽ accidit etiã Mahometanis antè inuẽta ab Ali Abnaditalebo pũcta vocalia; tanta enim legentiũ erat diſſenſio, vt niſi Othmani coërcita fuiſſet auctoritate, & determinata lectio punctis, quæ Ali excogitauerat iam de Alcorano actũ eſſet. Inter cęteros Alcorani locos, qui varios fũdebãt ſenſus, iuxta varios legẽdi modos, hic vnus notatur ab Auctoribus.

ان الله برى مــن المشركين ورسولــه

qui iuxta eorum lectionem, qui poſtremæ dictionis radicalem legebãt

tio de illis apud Iudæos occurreret. Præterea eiuſmodi probatio, & demonſtratio non Cappello neganti incumbit, ſed tibi boanti, & aienti, vt ex Dialecticæ tyronibus diſcere facilè potes. Sed caue, id facias Booti, ne ferulà excipiaris, & exploderis ſibilis. Nemo enim in ſcholis ita arguens viſus eſt: *Syri habent duos punctandi modos, vel habuerunt, ad obuiam eundum ambiguitatibus, ergo & Iudæi.* Si hoc enim valeret, & hoc valeret aliud; *Arabes non habuerunt puncta, ergo nec Iudæi.* Nec minus hoc aliud. *Aſinus rudit, ergo & Bos.* vel, *Equus non eſt homo ergo Bootius non eſt homo.* Demum ipſi Syri te mẽdacij& temeritatis, arguũt, cũ doceãt, Hebræos, vt Syros nullahabuiſſe olim vocalia pũcta ad rectè legẽdũm,ideoq. illa excogitaſſe,& cõlonãtibus appoſuiſſe coacti,
ſunt

ctationi minimè standum esse, nisi vbi commodum fundit sensum. Igitur non absque vlla probatione hoc affirmauit, etenim id satis euidenter probauit in *Arcano punctationis*; herbam tunc porrexisti; vti patet ex binis tuis Epistolis suprà allatis, nunc concedis; & adhuc exigis probationem? Strabonem te esse, ac peruersis prædicũ oculis; omnes te prædicant, & talẽ ego te noui; at cæcionẽ talpa te præbes, dũ asseris. *restaret tamen ipsi adhuc probandũ; quod duo illi modi, Syris vsitati, ad ostendendam, & conseruandam verã, certamq; ambigui cuiusq; vocabuli in sacro textu punctationem, nequaquã apud hebreos vt apud Syros in vsu fuerint*. O mentecaptum Bootium! si fuerunt vnquam; adhuc essent, & viderentur, nec probatione egerẽt; vel saltem, si hactenus non extarent, aliqua men

quandiù non fecerit, iustissimam habebimus causam taxandi nimiam, ac temerariam eiusdem audaciam, affirmandi tam fidenter, absque vlla probatione, vt alias res permultas, ac maximi ponderis, quas hactenus agminatim recensuimus, tum hoc quoque de punctatione codicum nostrorum. quod nimirum authoritas eius merè humana sit, qua proinde neminem vlterius obstringat, quàm quatenus sensus commoditate seipsam tueri potest.

Benè quidem! concedis Cappello, recentiores Masorethas primos excogitasse punctationem, qua nunc vtimur, Quo autem concesso, quid inde sequitur, quàm textus Hæbraici authoritatem, punctationem hanc quod attinet, esse merè humanam? Sed hæc consequentia est pro sententia Cappelli, qui ex illa præmissa infert: huic ergo punc-

cta-

Theophilus; & si figuræ id abundè explerent munus, haud editi essent tot Commentarij, & elucidationes ambiguarum vocum, & si certa cõstaret punctuandi ratio, vt Bootius effutit, horum Commentariorum Auctores nequaquàm discordes inter se, ac dissentientes essent de ratione, & modo legendi, & interpretandi singulas voces. Hinc delirare planè Bootius videtur, cum scribit: *Ast illi, qui inter illos* (Syros) *verè docti sunt probè norunt ambiguorum omnium in textu Syriaco vocabulorum punctationem certam esse, ac determinatam; talemq; semper fuisse, etiam antequam vteruis de punctatorijs apparatibus, quibus hodiè vtuntur, apud eos innotuisset.* Delirat, inquam, quia Soli tenebras in meridie affundere conatur; & puluerem inijcere videntium oculis, ac

rum secretorum ab ipso dictus.

O benè inuentum! ò benè de Syrorum sacris literis meritum Bootium! hactenus ignorabamus, vel Gregorium Barhebræum, vel Iosephum Barmalcun, vel Ierudad Episcopum Hadtensem, vel Paulum Nisibensem, vel Babai magnum, & multos alios eiusmodi edidisse commentarios, siue elucidationes de dictionibus obscurioribus sacræ scripturæ: At quid indè infertur, nisi Syriacam punctationem in vocibus ambiguis non esse certam, atq; determinatam, etiàm post inuenta puncta, neq; figuras vocalium, nedum Bootianum admirabile punctum illud, quod tot solum obit munera, & officia? Certè si satis punctum illud esset; nequaquam illa alia duo inuexisset D. Ephrem; & si duo illa sufficerent, figuras non excogitasset

Theo-

attribuere , gignere , producere &c. Vnde, quæso, habentur istæ significationes variæ, nisi ex sensûs commoditate?

Sed sistamus parumper, quia nodum hunc Gordium soluisse sibi videtur Bootius ex Syrorum commẽtarijs, & præsertim auctoritate *Aazar Rodse* cuiusdam Gregorij, quamobrem audiamus illum: *Neq; hoc*, inquit, *contenti Syri, separatos præterea habuerunt semper commentarios, in quibus magna curâ cuiusq; vocis ambiguę veram punctationem, non per pũctula iam, aliasue notulas, sed integris vocaliũ (vel, vt Hieronymus in Hebraicis vocales appellare solet, accentuum) appellationibus comprehensam exhiberent.* Luculentum *eius rei documentum præbet succinctus ille cuiusdam Gregorij in tota Biblia Commentarius Aazar Rodse, seu hor-*

renm

Experientia rerum magiſtra eſt, ac lydius lapis. Proponamus vocem hanc ברך punctandam, quam ſi punctas, בָּרַךְ ſignificat, *cecidit*, *adorauit*, ſi בֵּרֵךְ *genuflexit*, ſi בֵּרַךְ *benedixit*, ſi בְּרָךְ *creauit te*, vel *filius tuus*, ſi בָּרְךָ *deſertum tuum*, vel *pars tua exterior*, & eiuſmodi alia. Horum punctatio nonnè pendet penitùs ex ſenſus commoditate? Dicat Bootius; loquatur. Simile quid apud Latinos occurrit, ex: gr. verbum: *fero*, habet plures ſignificationes, ſignificat enim *gerere*, *opinari*, *ſperare*, *conſtituere*, *tradere*, *exhibere*, *pati*, *tollerare*, *proferre*, *requirere*, *velle*, *iubere*, *reportare*, *afferre*, *celebrare*, *laudare*, *obtinere*, *dicere*,

accu

Sed videamus quid porrò profert Bootius. *Cappello quidem*, inquit, *nulla hic apparebit difficultas; & absque vlla hæsitatione non modò concedet totum hoc de arbitraria, secundùm sensus commoditatem, punctatione, quarumcunque in Syriaco textu vocū, suapte natura ambiguarum; sed vltrò etiā, si rectè ipsum noui, id affirmabit, atq; ex ijs, quæ iā nunc dixi, id liquidò promanare, vel deierare paratus erit.*

Cur Cappello, aut cuiquam linguarum Orientalium, vel mediocriter perito apparere debet hic vel minima difficultas? Certè, si non affirmauerit illè, ego tibi Booti, tuisque similibus constantissimè affirmabo, vocum quarumcunque in textu Syriaco, suapte naturà ambiguarum, punctationem arbitrariam esse secundùm sensus commoditatem. Negas, aio.

Expe-

ſtamenti Syriaca editione, quàm in toto Pariſinorum Bibliorum ſeptilinguium corpore. Hoc tamen feliciter illi ſucceſſit, quia incendiarium illum Heroſtratum Valerianũ de Flauignij haud nacta eſt, qui nominis immortalitatem inde ſibi cõparare niſus eſt. An etiam, vt ad rem noſtram redeamus, Pſalmorũ liber typis cuſus in ipſo monte Libano ab Illuſtriſſimo viro illo Sergio Riſio Archiepiſcopo Damaſceno, multis ante Sionitæ editionem annis, imò antè natum Sionitam, ſuis careat vocalibus? An plures alij libri Romæ cuſi nõ ſint eiuſmodi vocalibus inſtructi? Ego ſanè habeo penès me aliquos libros ante trecentos, & quadringẽtos annos exaratos, & vtroq; punctorũ apparatu inſtructos. Multo plures paſſim occurrunt in Bibliothecis.

ipſe Maſius, a quo ea, quę de illo puncto ſuadit, deſumpſit Bootius, contrarium non ſcripſit in ſua Grãmatica, dum dicit: *Et propterea neq; etiam alterutris niſi in ſacrorum librorum ſcripturę vllis fere vocalium figuris vtuntur?* Quod quidem ideo aſſerit, quia in Textu, quem habebat, puncta, & figuras vocales adeſſe videbat, abeſſe verò in alijs. Nec putandum eſt, Maſium tantum fuiſſe, vt proprio marte omnia puncta illa nouo Inſtrumento adſtruxerit, & appinxerit; verùm pro certo tenendum eſt, eum ſequutum fuiſſe, quem præ manibus habebat, Textum, cui eas addidit vocales, quæ alicubi deſiderabantur. Hinc autem factum eſt, vt infinitis propemodũ ſcateat mendis editio illa Syriaca, vt temerarium non eſſet aſſerere, plus eſſe mendarum in illa ſola noui Te-

dic moras, porrige animosè nobis herbam, nos verò viciſſim tibi fœnum, & ſic inità pace, cantabimus per amicè ſimul illud Ouid. 2, faſt.

Sub iuga Bos veniat, ſub terras ſemen aratas,
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres.

Porrò grauiſſimè erras, Booti amice, dum aſſeris, vnicum hominem Gabrielem Sionitam proprio marte, & conſilio apparatum hunc vocalium primum inuexiſſe, ac ante illum omnibus omnino Syris inſuetum fuiſſe, ac in nullo vnquam codice conſpectum. An totum nouum Inſtrumentum ſuis adornatum vocalibus an. 1555. Viennæ editum conſpici non poteſt? An idem in Biblijs Antuerpianis editum ab Andrea Maſio cum ſuis vocalibus non prodijt? & cur non conſpicitur? An

suo ipsius iudicio, sicuti ex literis, quarum exemplaria mihi misisti, haud obscurè colligere videor, quamquàm palam manus dare, ac herbam porrigere noluerit.

Nunc in biuio hæret Bootius, retractare quæ olim concesserat, eum pudet. Criticam Cappelli, quæ omnes malè habet Protestantes, atq; Hebraizantes, adeòq. non modò in cunabulis eam opprimere sunt conati, sed vel in ipso vtero materno, ac dum informis embryo esset, cum reliquo non aggredi agmine, nefas putauit. Quid ergo agendum iam est, Booti? sequendum ne Buxtorfij exemplum, qui palam manus dare, & herbam porrigere noluit? Nequaquam a probo viro ita veritas deludenda est; Macte igitur animo, vanum depone pudorem, quid verba quæris? dum ais, negas? veritas o-

quippe demptus mihi, & inde error, quem ex magni Buxtorfii Tiberiade imbiberam de punctorum cum literis coęuitate, & metus ob quem potiſſimũ amplexus eum fueram, fore, ut alioqui omnia in textu Hebraico *incertitudine, & ambiguitate referentur, cùm tamen tu in iſtis libris contrarium feceris planiſſimè, alteramq; ac veriorem ſententiam certiſſimis argumentis adſtruxeris.* Alterius Epiſtolæ hæc ſunt verba: *In punctorum negotio verum eſt, quod & antehac tibi ſcripſi, me lectione tui Arcani deductum fuiſſe a priſtina, penituſq; infixa ſententia de illorum cum literis coęuitate, ac planiſſimè tibi aſſentior, pondere argumentorum a te adductorum conuictus, aliquot poſt Chriſti ſæculis non conſueuiſſe ea adſcribi in Textu ad eum modum, quo hodie videmus; & puto Buxtorfium iam hic a te ſuperatum*

Arabis poetæ declarat diſtichon.

الم ترى ان السيف يقلّ قدره
اذا قيل هذا السيف خير من العصاه

Nonne vides gladij decedere pretio,
Cùm dicitur, hic gladius melior eſt baculo?

Largitur quidem inpræsẽs Bootius quia olim herbam porrexerat Cappello, vt ex binis eius Epiſtolis ad eundem Cappellum Lutetiæ ſcriptis, menſibus Iulio, & Auguſto an. 1645 quas legere eſt in defenſione Criticæ aduerſus Buxſtorfium pag. 646. In harum prima ita de punctatione Hebraica habet: *Librum tuum de punctis Hebraicis, ſiue Arcanum punctationis reuelatum ab Erpenio editum legi, quod feci cum magna admiratione reconditę eruditionis, qua opus illud vndiq. ſcatet, & cum inſigni fructu,*

quip-

imprimis quod ſpectat, & conſo-nantes, ac vocales proinde, & puncta, ſi ab eodem profecta probentur auctore? At ſi par ratio vtriuſque eſt, certè par auctoritas erit. Largitur inpræſens Bootius, hodiernam punctationem Hebraicam a Maſorethis poſt talmudicis demũ adhibitam fuiſſe, ſed inſanà, ac bouina liberalitate; dein certitudinem eiuſmodi pũctationis ex Syriaca ſtatuere nititur. Miſer Bootius! ſua proijcit arma Hebraica, Syriaca arripit, quæ cùm minus tractare ſciat, ſe ipſum conficit, & iugulat. Solidis, vt procerto credo, deſtitutus argumentis, & causà deſperata ſuſceptæ defendendæ prouinciæ, ſatius habuit, hoc præſtare eiusmodi armorum genere, quàm turpiter deſerere prorſus. Verùm quantum vel deſperatæ cauſæ decedit, hoc

Nugæ perpetuæ, ineptiæ cōmenta. Vndè, Iodes, habet Bootius, Biblia Parisina prima esse in Mundo, quæ vniuerso punctorum apparatu instructa sunt? nisi fortè intelligat, ea esse prima, quæ typis eo modo edita sunt. Verùm hoc ad præsentem controuersiam nihil facit, nec ad quæstionem, ex qua suam parat cōclusionem; cùm plura apud Orientales exemplaria tam in vno compacta corpore, quam separatim, & seiunctim suis adornata punctis, & vocalibus conspiciantur passim, vt mox inferius constabit. Quæ præterea arguendi methodus est a textu Syriaco ad Authographum, scilicet Hebraicum; cùm ille merè auctoritatis humanæ sit, nisi Ecclesiæ accesserit approbatio, tam quoad ipsam versionem, quam quoad punctationem; iste verò non item, literas

mi-

Hebræo punctationis apparatus à Massorethis post talmudicis demum adhibitus fuit (vt id in presens largiamur ita se habere) legitimè inferri potest, non teneri nos ea punctatione, vtpotè authoritatis merè humanæ, proindeq; licere eam relinquere, vbicunq: sensus commoditas id suaserit; eadem ratione concludendum erit, arbitrariam esse quarumcunq: vocum in Biblijs Syriacis *punctationem, cùm, & punctatione vtraq: qua hodie vtuntur Syri ante secula aliquot, ac diu post confectam Bibliorum translationem, penitus corruerint; & ille vniuersę punctationis apparatus, quem in Biblijs Parisinis videmus, non modò non primæuus sit, aut antiquus, ac in nullo vnquam codice conspectus, donec in editionem Parisinam vnicus homo,* Gabriel Sionita, *ipsius curator proprio Marte ac consilio, illum inuexit.*

rij, & Odoardi Pockokij, si tamen vtrumq; vidit. An autem ab vno, aut altero Exemplari liceat ad omnia argumentis prosequi, solis luscis, & strabonibus concedimus. Ego sanè plusquam triginta Exemplaria Hebraica vidi nullis notata punctis vocalibus, ergone a paritate, imò multo potiori iure mihi inferre licebit, Iudæos nec post inuenta puncta ijs vsos fuisse ad sua Biblia punctanda? Qui hic tam putidus, tamq. ineptus arguendi modus?sed mox ipse viderit, pergat iam innumerabiles effutire nugas.

Et Biblia, inquit, *Syriaca,quæ in ingenti illo Bibliorum septilinguium corpore, intra hos paucos annos hic Parisiis impresso, conspiciuntur, prima sunt in Mundo, quę vniuerso punctorum apparatu sic constructa fuerunt. Nam si ex eo, quod hodiernę in Codice*

He-

ſticho illũ excipere, & ſuam contexere excuſationem poteſt magiſter,

عليّ نحت القوافي من معادنها
وما عليّ اذ لم تفهم البقر

Meum eſt, appoſitè componere verſus,
At nihil ad me, ſi non intelligit Bos.

Porrò ad reliqua. pergat ergo Bootius. *Et nę poſt inuentam quidem iſtarum punctationum alterutram, ijs ad punctanda ſua Biblia vſi ſunt Syri.*

O benè pronunciatum! cui ergo vſui excogitarunt Syri non vnum, ſed duplicem punctandi modum, etiam præter illud punctum Bootij tam mirabilia præſtans? Quibus tam confidentem aſſertionem probat argumentis, & auctoritatibus Bootius? An hæc habet a Bibliorum codicibus, quos vidit? benè quidem· Sed quot ei vidiſſe accidit? vnum ſanè, aut alterum, nimirum Iacobi Vſſe-

Chaldęos geminatum penultimæ ſubijcitur. 4. Aliquando ſuperpoſitum aliquando ſubſcriptum voces, & dictiones ſimiles diſtinguit. 5. ſub literis ?o- *Iudh* & o/o *vau* collocatum ſignum eſt illarum productionis, quemadmodum ſupraſcriptum eſt nota ipſarum breuitatis. Et hæc ſunt genera, & officia omnium punctorum, quæ apud Syros occurrunt, inter quæ, vt luculentiſſimè patet, nullum eſt reperiri punctum, niſi noua lingua, & puncta cudantur, quod omnium vocalium, vel aliquarum ſuppleat vices, vt boat Bootius. Res exemplis, & teſtimonijs probanda eſt, non boatu. Equidem exiſtimo, aliter a ſuo magiſtro doctum fuiſſe Bootium, ſed eum non benè intellexiſſe tam in hoc, quàm in alijs, vndè eo Poetæ Arabis diſticho

de poſita vocales conſtituunt. 7. dicitur punctum canonis, cuius varia ſunt officia apud Grammaticos. 1. inſeruit ad tempora, & modos diſtinguendos, hinc præterito, futuro, imperatiuó; & infinitiuo ſubijcitur, præſenti verò ſuperponitur, exceptis ijs verbis, quorum penultima eſt ܝ̇ *Iudh* vocali ܶ, I. notata. 2. perſonas verborum diſcriminat, ex quo primæ literæ perſonę primæ ſingularis ſuperponitur ad illam diſcriminandam à ſecunda eiuſdem numeri, quæ ijſdem pingitur characteribus. 3. ad genus ſimul, & perſonas deſignandas adhibetur; hinc tertiæ perſonæ ſing. fœ. gen. vltimæ literæ, quæ ſemper eſt ܬ. T. quieſcens, vtrinq. adſcribitur apud Maronitas, & Iacobitas, apud Neſtorianos verò, Syroſq. alios, &
Cahl-

ܦܘܚܡܐ comparationis, & est punctum, quod modò simplex, modò duplex adhibitum varios animi exprimit affectus, iuxta variam interpungendi rationem, quæ apud probatos scriptores triginta variatur modis. Secunda classis est duorum punctorum, quæ pluralem numerũ a singulari distinguunt. 3. est vnum punctum, quod supra collocatum indicium est asperitatis literarũ, infra verò lenitatis. 4. est punctum, quod pronomen affixum tertiæ personæ fem. gen. tam In nominibus, quàm in verbis, & aduerbijs distinguit ab affixo eiusdem personæ masc. generis. 5. quietem indicat, nempè literam, cui est adscriptum, non esse mouendam, nec vocali afficiẽdam, 6. sunt duo illa puncta, quæ modò supra, modo infra, modò hinc in-

iuſq; generis, vel notæ, in quo punctum iſtud non occurrat, ſi non vbiq: quod nullis accidit quãtumcunque accuratiſsimis, ſaltem pluribus in locis. Quod quidem non argumentis probandum eſt, ſed ſola codicum inſpectione, qui plurimi in celebrioribus Bibliothecis occurrũt, ſi tamen toruis illis oculis, ac peruerſis id diſpicere poteſt Bootius.

At nec ita caſtigatus dimittẽdus eſt adhuc Bootius, ſed refellendus quoq. ex punctorum Syrorum enumeratione, & ſingulorum officio; inde enim conſtabit, an ſit eiuſmodi punctum inter ea, nec ne. Sciendum igitur eſt; Syrorum puncta duplicis eſſe generis; vnum literis coæuum, quod genericum, & eſſentiale dicitur; aliud verò additum, ſeu aduentitium. Genericum illud eſt, quod literas ܕܠܐ *dolat*,

ferentiū supplere queat vices. Aliquando etiam omnes quinque vocales in vnica voce conspiciuntur, vt in hac ܡܠܟܬܐ ܙܥܘܪܬܐ *reginula*, & pũctum vnicum est, & infra collocatum. Qua ergo ratione, aut fundamento effutit Bootius. *Istius ope omni semper, lectionis ambiguitati obuiam itum fuisse* apud Syros? & quo modo *abundè explet quidcunque ad necessarium vsum ab vlla alia punctatione expectari potest?*

Tandem totam profundit Bootius suæ ignorantiæ, seu iactantiæ sentinam, cùm concludit, punctum istud non reperiri in omnibus codicibus, nec in plerisque, sed solùm in optimis quibusq; & accuratissimis. At sciat commentorum Architector, quòd nullus reperiri sit sacrarum Literarum codex, aut liber cuiusq:

benè ſcribendi ratione, & commoditate, vti legere eſt pſal. 1, ex punctatione laudati mox Gabrielis Sionitæ in hiſce dictionibus ܥܘܠܐ *iniqui*, ܗܠܟ *ambulauit* ܚܛܝܐ *peccatores*, & id genus infinita. At nũquam exhibebit nobis Bootius vel vnicum exemplum in quo duæ concurrant vocales in eadem conſonante.

Ad hæc ſunt dictiones quædam quinque, vel ſex conſtantes ſyllabis vti ܡܕܛܥܝܢܘܬܐ *aberratio* ܡܫܬܥܒܕܢܘܬܐ *ſubiectio*, tamen illud punctum vnicum ſemper reperire eſt in vnica dictione, quì ergo fieri poteſt, vt vnum punctum ſemel ſubſcriptum, aut ſuperpoſitum quinque, & ſex vocalium dif-

fer-

cta vocalia, vel figuras appingunt; quod ſanè nunquam præſtarent, ſi punctum illud vocalis fungeretur officio, & pro vocali ab illis haberetur; ea enim ratione eadem conſonans duabus affecta eſſet vocalibus, quod perridiculum eſt, & Syris, ac gentibus alijs monſtrum inauditum. Percurratur totum Bibliorũ ſeptilinguiũ opus Pariſijs a Clariſſimo viro, & immortalitate digniſſimo Guidone Michaele Le Iay editum, & à doctiſſimo Gabriele Sionita punctis vocalibus adornatum, videbitq; Bootius nos vera prædicare, ſi tamen ſtrabo ille rectè videre vnquam queat. Etenim poſteriori bus inuentis vocalium figuris, nequaquam pũctorum vocalium vſus ſublatus eſt, ſed indifferenter modò iſtis, modò illis vtuntur ſcriptores etiam in vna eademq; dictione pro

laudatus Auctor indicato capite.

ܚܕ ܢܘܩܙܐ ܠܥܠ ܐܘ ܠܬܚܬ ܐܘ ܬܪܬܝܢ
ܠܬܚܬ ܡܬܬܣܝܡܝܢ. ܠܥܠ ܐܝܟ
ܐܡܪ ܩܪܐ ܐܬܐ ܥܒܕ ܦܬܚ.
ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ ܐܣܬܡܟ ܙܪܩ
ܩܪܐ ܐܬܐ ܥܒܕ ܦܬܚ. ܬܪܬܝܢ
ܕܝܢ ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ
ܐܣܬܡܟܬ ܥܒܕܬ

Vnum punctum aut supra, aut infra, aut duo infra ponuntur. Supra, vt dicit vocat, venit, facit, aperit; *infra, vt* dixisti, accubuit, aspersit, vocauit, venit, fecit, aperuit; *duo autem infra, vt* dixit illa, accubuit illa, fecit illa.

Huic nostræ sententiæ firmissimum addit robur alterutra recentior punctatio, quandoquidem consonantibus hoc puncto notatis accuratissimi quiq; scriptores, vel pun-

operationis ſingulorum iſtorum. Videlicet, puncta iſta non per ſe motum tribuere conſonantibus, ſed per accidens, vti euidens eſt ex mutatione operationis ſingulorum; nempe punctum illud vel ſupraponatur, vel ſubſcribatur, non influit eodem modo, ſed quomodocunq. collocetur, omnes admittit vocales, vt in allatis exemplis oſtenſum eſt.

Nec reponat nobis Bootius, quòd auctor iſte, non loquatur de puncto, de quo præſens controuerſia eſt, cùm ſermo apud illum ſit de pluribus punctis; ne reponat, inquam, quia de hoc eodem apud illum ſermo eſt, vtitur autem numero plurali, quia punctum illud trifariam partitur, iuxta duplicem ſitum, quem obtinet, nam vel ſuperponitur, vel ſubſcribitur ſimplex, vel duplex, vt hiſce docet verbis

uere,& vocalis deſungi munere, vt in his vocibus ܡܰܠܟܳܐ *Malco* rex ܡܶܠܟܳܐ *Melco* conſilium, & id genus; reſ-ſponſum hoc habebit non a nobis, ſed à Ioſepho Barmalcun in Tract. inſcripto ܡܨܝܕܬܐ ܕܢܘܩܙܐ *Rete punctorum* c. 4. de hac eadē materia, de qua nobis cū Bootio controuerſia, agēte

ܘܕܠܡܐ ܢܬܣܒܪ܆ ܕܐܦ ܗܠܝܢ
ܡܙܝܥܘ ܡܬܬܙܝܥܝܢ. ܕܥ ܕܗܘ ܠܘ ܒܢܦܫܗ
ܐܠܐ ܒܪܗܛܐ ܘܫܘܝܘܬܐ ܕܟܠ ܡܫܬܡܠܝܢ
ܫܘܚܠܦ ܥܒܕܐ ܕܡܠܐ ܡܬܚܘܐ. ܘܣܗܕܘ ܠܡܐܡܪܢ

Ideſt: *Fortè autem putabitur, quòd iſta* (puncta) *quoq; mouēdo moueant.* Scias, *hoc non per ſe, ſed concurſu, & concordia omnium efficere. Teſtimonium autem huic noſtræ ſententiæ facit mutatio*

ope-

probantia obuia ſunt legenti ; vt ܚܡܬܐ *furor*, vbi patet, literam ܡ *mim*, quæ punctum habet ſubſcriptum, quieſcere, nullaq; moueri vocali; dicitur nihilominus à Grãmaticis, vocem illam legendam eſſe cum vocali E, vt diſtinguatur ab hac alia ſimili ܚܡܬܐ *ſocrus*. Idem dicendum eſt de voce ܫܢܬܐ *ſomnus* vt diſtinguatur a ܫܢܬܐ *annus*, & ſic de multis alijs arguendum eſt. Et ſanè ſi punctum iſtud vocalis eſſet, legeretur ܚܡܬܐ, & ܫܢܬܐ, quod Syris Perridiculum eſt.

Si verò regeret Bootius, aliquando punctum hoc conſonantem mo-

vocatur ab Elia, & alijs, ideſt *nota signum*, & a Sciadrerſi ܫܘܕܥܐ *ſciudoho*, ideſt, *teſſera*, *ſymbolum*. Signis autem tribuere aliquando nomina rerum, nec nouum, nec inſuetum eſt, nec probatione indiget.

Quoniam prætereà inter officia puncti huius illud præcipuum eſt, vt dictiones ſimiles diſtinguat ab inuicem, aſſerunt Grammatici, voces quaſdam eiuſmodi puncto variè notatas legendas potiùs eſſe cum hac, quàm cum illa vocali, & non quòd punctum illud ſit vocalis. Et profectò ſi eſſet vocalis, vocalis ſemper fungeretur munere, & motum, vt loquuntur Syri, tribueret conſonãti; ſed cùm id non præſtet ſemper, manifeſtiſſimum eſt indicium, illud non eſſe vocalem. Exempla hoc

ܕܡܟܬ dormiui, 6. ܐܕܚܠ timebo

Exempla eiusmodi occurrunt infinita non solùm in Scripturis sacris, sed in obuijs quibusque libris, nedum accuratissimis, quæ hallucinationis, & erroris arguunt eos, qui docent, punctum hoc iuxta varios situs varias constituere vocales.

Vt autem, vnde orta sit eiusmodi hallucinatio, dignoscatur, animaduertendum est; Grammaticos quandoque hoc punctum subscriptum literis ܝ Iud ܘ vau, & ܐ Aleph, appellare I, & V, longum, suprapositum verò literæ ܘ vau, V, breue; non quod reuera sit vocalis, sed quia est signum, & nota quantitatis, hinc ܝܕܥܐ Iadho

ver. 5. ܢܒܗܠ *conturbabit*, v. 7. ܐܡܪ *dixit*, & eiuſmodi alia infinita. Idem ſubſcriptum pro, O, non quidem E, vel I, Pſal. 1. v. 1. ܩܡ *ſtetit*, pſ. 3. v. 4, ܥܢܢܝ *reſpondit mihi*, 5. 3. ܡܨܠܐ ܐܢܐ *oro*, 6. 2. ܡܚܝܠ ܐܢܐ *infimus ſum*. Item ſubſcriptum paſſim pro V: pſ. 2. 1. ܣܪܝܩܘܬܐ *vanitas*, 6. ܩܘܡ *ſurge*, 4. 1. ܙܕܝܩܘܬܝ *iuſtitia mea*, 5. 1. ܨܘܬ *auſculta*, 5. ܢܩܘܡܘܢ *ſtabunt*, 6 ܕܓܠܘܬܐ *falſitas*, ſuperpoſitum autem pro I, pſal. 2. 6. ܐܩܝܡܬ *conſtitui*, 7. ܝܠܕܬܟ *genui te*, 3. 5. ܐܬܬܥܝܪܬ *euigilaui* Pro E. Pſal. 3. 5. ܫܟܒܬ *cubaui* ܘܕܡܟܬ

In ipso verò littore obruitur vndis.

Hic penicillo delineatur Bootius, qui dum abdita Syrorum linguæ reserare incredibili iactantia adnititur, in punctulo impingit.

Sed ad trutinam, & ne longius abeamus, consulendus nobis est liber Psalmorum editionis doctissimi viri Gabrielis Sionitæ, quem omnium Syrorum primum facit Bibliorũ punctationis auctorem Bootius, & qui hanc doctrinam in suis rudimentis ipsi psalmorum libro præfixis, tradere videtur. Quòd ergo punctum hoc subscriptum literis legatur passim pro A, non autem pro E, vel I, vt vult Bootius, habemus ex psal. 2. in voce ܪܓܫܘ *tumultuarunt*, ibidem ܪܢܘ *excogitarunt*; ver. 2. ܐܬܡܠܟܘ *consultarunt*,

ver.

guitati obuiam itum fuit; non quidem in omnibus Codicibus, nec in plerisq; sed tamen in optimis quibusque, & accuratissimis.

Geometrica hæc Bootij demonſtratio eſt, & quidem euidentiſſima; quippe vt punctum principium eſt lineæ: ita & linguæ Syriacæ rectè legendæ, & intelligendæ. Sed mirum eſt, quàm appoſitè quadrat hìc Bootio medico diſtichon illud iactatum olim in alium medicũ Iudæum Aegyptium, nomine Salamah Benrahmun, qui ad omnes ſcientias docendas ſe ſe accingebat, cùm nec ipſos ſcientiarum terminos, & rudimenta calleret; diſtichon eſt

يشمّر للجّ عن ساقه
ويغمره الموج في الساحل

Se se accingit ad traijciẽdum Abyssũ

ctationem apud Syros, unicum punctum omnium vocalium vice apud eos fungebatur; & literis superpositum A, O, & V. iisdem verò subscriptum, E, & I. denotabat. itaq; vbicunque vox aliqua ambiguæ punctationis in Textu occurrebat, adminiculo istius puncti certa ac definita, istoq; loco vsurpanda punctatio, designabatur: qui simplicissimus punctandi modus, inde ab antiquioribus temporibus apud ipsos vsitatus, etiamsi mancus ac obscurus videri queat, Syris tamen abunde explet quidcunq; ad necessarium vsum ab vlla alia punctatione expectari potest: Adeo quidem, vt post introductum apud ipsos geminum illum recentioris punctationis apparatum, accuratiores quiq. scribæ eo ferè solo vti perrexerint, ac hodieq; vtantur, in sacra præsertim Scriptura; in qua vbiq; istius ope, omni semper lectionis ambi-

gui-

quia ſecundum nomen apud eos legitur cum vocali A. nempe *Adam*, & non *Odom*, vti apud nos: & ſic apud eos eſſet duplex, A, & nullum O, quod ſalſum eſſe conſtat. At in nominibus punctorum omnes omninò conuenimus. Quartò ipſa ratio inuentionis id planè perſuadet, cùm figuræ illæ inuentæ ſint ad euitandam confuſionem, quæ ex tot punctorum concurſu oriebatur, ſemper enim poſteriores facilitati conſulere, & priorum perficere inuenta ſtudere videmus. Quamobrẽ quis cordatus, & prudens credet, poſt inuentas illas figuras tot punctis puncta addita ſuiſſe a poſterioribus ad confuſionem, & perturbationem magis augendam?

Sed audiamus iterum Bootium de ſuo vnico puncto loquentem: *Ante inuentam*, inquit, *alterutram punctatio-*

niſſe noticiam. Tertiò, ex illarum figurarum appellationibus id conſtat; nam quædam nomina celebriora patrum veteris Teſtamenti ſingulis figuris impoſita ſunt, vt lib. 1. cap. 12. ſcribit doctiſſimus Georgius Amira & par. 1. cap. 10. doctiſſimus item Iſaac Sciadrenſis, & alij, ad conſulendum puerorum memoriæ, quia ſingula illa nomina apud nos incipiunt ab vna illarum vocalium. Atq. ita vocalem A. vocarunt noſtri ܐܒܪܗܡ *Abraham*, quia incipit ab ea vocali, O, appellant ܐܘܕܡ *Odom*, I ܐܝܣܚܩ, *Iſaac*, E, ܐܫܥܝܐ *Eſaiam*, V, ܐܘܪܝܐ *Vriam*. At hæc nomina non conueniunt omnibus vocalibus Neſtorianorum, & remotiorum Chaldæorum, & Syrorum,

viuebat a Christo Domino seculo.

Multis etiam id probari potest argumentis, scilicet puncta vocalia multò antiquiora esse figuris illis ad Græcarum similitudinem effictis, quicquid dicat Bootius vel ex Andrea Masio, vel quocunque alio. Primò, in vetustioribus codicibus, & Theophili ætate antiquioribus nec vola, nec vestigium istarum figurarum conspicitur; at puncta passim. Secundò, post Theophili tempora harum figurarum vsus viget maximè apud Maronitas, raro apud Iacobitas, nullus apud Nestorianos, & remotiores Syros: punctorum verò frequentissimè apud istos, & non raro apud illos. Ex quo colligere euidenter est, punctorum vsum esse vniuersalem, & antiquiorem, figurarum verò particularem, & recentiorem, nec ad omnium perue-

vocalium apparatum. Si verò punctum illud literis haud est coæuum, eadem redibit difficultas, adeoq; nihil effecit Bootius suis paralogysmis, quia ante hoc punctum inuentum nullum Syris erat adminiculum, quo lectionis ambiguitatibus occurreret; quod vnum probandum assumpserat. Itaq; suam conclusionem infert ex subiecto non supponente, quia supponit, puncti illius adminiculo difficultatibus, & ambiguitatibus lectionis obuiã itũ sẽper fuisse, cũ tamen sẽper nonfuit, & si semper fuit sibi contradicit, quia Syris ab initio nullum fuisse punctorum apparatũ affirmat. Quod autem asserit de figurarum vocalium antiquitate, iam ex supra allatis explosum est, cùm harum auctor fuit Theophilus Edessenus, qui Heg. an. 169. obijt, punctorum verò D. Ephrem, qui tertio vi-

firmat nullum fuiſſe Syris ab initio apparatum punctorum; inferiùs verò excuſſà ex lepidiſſimo capite ſyriaca inſigni eruditione docet vnicũ punctum Syros habuiſſe ante alterutrum punctorum illum apparatum, cuius ope omni ſemper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit, quia modò ſupra, modò infra poſitum omnium vocalium ſupplebat vices. Ex quibus ſic arguo: vel punctum iſtud conſonantibus coæuum eſt, vel non; ſi coæuum, vti verba Bootij ſonant, cùm dicat: *iſtius ope, omni sẽper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit*, palam relinquitur, Syros habuiſſe ab initio vocales. Perinde enim eſt, vnum punctum defungi omnium vocalium officio, ac duo puncta, vel plures figuras, & notas. Falſiſsimum eſt igitur affirmare, Syris nullum ab initio fuiſſe punctorum

voca-

dium sumendum nobis est à Syriaca punctatione, dein ad Hebraicam, quam vt necessariam conclusionem inde infert, descendendum.

Ad primum itaq; quod attinet, sic præfatur: *Etenim Syris nullus ab initio punctorum apparatus fuit; & vterque ille, quo hodie vtuntur, tum ille vetustior, & operosior, quo quinque vocales totidem diuersis characteribus, ad Grecarum vocalium figuram, vt videtur, effictis, designant, cùm recentior alter, quo solis duobus punctulis, diuersimodè collocatis, peragitur; intra secula haud multa apud eos fuit introductus.*

Paucissimis verbis multa admittit Bootius peccata, & quidem enormissima. Imprimis enim aut sibi turpissimè contradicit, aut nihil minus probat, quàm quod probare intendit. Quandoquidem modò af-

mirum non fuerit, si istud, vt alia quamplurima, eos lateat: nempe punctationem Syriacam esse certam, ac determinatam, non quidem indeterminatam, atque arbitrariam secundùm sensus cōmoditatem. Nos itaque, & veritatis stimulus, & Religionis studium, & officij nostri ratio non modò inuitant, sed compellunt propemodum, vt impostoris referamus paralogysmos, Hæretici refellamus commenta, lacessentis gloriosi militis retundamus effrænatam audaciam. Me enim toto illo numero, & alibi aggreditur, & expresso, & tacito nomine, suam locans operam furioso illi Valeriano de Flauigny, ex cuius impudentissimis calumnijs Vulgatā versionem duabus Apologeticis Epistolis vendicare sum conatus. Quod autem, vt commodius fiat, & ordine exor-

nem ; porrò non pro veritate propugnaturus id præſtitit, ſed Vulgatam verſionem , quam vnus Cappellus ex omnibus Proteſtantibus approbare videtur , & alijs pręfert verſionibus , impugnaturus . Nec ſat habuit Ariſtarchus iſte tot effutire ineptias ; verùm elato etiam ſupercilio, quod peruerſis eminet illis oculis peruerſi animi indicibus , ſic de ipſis Syris Syriacæ linguæ in Europa profeſſoribus effatur. *Neque enim loquor de quibuſuis , nec de plebeijs eiuſmodi viris , quales nonnullos in haſce aliaſque Europę oras delatos noui ; qui Syriacarum , & rerum , & literarum perquam exili cognitione tincti, & in ipſa lingua ſua materna , Arabica putà , vix aliud pręter literarum ductus , & faciliora quædam grammaticę pręcepta callentes ; cùm omnis verę eruditionis in totum rudes ſint ,*

Maronita princeps Aſtrologorum Almohdi Babylonis Chaliphae, vir Syriacæ, Arabicæ, & Græcæ linguæ peritiſſimus, a ias excogitauit vocalium figuras ad ſimilitudinem Græcarum effictas, vt huic occurreret difficultati. Is ex viuis deceſſit Hęg. an. 169. teſte Gregorio Barhebræo lib. 9. Chronicorum.

Tamen ante annos ferè duos ex Proteſtantium cœno emerſit nobis Thraſo quidam gloriosus, Batauus ſit, an Anglus, certè neſcio, Arnoldus Bootius nomine, qui in quadam ſua prolixiſsima Epiſtola ad Iacobũ Vſſerium Armachanum *de Textus Hebraici veteris Teſtamenti certitudine, & authentia contra Ludouici Capelli Criticam ſacram*, vbi nu. 48. de Syrorum punctis vocalibus multa commentus eſt ad ſtatuendam inde lectionis Hebraici Textus certitudinem

nes quascunq; suis scriptas characteribus sine punctis separatis. At Hebrei, Syri, Persę, Cusitę, Elamitę, Madianitę, Phœnices, Elanitę, Arabes, alijq. nobis ignoti, non habent literas, quę sufficiunt ad expressionē dictionū, quę ab ipsis scribuntur, nēpè quas suis scribūt linguis, & ad rectè eas legendas vti sunt. Quapropter opus ipsis fuit, puncta apponere literis, vt istis distinguerent motiones, & dictiones ab inuicem. Hinc non possunt rectè legere, nisi tamquam diuinantes, aut ex traditione. Eadem tradit post Eliam doctissimus Isaac Sciadrensis Archiepiscopus Tripolis Syriæ par. 1, cap. 10. suæ Grammaticæ, & alij non pauci. Quoniam verò plura alia sunt apud Syros puncta varijs desũgentia muneribus, non parua quandoque oriebatur confusio ex horum cōcursu, hinc Theophilus Edessenus

ܘܡܬܦܫܩܝܢ ܠܗܘܢ ܐܘܟܝܬ ܦܬܓܡܐ
ܒܠܫܢ̈ܝܗܘܢ ܘܒܟܬܒ̈ܐ ܐܝܟܢ
ܠܐܣܛܘܟܣܐ ܐܝܟ ܕܐܬܬܣܝܡܘ ܘܟܠ
ܗܢܘ ܐܫܟܚܘ ܕܢܟܬܒܘܢ ܠܡܩܪܐ
ܡ̈ܠܬܐ ܕܠܫܢܗܘܢ ܒܗܘܢ
ܠܡܫܬܐ ܐܣܟ̈ܡܐ ܘܠܐ ܦܘܫ̈ܩܐ
ܡܢ ܣܝܡܐ ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ
ܠܡܟܬܒ ܠܐܣܛܘܟܣܐ ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܒܫܡܗ ܡܠܐ
ܐܘ ܡܢܝܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ.

Ideſt: *Oportet, autem ſcire, quòd principium & fundamentū Grammaticæ, & ſcripturæ ſunt characteres ſcriptibiles, qui & ſcriptiones dicuntur. Sūt autē apud Gręcos 24. apud Romanos verò, vt perhibet Iacobus Edeſſenus in libro ſuę Grammaticæ, 23. apud Ægyptios 30. apud Armenos 36. apud Indos 53. ſinguli autem iſtorum populorum rectè ſcribunt, & legunt dictio-*

ܦܛܪ̈ܝܢ. ܘܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܚܕ ܡܢ ܡܩ̈ܠܝܐ
ܕܡ̈ܕܝܢ ܘܐܪܟܐ. ܘܚܕ ܕܩ̈ܘܡܢܐ
ܐܝܟ ܕܦܫܝܛܐ ܡܢܗ ܗܘ ܐܪܘܡܝܐ
ܕܡܬܒܥܐ ܕܐܬܪ ܡܡܢܥܠ ܕܝܠܗ.
ܕܡܢܝܢ ܘܐܬܠܬ. ܘܚܕ ܐܝܟ ܕܒܛ̈ܠܐ
ܠܗܠܝܢ. ܘܚܕ ܐܪܦܟܐ ܠܗܠܝܢ ܘܗܟܢ.
ܘܚܕ ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܡܠܟܢ ܘܐܬ̈ܠܝܢ:
ܘܟܠܚܕ ܡܢ ܒܡܕ̈ܒܪܐ ܘܟܠܢ
ܠܐܢܫܐ ܦܬܓܡܝܢ ܘܫ̈ܢܝܢ ܥܠ
ܒܢ̈ܝܗ ܡܠܠ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܠܗܘܢ
ܒܡܬ̈ܒܬܐ ܕܐܬܪ̈ܘܬܗܘܢ ܒܟܠ ܠܘܩܒܐ
ܡܦ̈ܢܝܬܐ. ܒܟ̈ܪܟܐ ܕܝܢ ܘܩܘܪ̈ܝܐ
ܘܦܢ̈ܝܬܐ ܘܕܘ̈ܟܝܬܐ ܘܡܕ̈ܝܢܬܐ
ܘܡܕ̈ܝܢܐ ܘܦܘܠ̈ܚܢܐ ܘܐܠ̈ܦܐ
ܘܐܪ̈ܟܢܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܠܐ ܡܬܡܢܝܢ
ܠܗ ܠܟܠ ܠܗܘܢ ܐܬܪ̈ܐ ܕܫܦܝܢ
ܠܡܬܗܝܡܢܘܬܐ ܕܒ̈ܢܝܗ ܩܠܠ

à fordibus. Sed de his fuſiùs in Epiſtola noſtra ad clariſſimum virum Bartholdum Nihuſium.

Pag. 45. *Appoſitiones Alphabeti*. Appoſitiones Alphabeti ſunt duo puncta, quæ modò ſupra, modò infra, modò hinc inde appoſita literis, (vnde ܣܝܡܐ *ſiome* ſeu appoſitiones dicuntur) vocalium ſupplent vices. Quod quidem inuentum fuiſſe D. Ephrem, omnes cum noſtro Authore fatentur Syri. Nam antea legebant vel diuinando, vel ex Maiorum traditione, vti ſcribit Elias Niſibenſis Syrus celeberimus, atque ſatis antiquus ſcriptor initio ſuæ Grammaticæ hiſce verbis:

ܐܪܘ ܫܡܝܢ ܠܡܦܩܕ ܕܡܩܪܝܢܐ
ܘܡܠܦܢܐ ܕܐܘܪ ܡܕܡ ܠܐ ܘܡܠܟܐ
ܐܬܠܐ ܡܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܐܬܝܠܝܗܘܢ.
ܘܡܢ ܕܐܦ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܡܫܪܪܝܢ
ܘܐܬܝܠܗܘܢ

delium, sed & infidelium ipso naturæ instinctu impellente. Iudæis id testatissimum, & exploratissimũ est, ac omnibus notum, ideoque nostra non indiget probatione. Ad ipsos Mahometanos quod attinet, non minus hoc persuasum habent, vti eorum ostendunt preces pro defunctis. Ita enim in tractatu inscripto كتاب الدقائق *Liber subtilitatum* pro illis deprecantur,

اللهم روّح ارواحهم ونوّر قبورهم
وغسلهم بالماء والثلج وبرد حرارتهم
ونقهم من الخطايا كما نقيت
الثوب الابيض من الدنس

Ideſt: *Deus requiescere fac animas eorum, & illumina sepulchra eorum, & ablue eos aqua & niue, & refrigera calores eorum, & purga eos à peccatis, sicuti purgatur alba vestis*

à ſor-

torum, & macularum. Et paulo infra

ܢܝܫܐ ܓܝܪ ܕܪܥܝܢܐ ܐܠܗܝܐ ܗܘܝܘ.
ܕܫܘܡܠܝܐ ܕܟܠܗ ܠܟܝܢܢ ܢܗܘܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܓܝܪ ܐܝܠܝܢ ܕܡܚܕܐ
ܗܪܟܐ ܕܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܡܢ ܒܝܫܘܬܐ
ܡܬܕܟܝܢ. ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܬܘܒ ܡܢ
ܒܬܪ ܚܝܐ ܗܠܝܢ ܒܝܕ ܢܘܪܐ ܠܩܘܒܠ
ܚܫ̈ܐ ܕܫܘܚ̈ܢܝܗܘܢ ܡܬܐܣܝܢ.

Scopus enim mentis diuinæ is est, vt omnis perfectio sit naturæ nostrę. Sunt quippe, qui statim in hoc mundo à malitia purgantur, & sunt etiam, qui post hanc vitam per ignem iuxta passiones suorum vulnerum curantur.

Certissimum id est, vt de ipsa re agamus de nomine nihil curantes, eò tendunt omnia Defunctorum Officia, eò Liturgiæ, eò Eleemosynæ, & suffregia non solum fidelium,

auri remanet; ita quoq; malitia cùm igne purificante omnia absumitur, & dissipatur, necesse est etiam, vt anima, cui illa adhæsit, vnà in igne sit, donec sordes, & malitia prauorum operũ, quæ in ea congregata sunt, illo igne purificẽtur. Et postquam alia purgandi, & purificandi attulit exempla, subdit:

ܗܟܢܐ ܐܦ ܢܦܫܐ ܐܝܢܐ ܕܒܚܫ̈ܐ
ܗܘܠܢ̈ܝܐ ܡܛܘܫܬܐ ܒܩܛܝܪܐ
ܕܫܘܢܩܐ ܡܬܓܪܕܝܢ ܗܠܝܢ ܡܢܗ.
ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܘܠܨܢܐ ܠܐ ܗܘܐ ܠܘܬ
ܡܦܣܩ ܕܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܐܠܐ
ܠܘܬ ܕܘܟܝ ܚܛ̈ܗܐ ܘܡܘܬܪܬܐ

Idest: *Ita etiam ab anima, quæ passionibus materialibus est inquinata, vi tormentorum isthæc abraduntur. Hæc autem afflictio non est ad damnationem, sed ad purgationem peccatorum,*

ܦܢܝܐ ܠܘܬܗ ܕܐܬܓܕܬ ܗܘܬ ܡܢܗ
ܒܚܕܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ. ܘܟܕ ܡܘܒܠܐ ܕܥܡ
ܕܝܗܒܐ ܡܫܬܢܩܐ. ܗܘܝܐ ܠܐ ܟܕ ܣܢܐ
ܐܘ ܒܪܘܝܐ ܡܬܦܪܥ ܠܐ ܐܠܐ ܕܢܓܕܝܗ̇
ܘܠܘܬܗ ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܢܩܦܐ
ܕܥܡ ܕܗܒܐ ܡܪܡܝܢ ܠܗ̇ ܒܢܘܪܐ
ܠܗܘܐ ܕܢܬܕܟܐ ܘܐܬܐ ܕܢܬܚܪܒ
ܡܬܚܒܠܐ ܘܕܗܒܐ ܐܬܕܟܝܘܗܝ
ܒܢܘܪܐ ܗܘ ܡܫܬܒܚܐ

Si leuibus alis prædita est anima in suo discessu ad illum, qui eam attraxit, in lætitia perfecta erit; si verò onus passionum gestat, afflictionem patitur, non quòd odit, aut vlciscitur Creator, sed vt ad se attrahat purificatam, quemadmodum materiam, quæ commista est auro, in ignem immittunt, vt purificetur, quæ consumitur, & dissipatur, puritas verò

auri

gimus. Ioannes Episcopus Darensis, de quo supra in secunda nota mentionem fecimus, lib. 4. De Resurrectione mortuorum cap. 24. loquens de animabus, quæ leuioribus delictis contaminatæ ex hoc Mundo discedunt, non alijs vtitur, vocabulis, quàm *purgandi* & *purgationis*. Hæc sunt ipsa verba, postquàm multis differuit de Beatorum, & Damnatorum Animabus.

ܐܦ ܡܛܠ ܐܝܬܝܗܝܢ ܗܘ ܢܦܫܬܐ
ܕܡܬܐܠܨܢ ܗܘ ܕܟܘܢ ܕܢܬܕܟܘܢ
ܕܡܚܘܬܐ ܡܬܡܟܟܢܘܬܐ ܗܘ̇ ܦܟܝܐ
ܐܝܟ ܢܘܩܫܐ ܕܫ̈ܡܫܐ ܠܟܡܪܐ
ܐܘܟܝܬ ܫܒܠܐ. ܠܐ ܕܝܢ ܫܟܠ ܐܘ
ܕܝܢ ܡܬܢܩܦ ܟܘܪܗܐ. ܐܠܐ ܕܝܢ ܠܗܘܢ
ܢܬܕܟܘܢ ܒܚܫܘܬܐ ܐܟܝܢܐ ܕܗܘܐ
ܕܐܬܚܫܚܬ ܟܝܘܬܐ ܕܒܢܝܢܫܐ
ܡܫܠܡܝܢ

fieri pro illis, qui sunt præditi continentia, fide, & iustitia. Nam pro maiorum (criminum) *patratoribus, & infidelibus etsi in eleemosynam erogetur quicquid in hoc Mundo bonorum est, nihil illis proderit.*

Si verò curiosiùs de nomine quærat aliquis, sciat, nomen ܫܝܘܠ *sciul* apud Syros, & שאול *sceol* apud Hebræos, ac الهاوية *alhauijato* apud Arabes, commune esse tam loco damnatorum, quàm Purgatorio, quemadmodum *Carcer* dicitur de loco, in quo sunt inclusi, qui ad mortem destinantur, quàm de loco, in quo pro leuioribus alij ad tempus detinentur. Nihilominus tamen *purgandi*, & *purgationis* vocabulum in hac ipsa materia apud antiquissimos auctores vsitatum legimus.

لهم ايضا ذكران السنة بدلهم
ويعطوا من مالهم صدقة للمساكين
واننا نامن ان يفعل ذلك باهل
العفاف والايمان والصلاح فاما من
اجل اصحاب الكبار والكفار فانه
لو صدق عنهم بكلما في الدنيا
من المال لم ينفعهم ذلك شى

Ideſt: *Facito tertia die commemorationem pro ijs, qui obdormierunt, in Pſalmis, & Precibus, quia Chriſtus mortuus eſt, & reſurrexit tertia die. Fiat quoque* (Commemoratio) *pro illis nona die in memoriam viuorum, & defunctorum. Facito etiam pro eis trigeſimum* (diem) *iuxta antiquæ Legis ritum, quoniam filij Iſrael luxerunt ſuper Moyſe triginta diebus. Item fiat pro illis anniuerſarium, & erogetur de illorum bonis Eleemoſyna pauperibus. Et ſane credimus id*

fieri

bus, quàm in Conciliorum proœmialibus cum huiusmodi titulo.

من اجل الموتى وكيف يعمل لهم
ذكران وصية بولص الرسول ومن الناس
من قال انها وصية يعقوب

De Defunctis, & quomodo facienda pro illis commemoratio est, & est præceptum Pauli Apostoli; sunt tamen qui dicunt, esse præceptum Iacobi. Verba ipsa sunt apud Melchitas, & Maronitas c. 39. apud Cophtitas cap. 22. apud Iacobitas c. 5. sect. 1.

اعمل في اليوم الثالث ذكران الذين
رقدوا بالمزامير والصلوة من اجل ان
المسيح مات وقام للثلاثة ايام ويصير
لهم ايضا تسعة ايام لتذكرة الاحيا
والاموات واعمل لهم الثلاثين مثل
السنة العتيقة لان بنوا اسرائيل
حزنوا على موسى ثلاثين يوما ويعمل
لهم

ce Babyloniorum, ipſemet rpret ſuper defunctos in foueis triſtibus inferni, & condonet delicta ſeruorum ſuorum, qui obdormierunt ſuper ſpe illius, & hæredes cõſtituat eos vitæ nouæ, quæ nõ deficit. Idem habetur in Hymno, qui canitur in ipſo Miſſæ Defunctorum exordio, qui eſt eiuſmodi.

ܗܘܦܟܐ ܕܢܘܪܐ ܘܫܠܗܒܝܬܐ ܒܕܘܪ
ܡܪܝ ܒܚܢܢܟ ܡܢ ܥܢܝܕܐ ܕܗܝܡܢܘ
ܒܟ ܘܫܟܒܘ ܘܐܬܬܢܝܚܘ ܥܠ ܣܒܪܟ

Ideſt: *Impetum ignis, & flammæ diſſipa Domine clementia tua à defunctis; qui in te crediderunt, & obdormierunt, & quieuerunt in ſpe tua.*

Iſthæc autem omnia haud antiquiore carent auctoritate, traditione ſcilicet Apoſtolica, quæ tam in diuerſarum Nationum Orientalium inſerta legitur conſtitutioni-

 bus,

ratur, quod in D. Ephrem hisce Officijs non occurrit, siue spectet id ad purgatorium ignem, siue ad remissionem delictorum post ipsam animæ hinc migrationem. Vtrumq; ex hoc vno hymno, (vt infinitos alios omittam) qui in omnibus defunctorum exequijs occini solet, planissimè constat.

ܛܠܐ ܕܪ̈ܚܡܐ ܗܘ ܕܐܫܬܕܪ ܡܢ
ܐܒܐ ܘܪܣܣ ܐܢܘܢ ܠܛܠܝ̈ܐ
ܒܓܘ ܐܬܘܢܐ ܕܒܒܠ ܗܘ ܢܐܬܐ ܠܘܬ
ܠܡܝ̈ܬܢܐ ܒܓܘ ܫܝܘܠ ܕܡܟܣܐ
ܘܢܣܘܚ ܠܗܘܢ ܘܢܚܐ ܐܢܘܢ ܒܪ̈ܚܡܘܗܝ
ܕܒܪ̈ܘܚܘܗܝ ܕܡܟܪܒܘ ܠܗ ܡܟܪܙܘ
ܘܢܘܗܪܐ ܐܢܘܢ ܡܠܒܫܘܢ ܘܫܒܚܘ
ܡܪ̈ܢܐ ܕܠܐ ܢܒܚܪܘܢ

Ros misericordiarum, qui à patre missus est, & aspersit pueros in forna-

Can. 38. Arabico Concilij Nicæni.

Pag. 45. *Officia defunctorum omnia*. Officia defunctorum constant Orationibus, Psalmis, Hymnis, Precibus, Procemijs, Lectionibus, Absolutionibus, & eiusmodi alijs. Varia sunt quoque hæc officia iuxta varios ordines, & gradus defunctorum. Alia enim sunt Episcoporum, alia Presbyterorum, alia Diaconorum, & inferiorum ordinum, alia Monachorum, alia Monialium, alia Virorum, alia Mulierum, alia Virginum. Ex quibus omnibus amplissima sese offert seges, & materia conuincendi peruicacitatis eos, qui Purgatorium inficiantur, ac tamquam aliquid nuperrimè ab Romana Ecclesia excogitatum insectantur, & nauseant. Cùm tamen nihil hac de re ab Romana Ecclesia nunc asse-

runt, vt hiſce refert verbis mox citatus Samaritanus Chronologus.

وامنوا بدوسيس فلما كثروا مالـوا الى
قرية جانب القدس خوفا من السامرة

Ideſt: *Et crediderunt in Doſitheum; creſcentes verò numero ſeſe receperunt ad oppidum quoddam ad latus Ieruſalem ob metum Samaritanorum*. Doſitheus autem fugiens ſummi Sacerdotis iram in quendam ſe contulit montem, & in antro deliteſcẽs ſiti & fame perijſſe fertur.

Pag. 43. *Conſcripſit Epiſtolam ad Papam Orientis*. De nomine Papæ, eiuſque origine fusè ſcripſimus in reſponſione ad Ioannem Seldenum de Originibus Eccleſiæ Alexandrinæ. Hic nomine, *Papæ Orientis*, intelligit Babylonis Catholicum, ſeu Patriarcham. Dignitatem autem illam collatam ipſi fuiſſe, legimus

pulsi in Dosithei abierunt senten-
tiam omnes, & hæresim, summaq;
religione eius venerantur Codicem.
Quibus ad Pontificem delatis ma-
xima exardet ira, & furore, ac
alios ablegat, qui Leui cum socijs
neci darent, & Codicem ad se af-
ferrent igni consumendum. At res
minimè ex animi sententia succes-
sit. Nam omnes fuga elabun-
tur cum Codice, vno Leui excepto,
qui pugnando occubuit. Huius au-
tem recuperatum postea indusium,
proprio fœdatum sanguine super-
stitiosissimè in arca quadam cum
Exemplare condiderunt socij, nec
vlli conspicienda hæc patiebantur,
nisi exacto septeno dierum ieiunio.
Metuentes autem Samaritanorum
iram, crescente numero, sese ad
oppidum quoddam non longe à
Ierosolymitana situm vrbe recepe-
 runt,

uaruntque omnes quicquid scripserat ille & mutauerat.

Hæc summus Samaritarum resciens Pontifex misit Leui nepotem cum alijs decem, qui captum Dositheum vna cum adulterato Codice ad se adducerent. Qui vbi ad mulierem, apud quam in oppidulo quodam hospitabatur, peruenerunt, ac de eo sciscitati sunt, responsum illis est, eum non adesse, sed breui reuersurum. Illi autem, ne aliquam mulierculæ inijcerent suspicionem, se Dosithei amicos, & discipulos simulant, rogantq; enixè, vt Codicem Legis ab illo emendatum exhiberet delibandum. Libentissimè annuit muliercula; at, oportet, inquit, iuxta præscriptum ab eo mihi mandatum vos in hac piscina prius lauetis. Quod statim atq; præstiterunt, vi quadam impulsi

seruare tenebatur, Dei nomina om. nia deleuit & abrasit, substitutis idolorum nominibus, ac rectè inferet, Textum Hebraicum absolutè fuisse deprauatum & corruptum?

De hac corruptione Textus Samaritani à Dositheo, quem Arabes دوسيس *Dusis* vocāt, facta, sic habet Chronici Samaritani Samaritanus Auctor, quod est celeberrimæ Bibliothecæ Em. Cardinalis Mazarini.

واخذوا كتب دوسيس ووجدوه قد
غير كثير من التوراة مثل عزرا
واكثر فحفظوا جميعهم ما كتبه وغيره

Idest: *Accipientes autem* (Discipuli Dosithei) *Scripuuras Dusis compererunt, eum iam multa commutasse ex Lege, seu Pentateucho, vt Ezram* (Hūc Samaritani Textus Hebraici reum corruptionis agunt) *atque plus, seruaruntq;*

in ſublimi authoritate ſcriptum legitur; ſed ideo rectè ſcriptum videatur, quia hoc illi placuit. Quò te committis anima miſera! Tu es ergo regula veritatis: quicquid ergo contra te fuerit, non eſt verum?

Notandum adhuc venit, quàm malè, imò peſſimè arguunt illi, qui ex hoc Doſithei peculiari facinore Samaritanum Textum corruptionis inſimulant abſolutè. Non ſic quippe loquitur Eulogius Alexandrinus, quem in Epiſtola ad Arnoldum Boot, ſeu veriùs boantem bouem, ſcribit Iacobus Vſſerius Armachanus, & ille in ſua inſeruit Epiſtola ad eundem, quam edidit contra Cappelli Criticam Sacram. Quis enim cordatus ſimili vtetur argumento ex regis Manaſſis facto, qui ex Textu Hebraico, quem penes ſe ex Legis præſcripto conſeruare

quit, *norma, & regula esto, quam in Scripturis sacris intelligendis sequaris: Vbicunque Scriptura iubet bona opera facere, tu id sic intelligas, quod Scriptura prohibeat bona opera facere.*

Vbi id inter vtrumq; interesse videtur: ille literam, hic sensum præcidit, ille corpus, hic spiritum iugulat, ille clam, & subdolè intrudit, & insinuat, iste palam, & impudentissimè imperat, clamitat. Quàm benè his quadrant isthæc D Augustini tom. 6. con. Faustum lib. 32. cap. 19. *Videtis ergo*, inquit, *id vos agere, vt omnis de medio Scripturarum auferatur authoritas, & cuiq; animus author sit, quid in vnaquaq; Scriptura probet: idest vt non authoritati Scripturarum subijciatur ad fidem, sed sibi Scripturas ipse subijciat, non vt ideò illi placeat aliquid, quia hoc*

in

cæ arti deditus, ac Simon ille magus eiusdem persuasionis, de quo in actis Apostolicis. Samaritanis commentis infinita propemodum alia addidit, vnde & à suis hæreticus habitus est. Tot tantisq; sceleribus haud contentus Samaritanum Legis Textum innumeris penè in locis fœdissimis corruptionibus cõtaminauit ad sua comprobãda commenta. Siquidem non hæc ad Legis accommodauit normam, sed Legem ad suam concinnauit Heresim. Forsitan verò desunt & nobis eiusmodi Dosithei Scripturarum corruptores, & adulteratores, & qui eas ad suas digerunt nænias? Vtinam deessent: sed audi Nouatorum Prophetam, & Choriphæum Lutherum, & quam tradit de Scripturis intelligendis in Comment. Psal. 5. sequendam. *Hæc tibi*, in-

quit

in illius iurauerant verba. Siquidem Nestorianus erat Catalogi huiusce auctor, dum scribebat, ideoq; ait *pro patribus nostris*. Quid autem deliberauit ætate prouectus, vide in præfatione. Inter D. Cyrillum, & hunc Theodoretum notissimæ sunt in Ephesino Concilio simultates; hic enim pro Nestoriano dogmate, ille verò pro Catholica religione pro virili propugnabat. Ex quo statim adiungit: *& dissolutiones Capitum Cyrilli*. Scias præterea, S. Cyrilli nomen passim vel diminutiuè, vel inuersum per iniuriam scribi solere apud Nestorianos.

Pag. 37. *Teophilus Persa scripsit contra Dositheum*, Dositheus iste gegenere, & secta fuit Samaritanus, homo corruptissimis, ac scelestissimis moribus, non minus magi-

Hoc itaque mandato Dominico transmutatur panis in corpus eius sanctum, & vinum in sanguinem eius prætiosum.

Ioseph Videns Præsbyter in quadam oratione, quam recitabat ante verba consecrationis, sic loquitur de mutatione vini in sanguinem.

ܘܒܗܕܐ ܫܥܬܐ ܗܝ ܕܡܫܬܚܠܦ ܚܡܪܐ
ܘܗܘܐ ܕܡܟ. ܢܪܘܘܢ ܚܘܫ̈ܒܝ
ܒܡܙܝܓܘܬܐ ܕܚܘܒܟ.

Hac autem hora, qua transmutatur vinum, & fit sanguis tuus, inebrientur cogitationes meæ permixtione tui amoris. Et hæc pro Notarum instituto modò sufficiant. Nam deficient me potius dies, quàm testimonia eiusmodi.

Pag. 35. *Et Apologiam pro patribus nostris*; nempe Nestorio, & qui

in

ܘܠܗ ܗܘ ܕܦܓܪܐ ܐܬܩܪܝܘܗܝ.
ܚܣܪܐ ܐܝܟ ܠܡܫܚܐ ܘܡܫܡܥܐ
ܐܠܗܝ ܐܠܐ ܦܠܚܝܢ ܘܐܬܝܕܥܝܢ
ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܕܐܠܠܗܐ

Ideſt: *Sacramenta autem vocantur Corpus & Sanguis, quoniam non illud, quod videtur, ſunt. Secundùm ſpeciem enim panis, & vinum ſunt, ſed agnoſcuntur, atque ſunt corpus, & ſanguis Dei.*

Ex Neſtorianis tandem ſeſe offert Hebedieſu auctor noſtri catalogi Tract. 4. libri Margaritarũ, c. 5. de Sacrificio Miſſæ, vbi poſtquá retulit verba Chriſti ſuper pane, & vino prolata in poſtrema cæna ſubdit.

ܒܗܢܐ ܗܘܐ ܩܘܪܒܢܐ ܡܬܩܢܝܐ
ܡܬܚܠܦ ܠܗ ܠܚܡܐ ܠܦܓܪܗ
ܘܚܡܪܐ ܘܡܫܚܐ ܠܕܡܗ ܡܫܝܚܝܐ

Hoc

1. Commentariorũ ad Liturgiã D. Iacobi hisce verbis, poſtquã de varijs Sacrificiorũ generibus diſſeruit.

ܡܟܝܠ ܐܡܪܝܢܢ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܝܐ
ܒܫܪܪܐ ܘܒܡܣܥܪܢܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܦܓܪܗ ܕܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܘܗܘ ܗܢܐ ܗܘ
ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܐ ܕܩܢܘܡܗ ܗܘ ܕܢܣܒ
ܡܢ ܡܪܝܡ ܘܗܘܐ ܕܒܚܬܐ ܥܠ ܨܠܝܒܐ
ܡܛܠܬܢ

Dicimus itaq; panem hunc cæleſtem in veritate, & effectu eſſe Corpus filij Dei, & illum eundem eſſe corpus perſonæ ipſius, quod aſſumpſit ex Maria, & factum eſt ſacrificiũ in Cruce pro nobis.

Idem ibidem c. 13. cuius titulus eſt.

ܡܛܠ ܡܢܘ ܡܬܩܪܐ ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܐܪ̈ܙܐ

Cur vocãtur corpus, & ſanguis Sacramẽta?

ܐܪ̈ܙܐ ܡܬܩܪܝܢ ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܡܛܠ
ܕܠܗ

mutare panem illum, & tempera-mentũ vini, & aquæ? Et poſt pauca.

ومن ينكر ايضا ان تكون كلمة الله نافذه وهي المسيح الذى ناول تلاميذه الخبز فقال لهم خذوا كلوا هذا هو جسدى ثم ناولهم كاسا فيها مزاج خمر وماء فقال لهم اشربوا منه كلكم هذا هو دمى الذى يسفك من اجلكم

Quis quoque inficiabitur, Verbum Dei haud eſſe efficax, quod eſt ipſe Chriſtus, qui porrexit Diſcipulis ſuis panem, & dixit eis: accipite, manducate, hoc eſt corpus meum; deinde porrexit eis calicem, in quo erat temperamentũ vini, & aquæ, & dixit illis: bibite ex eo omnes, hic eſt ſanguis meus, qui pro vobis effundetur?

Ex Iacobitis adſtipulatur Dionyſius Barſalibi Epiſcopus Amed cap. 1. Com-

والشراب وتمييز صفوه من ثفيله
وقويت الكبد على طبخ ذلك الصفو
وتمييز لطيفه من غليظه وتغيير
ذلك اللطيف عن حاله الى ان صيّرته
دما حتى نفد في جموع الجسد. فكيف
لا تقوى روح القدس على تغيير ذلك
الخبز ومزاج الخمر والماء

Ideſt: *Nemo quidem inficiatur, Spiritum Sanctum creatorem eſſe potentiorem operatorem ſtomacho, & hepate in corporibus creatis. Potuit enim ſtomachus concoquere cibum, & potum, nec non purum à fæculento ſecernere; potuit etiam Hepar concoquere purum illud, atque ſecernere ſubtile à craſſo, & ſubtile illud à ſuo ſtatu mutare, donec efficit illud ſanguinem, qui totum permeat corpus. Quomodo ergo non poteſt Spiritus Sanctus*

muta-

bus suis Sacerdotibus, descendit Spiritus Sanctus super oblationem illam, efficitque panem carnem sua sanctificatione, & virtute, ac vini, & aquæ temperamentum efficit sanguinem, itaut nihil remaneat in illo crassi, aut feculenti. Et paulò post assumit:

ولكن يصير كله لحما ودما مقدسا بروح القدس

Sed fit totum caro, & sanguis sanctificatus Spiritu Sancto. Dein hanc conuersionem conuincit, & demonstrat à minori ad maius, siue à potentijs naturalibus ad potentiam supernaturalem asserens.

وما يفكر احد ان تكون الروح القدس الخالقه اقوى فعالا من المعدة والكبد في الاجساد المخلوقة كلها. فقد قويت المعدة على تمشية الطعام والشراب

derat.

Ex Melchitis, seu Græcis Arabibus adsit nobis modò vnus S. Petrus Episcopus Sebastes, SS. Basilij magni, & Gregorij frater, qui par. 1. البرهان *Alborhã*, nempe *demõstrationis*, de hac trãsubstãtione sic habet.

فاذا قام الكاهن مبتهلا قدام
المايدة بالدعاء الذى علم
المسيح الحواريين وامرهم ان يورثوه
لخلفايهم من الكهنه تنزل روح
القدس على ذلك القربان فتصير
الخبز لحما بقدسها وقوتها وتصير
مزاج الخمر والماء دما حتى لا يبقى
فيه شى من ذلك غليظا ثقيلا

Ideſt: *Cùm ergo stat Sacerdos orans coram mensa, & inuocat inuocatione, quam docuit Christus Apostolos, præcepitq; illis, vt eã traderent successoribus*

vinum in substantiam corporis Christi, & sanguinis eius pretiosissimi; de cuius quidem diuino latere, post illius in Cruce mortem, exiuit nobis aqua & sanguis, quibus vniuersum expiauit Mundum. Corpus autem illius purissimum est illud idem, quod fuit in præsepe, dein in Cruce, postea in sepulchro, demum quod ascendit in Cælum. Hæc postrema S. Ammonij verba leguntur etiam in Alexandrina Liturgia post canonem, seu consecrationem, & sic cantantur à populo vniuerso alta voce ad hanc conuersionem attestandam: *Credimus hoc esse idem illud corpus, quod in præsepe fuerât olim repositum; credimus hoc esse idem illud corpus, quod Cruci fuerat affixum, credimus hoc esse illud corpus, quod in sepulchro conditum fuerat; credimus, hoc esse idem illud corpus, quod in cælos ascen-*

 derat.

بيدای اللذان ارفعهما الى العلى الى
الاب ضابط الكل اب ربنا والهنا
ومخلصنا يسوع المسيح واسال صلاحه
ان يرسل نعمة روح قدسه فينقل
الخبز الى جوهر جسد المسيح ودمه
الكريم هذا الذى بعد موته على
الصليب خرج لنا من جنبه الالهي
ماء ودم وبه طهر العالم كله اما
جسدة الطاهر هو الذى كان اولا
بالمدود وثانيا على الصليب وثالثا فى
القبر ورابعا صعد الى السماء

Ideſt : *Dixit S. Ammonius Epiſcopus: Quomodo ò Ariane accipiam immundum thus manibus meis, quas eleuo in altum ad Patrem omnipotentem, Patrem Domini noſtri, & Saluatoris Ieſu Christi, & deprecor bonitatem eius, ut mittat gratiam Spiritus ſui Sancti, & tranſmutet panem, &*

اعطانا اياه نفسه تقدست اسماوه
لغفران الخطايا ولم يقل مثل به
بل قال هذا هو جسدي ولم يقل
هذا هو مثل جسدي

Ideſt: *Dedit illud* (Corpus) *nobis ipſemet, ſanctificentur nomina illius, in remiſſionem peccatorum: nec dixit, illud eſſe ſui* (Corporis) *typum, aut figuram, ſed dixit*: Hoc eſt Corpus meum, *& non dixit, hoc eſt typus, vel ſymbolum Corporis mei.*

Ex Cophtitis prodeat modò vnus Ioannes Epiſcopus Aſiutenſis in Actis Martyrum Aegypti, vbi Ammonium Aſnæ Epiſcopum ſic inducit reſpondentem Ariano nomine Diocletiani Aegypti præfecto gentiles cultus ſuadenti.

قال القديس امونيوس الاسقف
كيف يا اريانوس اخذ اللبان النجس

Corpus meum; *quod offertur pro vobis, accipite, & manducate ex illo in remissionem peccatorum. Et acceperunt, & manducauerunt carnem sine hæsitatione. Dein temperauit calicem ex vino, & aqua, & ait illis:* Hic est Sanguis meus, *qui pro vobis effudetur, accipite, & bibite ex eo in remissionem peccatorum; & biberunt sanguinem sine hæsitatione. Prætereà demonstrauit eis dicens: Agnus vtique, quem præcepit Dominus Moysi, hic est typus panis, qui caro iam factus est, & est corpus meum: sanguis verò qui effusus est ex eius mactatione, typus est huius calicis, qui iam est sanguis, & est verè sanguis meus, qui effundetur pro vobis.* Capite autem septimo de Canone Missæ propheticè planè Caluini, Zuinglij, & Symmystarum sic perstringit Symbola, & figuras:

فاخذوا واكلوا لحم بغير شك :
ثم مزج كاس من خمر وماء وقال
لهم هذا هو دمى الذى يسفك من
اجلكم خذوا واشربوا منه لغفران
الخطايا فشربوا دم بغير شك
ثم بين لهم هنالك فقال ان الخروف
الذى امر الرب به موسى هذا هو مثال
الخبز الذى قد صار لحم وهو جسدى
والدم الذى سفك من ذبيحته
فهو مثال هذا الكاس الذى صار
دما وهو دمى بالحقيقه الذى
يسفك من اجلكم

Ideſt: *Tum aggreſſus eſt, memorare nouum Teſtamentum, & accepit tunc ex illo pane azymo, qui erat ſuper illa menſa, & ſuſtulit illum ſuper manus ſuas, & benedixit illum, ac præſtantem reddidit, & ait illis:* Hoc eſt

I Cor.

comedere facit suos Apoſtolos ; bibit ſuum ſanguinem , & propinat eis . Quod quidem miraculum ſuperat intellectus , nec illud comprehendere valent .

Aliud non minus clarum , & illuſtre teſtimonium legimus in libro conſtitutionum Syriacarum Eccleſiæ Maronitarum , quem Arabici iuris fecit Dauid Archiepiſcopus Maronita anno Alexandri 1370. qui eſt Chriſti Dñi 1053. rogantibus Abbate Ioſepho & eius Monachis. Verba ſunt c. 10. de Ieiunio.

ثم ابتدى بذكر الوصية الجديدة واخذ
حينيذ من ذلك الخبز الذى كان
على تلك المايدة الفطير وحمله على
يديه وباركه وقدسه وقال لهم هذا
هو جسدى الذى قُرّب من اجلكم
خذوا وكلوا منه لغفران الخطايا:

فاخذه

modo id factu possibile est? Ad quem dicimus, possibile est; etenim dextera illa, quæ initio accepit puluerem de terra, & mutauit illum, & fecit illum corpus Adæ; eadem mutauit panem hunc, & fecit illũ Corpus Verbi, quod est ex Virgine: & mutauit vinum illud, & fecit illud sanguinem, qui est ex Virgine. Ita quoque intellige hodie de pane, & vino, quos offert Sacerdos. Idem Spiritus Sanctus, qui descendit in vterum Virginis, & efficit carnem, quæ ex illa est, corpus, & sanguinem Verbi Dei, descendit super Altare, & efficit panem, & vinum ibi positos, corpus & sanguinem Verbi Dei, quos assumpsit ex Virgine Maria, per manus Sacerdotis, qui sacerdotali fungitur munere, & offert. Intellige quoque, & considera miraculum, quod illo vespere in Cænaculo operatum est. Comedit ex suo corpore, &

ܐܦ ܣܘܡܟ ܐܫܬܟܠ ܡܛܠ ܠܣܥܪܐ
ܘܣܥܪܐ ܕܡܫܪܝ ܡܘܕܐ. ܪܘܚܐ
ܩܕܝܫܐ ܗܘ ܕܢܚܬ ܠܥܘܗܕܢܗ
ܕܡܫܝܚܐ ܘܟܬܒܘ ܠܟܬܒܐ ܗܘ
ܕܡܠܘ ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܕܡܠܬܐ ܠܟܠܗ
ܗܘ ܟܕ ܗܘ ܢܢܚܬ ܠܐ ܡܬܕܟܪ
ܘܫܟܚ ܠܣܥܪܐ ܘܠܣܥܪܢܐ
ܕܫܒܩ ܦܓܪܗ ܕܡܬܗ ܕܡܠܬܐ
ܠܟܠܗ ܗܘ ܕܢܚܬ ܡܢܝ ܟܠܗܬܐ
ܡܕܡ ܟܕ ܐܝܬܝܐ ܕܟܘܠܐ ܗܘ
ܕܦܟܘܗܝ ܘܦܫܪܟ. ܐܘܟ ܐܬܚܬܠ
ܠܡܘܪܐ ܕܟܘܢ ܪܡܫܐ ܕܟܬܒܐ
ܐܬܟܪܐ: ܐܦܠܐ ܡܟܝܢ ܦܓܪܗ
ܘܦܘܟܠ ܠܥܬܟܫܘܦ ܟܠܗܬܐ
ܠܡܕܘ ܘܦܫܟܠ ܠܗܘܢ. ܐܘܡܟܪܐ
ܕܟܬܒܐ ܠܗܘܢܐ ܘܠܐ ܦܪܫ ܟܬܒ

Idest. *At fortè objicit aliquis: quo-*
modo

benedixit illum, & ſanctificauit illum, & vocauit illum corpus ſuum, ipſe ſit corpus illius, quod ex Virgine eſt? Et dicimus illum eſſe corpus, & ſanguinem, quod eſt ex Virgine. Nota quomodo in corpore agnoſcit ſanguinem. Statimque obijcit nomine aduerſariorum, nempe Mahometanorū, & Iudæorum, & ita reſpondit.

ܐܠܐ ܒܟܝܢ ܡܗܘܡܢ ܐܝܟ ܕܐܡܝܢܐ
ܡܪܝܡ ܗܝ ܕܐܠܗܐ. ܘܐܦܪܫܗ ܠܗܘ
ܕܡܪܝܡܐ. ܡܫܝܚܐ ܦܓܪܐ ܗܘ
ܕܫܠܡ ܡܢܗ ܥܘܗܕܢܐ ܠܟܢܫܐ
ܡܢ ܐܒܪܐ ܘܫܠܝܚܘܗܝ ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ
ܦܓܪܗ ܕܐܝܟ ܗܘ ܫܠܝܚܘܗܝ
ܠܗܘܢ ܠܫܡܥܐ ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ ܦܓܪܗ
ܕܡܠܟܐ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ
ܘܫܠܝܚܘܗܝ ܠܫܡܝܐ ܗܘ ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ
ܕܡܢܐ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ. ܗܟܢ
ܐܦ

Ex Maronitis itaque accedat primo loco Ioannes Maro, qui intra sextum, & septimum viuebat sæculum, vt supra notauimus. Hic. cap. 12. Commentarij in Liturgiam D. Iacobi inquirit, an panis, quem Christus Dominus benedixit in postrema cœna, sit idem corpus, quod assumpsit ex Virgine, vel aliud, concluditq; esse illud idē: verba ipsa sũt.

ܘܳܠܶܐ ܕܢܒܥܐ ܕܠܚܡܐ ܗܘ ܕܢܣܒ
ܡܫܝܚܐ ܥܠ ܐܝܕܘܗܝ ܘܒܪܟܗ
ܘܩܨܝܗ ܘܦܠܓܗ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܗܘ.
ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܐ ܗܘ ܕܢܣܒ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ
ܐܘ ܐܚܪܢܐ ܦܓܪܐ ܡܢܗ.
ܘܐܫܬܪܪ ܕܗܘ ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܗ
ܘܕܡܗ ܕܢܣܒ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ

Oportet, inquirere, an panis, quem accepit Christus super manus suas, &

bene-

Religioni nuncium penitus remiſerunt, quæ liturgias à Chriſtiano cultu abſcindit, & abijcit.

Sed verò abs re quoque non erit, quid de realitate corporis, & ſanguinis Dominici ſentiant Chriſtiani Orientales paucis aperire, quia omnes Liturgiæ eò collimant. Sciẽdum igitur eſt, omnes Chriſtianos Orientales, quotquot ſunt, & cuiuſque perſuaſionis fixa, atque conſtãti fide credere, ac tamquam fidei præcipuum, ac primarium articulũ tenere; panem, & vinum recitatis Chriſti verbis conuerti in ſubſtantiã Corporis & Sãguinis ipſius Chriſti, nihilque remanere niſi accidentia. Quod, vt plane conſtat Nouatoribus, & infidelibus (ſi fas eſt ita loqui) Sacramentarijs, breuiter id ſingulorum teſtimonijs oſtendere non pigebit.

illud est Sacrificium, siue Liturgia primitia, ac prima. Idem cap. 21. postquam retulit prima verba Liturgiæ Sancti Iacobi; hęc subdit:

ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܫܘܪܝܐ ܕܩܘܪܒܢܗܘ
ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܫܠܝܚܐ ܕܩܘܕܫ
ܠܟܠܗܘܢ ܩܘܪ̈ܒܐ ܘܠܗܢ ܛܘܦܣܗ
ܦܣܩܘܗܝ ܗܠܝܢ ܕܫܪܟܐ

Nempe, *Hoc est principium Liturgiæ D. Iacobi Apostoli, quæ omnium Liturgiarum antiquissima est, ideoque iuxta illius ordinem suas instituerunt cęteri.* Eadem habet Dionysius Episcopus Amed in Commentarijs Syriacis eiusdem Liturgiæ D. Iacobi, & Dionysio antiquior Iacobus Edessenus itidem Syrus in Epistola ad Thomam Presbyterum; & alij passim. Apage igitur doctrinam illam putidam, & infidelibus potius hominibus dignam, & qui Christianæ

Reli-

ܕܩܒܠܢ ܡܢ ܡܪܢ܆ ܘܟܠ
ܗܢ ܗܘ ܐܠܗܘܬܗ ܡܘܕܝܢܢ
ܕܒܪܢܫܘܬܐ ܗܘܝ ܡܫܝܚܐ

Idest, *Dicimus quoque iuxta veram Patrum nostrorum traditionem, quæ deducta est per manus ab ipsis sanctis Apostolis vsque hodiernum diem, quòd Dominica Pentecostes venit Spiritus Sanctus super Apostolos, & sanctificauit eos; ipsi verò feria secunda consecrarunt Chrisma, tertia autem consecrarunt Tabulam siue Altare, quarta demum feria obtulit Iacobus frater Domini oblationem* (celebrauit Sacrificium Missæ iuxta illius Liturgiam) *quæ incipit*: Deus omnium & Dominus &c. *Et cùm interrogatus esset, vnde illam accepisset, respondit: Viuit Dominus, quòd non addidi, neque diminui quicquam ex eo, quod audiui à Domino nostro. Propterea*

lum, in Commentarijs Liturgiæ ipsiusmet S. Iacobi c. 1. hisce verbis

ܠܗܘ ܐܦܪܝܡ ܐܝܟ ܡܣܗܕܢܘܬܐ
ܚܘܣܝܐ ܕܐܒܗ̈ܬܗ ܕܐܬܡܠܟܘ:
ܐܝܬܝܐ ܕܐܝܬܝܐ ܡܢ ܥܠ̈ܡܝܢ
ܡܬܩܢܐ ܘܒܪܝ ܗܘܡܢܐ. ܕܒܢܝ
ܒܥܕܐ ܕܦܢܛܩܘܣܛܐ ܐܬܐ ܪܘܚܐ
ܩܕܝܫܐ ܥܠ ܫ̈ܠܝܚܐ ܘܩܒܠ ܐܢܘܢ.
ܘܒܬ̈ܪܝܢ ܒܥܕܐ ܩܒܥܘ ܗܘܘ.
ܘܒܬܠܬ ܒܥܕܐ ܩܒܥܘ ܕܢܗܘܐ
ܐܦܪܣ ܡܕܒܚܐ. ܘܟܢܫ ܐܘܟܠܐ
ܒܥܕܐ ܡܢܗ ܡܟܗܢܐ ܐܢܘܢ
ܕܡܢܝܢ ܠܡܘܪܐ ܕܦܬܓܡܐ ܕܡܠܟܗ.
ܠܡܘܐ ܕܠܐ ܘܡܢܝܐ ܘܡܬܩ̈ܢ. ܘܡܢ
ܐܬܚܙܝܬ ܕܡܢ ܐܡܬܝ ܠܡܫܘܚ ܠܗܘ.
ܩܕܝ. ܕܢܣ ܗܘ ܡܕܒܚܐ ܕܠܐ ܦܘܠܚܢ
ܒܝ ܘܠܐ ܩܒܠܬ ܠܒܢ ܡܢܢ ܗܘ
ܕܩܘܪܒܢܐ

Patriarchæ Antiocheni, alterius Ioannis Patriarchæ Antiocheni, Eustathij item Patriarchæ Antiocheni, Mosis Barcephæ, Iacobi Edesseni, Philoxeni, Eleazari Episcopi Babylonis, Marutæ Episcopi Tagritensis, Thomæ Giarmachitæ, Matthæi Pastoris, Ioannis Barsusan, Nestorij, Theodoreti, Diodori, Narsis, Barsomæ.

Liturgiarum autem originem referunt ad ipsos Apostolos ex Christi Domini mandato, quorum omnium primus suam confecit Liturgiam S. Iacobus frater Domini, ac omnium primus Sacrosanctum, ac incruentum Corporis Domini obtulit Sacrificium, ad cuius exemplũ, & normam cæteræ institutæ sunt. Huius rei testem habemus grauissimum Ioannem Maronem, qui intra sextum, & septimum viuebat sæcu-

drino in illius Ecclesiæ originibus ad corroborandā Symmystæ Claudij Salmasij molitionē, breui, Deo sospitante, constabit orbi Christiano, qua fide, quibusue fundamentis id in vulgus iactatum sit.

Pag. 33. *Eius prolixa Liturgia*. Supra quinquaginta numerantur apud Orientis Christianas gentes Liturgiæ partim communes, partim singularum gentium propriæ. Ex his autem triginta & vna nobis extant, nimirùm vna S. Iacobi, duæ duodecim Apostolorum nomine, maior scilicet, ac minor, duæ Sancti Petri, vna S. Ioannis Euangelistæ, vna S. Marci, præterea S. Dionysij Areopagitæ, S. Sixti Papæ, Iulij Romani Pontificis, S. Ioannis Chrisostomi, S. Basilij, S. Cirilli Alexandrini, S. Iacobi Nisibensis, S. Gregorij Theologi, D. Ioannis Maronis

Pag. 29. *Extat eius liber de Sacramentis*. De Sacramentorum numero, auctore, & necessitate apud nationes Orientales hactenus dubitauit nemo; & si quis extitit, statim vt hæreticus & habitus est, & damnatus. Quod notandum in hoc nostro catalogo passim est. Imò & eius auctor Hebediesu integrum de Sacramentis edidit Tractatum. Quæ omnia & Georgij Calixti, & aliorũ Hæreticorum conuincunt inanem garrulitatem, & peruicaciam.

Pag. item 29. *Ac tomus vnus de Sacerdotio*. Sacerdotium, eiusque varios ordines tam distinctè agnouerunt Orientales omnes, & quidem ex Diuino instituto, vt Hæreticorũ albo adscribendus sit, quisquis apud eorum posteros id reuocet in dubiũ. Quod autem refert Ioannes Seldenus Anglus ex Eutychio Alexan-

 drino

Orientales omnes; nec eum esse Areopagitæ dubitant. Huius habeo penes me vetustissimum Syriacum Exemplar in pergameno cum eruditissimis Commentarijs Ioannis Episcopi Darensis Syri, qui quarto viuebat sæculo. Quando autem nostrũ hoc Exemplar cõscriptum fuit, nobis non constat; sed illud emptũ fuisse ab Abbate quodam Syro in Mesopotamia cum alijs 250. voluminibus pro Bibliotheca sui Monasterij an. Alexandri 1243. qui est Christi 932. nempe ante annos 721 plus minus, apparet ex nota eidem codici præfixa. Dicitur Dionysius *Philosophus cælestis*, quia de cœlesti Hierarchia philosophari cœpit. Nomine autem, *Liber*, non vnum intelligit librum, vt communiter loquimur, sed omnium, quæ conscripsit, summam.

telligit Historiam Susannæ, eamq; Danielis partem, quam Hebræos non agnoscere vt sacram, scribit D. Hieronymus in præfatione ad librum Danielis. Hebræis lubenter conniuent nostri temporis Nouatores. At Ecclesiarum vtriusque orbis consensus admirabilis temeritatis eos coarguit, & venerandæ antiquitatis Patrum conuincunt testimonia. Quandoquidem S. Hipolitus martyr, & scriptor vetustissimus Danielem hunc minorem, & Susannæ Historiam commentatus olim est, vti videre licet apud nostrum Hebediesu pag. 17. quod & multi alij præstiterunt.

Pag. 51 *Liber Dionysij Philosophi cælestis*. Liber iste, quem quidam esse Dionysij Areopagitæ, quidam verò non item, sed alterius Dionysij, maximæ auctoritatis est apud

mus, notabimusque quædam pauca tantummodò, quæ vel ad eruditionem aliquam peregrinam, vel ad insignem controuersiam, vel ad obscurum aliquid elucidandũ faciunt. Hoc tamen vnũ silentio haud prætereundum est; rara scilicet esse Exemplaria apud Orientales, quæ omnes complectũtur sacros Libros, quia hic partem hanc, ille istam pro studiorum, & animi propensione, vel temporis, otij, & expensarum commoditate sibi describit, vel describere curat. Quamobrem ex varijs Exemplaribus haud varij contexendi sunt catalogi siue quoad numerum librorum, siue quoad ordinem. Quod notandum duximus, ne inde cauillandi Scripturarum hostes arripiant ansam.

Pag. 5. *Daniel minor.* Nomine Danielis minoris, siue iunioris, intelligit

ABRAHAMI ECCHELLENSIS MARONITAE

Notæ.

VLTA hic nobis notanda eſſent, optime Lector, de Sacrorum Librorum catalogo; & auctoritate apud Orientales gentes ad Hæreticorum Occidentalium reprimendam impudentiam, nimiamq; audaciam, qui modò hanc, modò illam Scripturarum partẽ è medio auferre conantur, & auctoritatem diminuere pro animi ſui libidine. Sed cùm hæc aliud exigant otium, & locum, & præter inſtitutum præſens videantur, ea nunc miſſa faci-

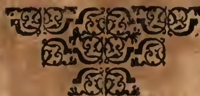
NOTAE.

gumenti, ſolutiones demum quæſtionum difficilium, ænigmatum, capitum, & Parabolarum.

Hæc quemadmodum inuenimus, propoſuimus, recenſuimus, & correximus, & portam meditandi amatoribus ſcientiæ nos quoque aperuimus.

Finis.

LAVS DEO.

ܡܠ̈ܐܟܐ ܡܫܒܚܝܢ. ܘܡܘܕܝܢ ܡܫܪ̈ܝܬܐ
ܕܫܡ̈ܝܐ. ܘܐܪ̈ܥܢܝܬܐ. ܘܪ̈ܘܚܐ. ܘܢܦ̈ܫܬܐ.
ܘܠܟܘܢ ܐܚ̈ܝ ܕܐܫܟܚܬܘܢ ܡܪܢ
ܘܡܒܥܝܢ ܐܢܐ ܕܬܬܥܗܕܘܢ
ܕܢܦܠ ܐܢܫܐ ܐܡܝܢ
ܠܡܫܡܫܢܐ ܘܠܟܬܒܐ
ܫܠܡ

ܫܒܚܘ ܠܐܠܗܐ ܫܘܒܚܐ

voluptatis, Epitome Canonum Synodorum, liber *Bahmarurid*, Arabicè خدوسة *Locatio illius*, liber Margaritarum de confirmatione, & veritate fidei; liber abditorum Arcanorum Philosophiæ Græcorum, liber Scholasticorum, in quo refelluntur omnes Hereses, liber dispositionis Iudiciorum, & statutorum Ecclesiasticorum, & ille, in quo sunt duodecim Orationes, continentes omnes scientias, nec non Glossæ, Epistolæ consolatoriæ, Orationes de varijs rebus, Explicatio Epistolæ magni, & admirabilis Aristotelis, quam scripsit ad Alexandrum de magna Arte, Epistolæ varij, ac multiplicis ar-

gumenti,

ܘܒܘܣܡܐ ܕܦܫܡܫܢܐ ܘܡܕܘܢ̈ܐ
ܫܘܠܡܗܘܢ. ܘܡܛܠܬܐ ܕܒܗ ܡܕܪܘܫܘ.
ܕܐܬܒܝܢ ܒܪܘܚܐ. ܘܡܛܠܬܐ
ܕܡܬܟܢܫܝܢ ܕܠܐ ܥܒܕܘܗ
ܕܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܡܛܠܬܐ ܕܐܬܐ ܠܟܪ̈ܝܐ
ܕܦܠܚܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܡܛܠܬܐ
ܐܟܘܠܚܢ̈ܝܢܗܘܢ ܕܚܪܝܢ ܕܟܠ
ܗܪܟܐ. ܘܡܛܠܬܐ ܕܢܦܫܗ
ܕܡܢܐ. ܘܠܦܘܫܐ ܕܒܢ̈ܝܐ. ܘܗܘ
ܕܐܝܬ ܒܗ ܬܪܒܝܢ ܡܢܬܪ̈ܝܢ
ܒܥܘܬ̈ܐ ܕܟܠ ܡܬܩܢܝܢ.
ܬܘܕ̈ܝܬܐ ܒܗܝ ܕܒܪ̈ܝܬܐ. ܘܡܬܕܪ̈ܢ
ܕܟܠ ܡܢ ܡܢ. ܦܘܫܩܐ
ܠܪܘܚܗ ܕܒܬܐ ܐܪܫܝܫܠܝܐ
ܕܡܢܗܘܢ. ܗܢ ܕܒܟ ܠܠܒܫܝܢܘܗ
ܟܠ ܐܘܡܢܘܬܐ ܕܒܬܐ. ܘܐܟܪ̈ܝܬܐ
ܡܢܐ̈ܝܟܐ ܕܟܠ ܢܦܫ̈ܬܐ
ܦܓܪ̈ܐ

Iesuiab Barmalcun Sobensis extant quæstiones, institutiones Grammaticales, orationes, epistolæ, & Hymni simul.

Ioannes Zuhbi congessit Grammaticales Institutiones, & in vnum compegit volumen; nec non Sermones oratione ligata.

Salomon Chalatia Bassorensis confecit librum inscriptum *Apis*, ac alium de figura Cœli, & Terræ, Oratiunculas, & Preces.

Libri autem, quos composui ego Hebediesu imbecillis Sobæ, sunt liber Expsitionis, seu Commentariorum Sacræ Scripturæ Veteris, & Noui Testamenti, liber Chatholicus de admirabili regimine, liber Carminum inscriptus *Paradisus*

volupta-

ܡܫܡܫܝܢ ܒܪ ܡܠܐܟܘܗܝ
ܕܥܘܒܕܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ. ܘܟܗܢܐ.
ܘܒܢܝܢܫܐ ܟܠܗ

ܗܟܢ ܕܐܬܒܥܝ ܒܥܝܢ ܫܡܫܐ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܟܬܝܒ
ܒܝ ܐܡܘܪܐ. ܐܦ ܡܫܡܫܢܐ ܠܗܘܢ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ

ܗܟܢܐ ܕܟܗܢܐ ܕܒܝܪܐ ܒܟܝ
ܟܠܗ ܕܒܟܘܪܝܬܐ. ܘܗܘ ܕܒܝܪܐ ܫܡܫܐ
ܘܐܪܟܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ. ܘܕܟܝܢܐ

ܘܟܠܗܝܢ ܕܡܫܒܚ ܐܢܫ ܟܠܗܝ
ܡܫܡܫ ܡܫܝܚܐ ܕܥܘܒܕܐ. ܗܟܢܐ
ܕܦܘܩܕܢ ܕܒܪܐ ܟܠܗ ܕܟܠܗܝܢ
ܐܦ ܕܢܝܚܐ. ܘܟܠܗ ܗܟܢܘܬܗ
ܕܗܠܝܢ ܡܬܟܪܝܢ ܠܡܫܡܫܢܐ. ܘܟܠܗ
ܗܘ ܕܡܫܡܫܢܐ ܕܦܩܕ ܗܘ ܦܪܘܫܘܬܐ
ܕܟܝܢ

Georgij Metropolitanorũ Aſſyriæ; nec nõ duo tomi, quos cõgeſſit Gabriel Metropolita Baſſoræ, atq; alia (Synodus) Eliæ Catholici antiquioris, ac quatuor Eliæ Sobenſis cognomento Barſania.

Extant etiam nobis libri Anonymi, vt liber Dilucidationis, liber de Vnione, ac Hiſtoriæ pluſquam ducentæ, præter eas, quæ ſunt contentæ duobus libris Paradiſi.

Elias tertius plures edidit Gloſſas, & Epiſtolas, diſpoſuit & confecit Orationes deciſionum iudiciorum, & matutini.

ܘܢܣܒܪܘܢ ܡܢܗ ܬܫܒܘܚܬܐ
ܕܐܬܘܪ. ܘܐܬܩܝܡ ܦܠ̈ܚܝܗܘܢ ܕܒܘܠܒܐ
ܕܢܚܙܐ ܐܠܐ ܕܡܫܡܫܢ ܕܟܝܪܐ ܘܐܣܪܬܐ
ܕܠܟܠܗ ܡܫܘܠܡܐ ܗܘ ܡܫܡܠܝܐ.
ܘܐܪܒܥ ܕܠܟܠܗ ܕܢܘܟܠܐ ܕܦܫܝܛ
ܒܪܫܝܬܐ

ܐܝܟ ܠܡ ܕܟܬ̈ܒܐ ܕܠܐ ܒܘܝܘܢ
ܒܗܘܢ ܥܒ̈ܕܐ ܕܫ̈ܘܬܦܘܬܗܘܢ. ܘܟܬܒܐ
ܕܡܢܘܪܬܐ. ܘܟܬܒܐ ܕܠܐ ܡܢܝܢܐ.
ܘܐܝܟ ܠܡ ܠܘܬ ܠܥܒ̈ܕܝܬܐ ܕܦ̈ܩܘܕܝܢ
ܠܗܢ ܡܢ ܡܠܐܟܝܢ. ܗܟܢ ܡܢ
ܘܠܢܢ ܕܢܗܝܢ ܒܟܬ̈ܒܐ
ܠܐܦܝ ܕܦܪܘܫܘܬܐ

ܠܚܡܐ ܠܐܠܗܝܐ ܒܒܢܝ
ܠܐܘ̈ܩܝܢܘܣ. ܘܐܦ ܡܕܝ̈ܢܬܐ. ܘܐܦ ܡܒܢܝ
ܢܟܬ̈ܒܐ ܕܦܫܝܛ ܡܫܟ̈ܢܬܐ.
ܘܕܝܗܒܐ

ܗܢܘ

confecit Quæſtiones, Documenta, Diſputationes, Gloſſas, & Epiſtolas conſolatorias.

Synodi Occidentalium, Apoſtolorum, Nicæna, Byzantina, Gangrenſis, Epheſina, Chalcedonenſis, & Antiochena.

Iudicia, ſeu ſtatuta Imperatorum Græcorum Conſtantini, Leonis, & Theodoſij magni.

Synodi Orientalium, nempe Iſaaci, Barſomæ, Marabæ, Ezechielis, Ioſephi, & Ieſuiab; nec non Synodus Timothei, Ioſue Barnun, & Ioannis.

Conſtitutiones quoque Simeonis, & Ieſu Buchat Metropolitanorum Perſidis, & Hebedieſu, &

ܕܒܝܬ ܥܢܘܠܠܐ. ܘܡܠܦܢܘܬܐ
ܘܕܪܫܐ. ܘܐܘܪ̈ܚܬܐ. ܐܦ ܟܘܠܗܐ
ܫ̈ܠܝܚܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܕܢܒ̈ܝܐ
ܘܕܣܗ̈ܕܐ. ܘܕܡܘܕܝܢܐ. ܘܕܒܬܘ̈ܠܬܐ.
ܘܕܐܦܣܩܘ̈ܦܐ. ܘܕܟܗܢܘܬܐ.
ܘܕܐܠ ܚܡܘܫܐ.
ܘܕܡܪ̈ܝܐ ܕܡܠܟ̈ܐ ܡܘܬܒܐ ܕܡܫܒܚܐ
ܡܫܒܚܢܫܝܢܐ. ܘܠܐܝ
ܘܠܐܘܫܥܢܐ ܗܘ ܓܒܐ
ܫܘܬܦܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܗܘ
ܕܐܣܬܟܐ. ܘܒܪܘܡܐ. ܘܕܡܢ ܐܒܐ.
ܡܫܬܡܠܝܐ. ܘܕܡܘܢܟܐ. ܗܘ
ܕܡܫܒܚܝܢ. ܗܘ ܠܗ
ܕܢܡܛܐ. ܘܕܡܛܘܠ ܒܢܝܢܝ.
ܘܡܘܢܝ. ܘܐܡ̈ܢܐ ܕܡܫܒܚܝ ܕܡܫܘܚ
ܟܘܕܝܐ ܡܫܡܫܢܘ̈ܬܐ
ܕܩܘܕܫܐ. ܕܡܢ ܩܕܝܫܐ.
ܐܘܓܘܣܛܐ

Sobæ conſcripſit Annales, Orationes, Grammaticales inſtitutiones, ac quatuor libros continentes Deciſiones Iudiciorum Eccleſiaſticorum, & Epiſtolas omnis generis argumenti, Syriacè, & Arabicè.

Behieſu Camulia compoſuit librum de ſtatu Monachali.

Moyſes Carachia compoſuit librum de ſuo nuncupatum nomine.

Ioannes Hermes edidit Tractatus Ligata oratione.

Emanuel Doctor confecit librum de Opere ſex dierum menſurato carmine, Documenta, & Gloſſas.

Gabriel Epiſcopus Dasbuchuſt

ܕܪܘܚܐ ܚܝ ܡܬܟܬܒܢܘܬܐ ܕܐܚ̈ܐ.
ܘܡܠܡܕܢܘ̈ܬܐ. ܘܠܙܡܪܡܫܡܠܐ.
ܘܐܪܕܟܐ ܠܗܘ̈ܢܐ ܕܡܫܡܫܝܢ
ܩܕܡ ܕܡܘ̈ܬܐ ܕܠܐܠܗܐ. ܘܐܠܗ̈ܝܐ
ܕܠܐ ܟܠܐ ܠܢܩ̈ܫܝܢ ܫܘܪܝܬܐ
ܘܐܪܟܝܬܐ

ܒܘܡܫܘܡܐ ܕܡܘܟܝܐ ܚܝ
ܠܗܒܐ ܕܠܐ ܕܢܪܡܘܬܐ

ܡܘܗܒܐ ܦܪܕܝܐ ܚܝ ܗܘܐ ܠܗܒܐ
ܕܟܡܡܘ ܡܦܩܬܡܘ

ܡܘܫܠ ܗܪܡܟܡ ܛܟܡ ܡܠܡܕ̈ܐ
ܟܝܢܐ ܕܡܩ̈ܥܫܝܬܐ

ܒܡܫܘܐܠܐ ܡܬܟܦܢܐ ܒܟܝܘ
ܠܗܒܐ ܕܥܬܐ ܡܩ̈ܒܠܐ ܒܡܠܡܕ̈ܐ
ܐܡ̈ܬܟܢ ܟܡܘܦ̈ܝܬܐ. ܘܡܬܟܦ̈ܢܘܬܐ.
ܘܦ̈ܩܥܬܐ

ܟܒܪܐܠܐ ܐܦܫܘܦܐ ܕܟܟܘܟܘܗܝ
ܟܒܝ

cognomento Barſaraſui extant quæſtiones in Scripturâs, vocabularia, & Gloſſæ.

Abzud Scholiaſtes edidit demõſtrationes de varijs rebus diſpoſitas ordine Alphabetico ad amicum quendam nomine Curtam.

Elias Barcnus confecit benedictiones, & orationes, diſſeruitque de vſu Pſalmorum, & de Sacramentis Eccleſiæ.

Elias Antiquus ordinauit & confecit deciſſones iudiciorum, & quæſtiones Eccleſiaſticas, inſtitutioneſq; Grammaticales.

Ioannes Barcaldun compoſuit ingens illud volumen inſcriptum *Buſania*, nec non illud aliud nuncupatum *Pulchritudo Pulchritudinum*, demum Mercaturam Monachatus.

Elias Barſciania Metropolita

ܕܫܠܡܬܐ ܕܝܢ ܕܪܘܡܝܐ ܐܝܟ ܠܗ
ܩܘܪܐ ܕܪܘܕܐ . ܘܣܩܝܡܬܐ ܕܟܠܗ
ܠܘܩܒܠܐ
ܐܕܘܢ ܐܘܟܠܘܡܐ ܗܝܟ ܐܠܩܘܡܬܐ
ܕܠܐ ܒܥܕܢܐ ܕܡܬܩܫܝܢ ܠܐ
ܐܬܐܠܬܐ ܠܒܝܬ ܗܘܦܠܐ ܐܝܟ
ܡܣܟܢܘ
ܠܐܢܐ ܕܝܢ ܟܕ ܢܚܙܐ ܒܩܘܪܒܐ .
ܘܡܬܡܝܢܐ . ܘܡܛܠ ܠܐ ܡܣܒܪܢܘܬܐ
ܘܡܬܡܘܕܐ . ܘܠܐ ܐܘܪܐ ܒܝܬܢܐ
ܠܐܢܫܐ ܡܬܡܟܢܐ ܢܦܩܘ
ܘܟܠܝ ܦܫܩ ܕܡܢܐ . ܘܥܘܠܠ
ܒܝܬܢܐ . ܘܡܬܡܢܐ ܕܡܡܠܠܢܐ
ܘܡܫܚ ܕܝܢ ܒܟܠܗܘܢ ܗܝܟ ܒܥܕܢܐ
ܕܐܬܘܬܡܗܢܐ . ܘܗܘ ܠܘܬ ܕܩܕܝܫܘ
ܒܘܟܪܐ . ܘܠܐ ܕܪܘܫܐ ܕܡܢܝܢܐ
ܠܐܢܐ ܥܕܢܐ ܕܡܬܦܠܓܢܘܬܐ
ܕܪܒܐ

Dauid Bethraban confecit tractatus de metiendis Climatibus, & de variatione dierum, & noctium.

Ioannes Eſtunoio cõfecit Grammaticam.

Ioannes quoque Barchamis Epiſcopus Tamnun ſimilem (confecit.)

Barbahlul compoſuit Lexicon ex multis congeſtum libris, & ex Ieſu Barali Medico, Maruazita, & Gabriele.

Elias Danbar compoſuit tres tomos Carminum, Epiſtolas conſolatorias, Apologiam, & Gloſſas.

Hananieſu Epiſcopi Hirtenſis cogno-

ܡܪܢܐ ܕܩܡ ܗ̇ܘ ܕܒܫܢܬܐ ܪܚܝܡ
ܚܒܝܒ ܡܠܡܠܬܐ ܠܐ ܡܘܫܚܬܐ
ܘܡܠܟܘܬܐ. ܘܠܐ ܫܘܠܛܢܐ ܕܐܡܩܬܡܐ
ܘܠܬܟܠܬܐ

ܡܘܫܐ ܐܫܬܘܕܝ ܚܒܝܒ ܐܦ ܗܘ
ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ

ܐܦ ܡܘܫܐ ܒܪ ܥܡܪܡ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܡܪܝܢ

ܒܪ ܕܝܠܗ ܚܒܝܒ ܠܗܘܢ ܕܝܢ
ܡܕܒܪܢܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܫܡܝܐ
ܘܫܘܠܛܢ ܥܠ ܐܢܫܐ. ܘܡܢܗܪܢܐ.
ܕܒܪܢܫܐ

ܠܥܠܡ ܕܐܝܬ ܪܒ ܐܠܗܐ
ܦܪܘܩܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܩܕܡܝܐ
ܟܠ ܠܒܢܝܐ. ܘܡܦܝܣ ܒܪܢܫܐ.
ܕܐܘܪܚܐ

ܫܠܝܚܘܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܫܪܝܐ

ܕܡܠܦܢܐ

inſcriptum de Scarabæis, nec non & librum, quem compoſuerat Phakur.

Bardukſin conſcripſit aduerſùs Chaldæos duos tomos in vnum congeſtos librum, & alium contrà Phaphronem Hæreticum.

Daniel Barmariam edidit Eccleſiaſticam Hiſtoriam quatuor comprehenſam tomis, & librum expoſitionis Chronici.

Zachæus Supania compoſuit admirabilem demonſtrationem de Mundo.

Bardaknana ſcripſit orationes ligata oratione ad mœſtos.

Ioannes Barabgore compoſuit Canones, Admonitiones, & quæſtiones Eccleſiaſticas, nec non iudicia, & de hereditatum diuiſione.

Dauid

ܕܦܬܓܡܐ ܡܫܒܘܚܬܐ . ܘܡܬܒܥܐ
ܕܫܡܗ ܦܫܝܛ
ܟܕ ܕܫܡܫܢ ܫܩܠ ܗܘܐ ܠܟܘܡܟܠܐ
ܕܟܝ̈ܢܐ ܠܐܬ̈ܘܬܐ ܦܠܛܘܗܝ ܡܢ ܡܕܒܚܐ.
ܘܐܚܪܢܐ ܕܠܘܡܟܠܐ ܦܦܪܘܗܝ
ܘܫܘܒܚܐ
ܘܬܠܬܐ ܕܝܢ ܡܢܫܪ ܗܘܐ
ܐܡܫܦܚܐ ܕܦܬܓܡܐ ܒܐܘ̈ܪܚ
ܦܠܛܘܗܝ. ܘܡܬܒܥܐ ܕܦܘܩܕܢܐ
ܕܩܘܪܒܢܘܗܝ
ܐܟܢ ܕܦܠܛܐ ܩܕܡ ܐܠܗܘܬܐ
ܐܬܝܗܒ ܕܠܫܡܐ
ܟܕ ܕܡܒܥܐ ܫܩܠ ܡܒܐܡܬ̈ܐ
ܘܡܬܩܝܡܬܐ ܠܟܘܢܐ ܡܫܝ̈ܐ
ܡܘܫܐ ܟܕ ܐܟܬ̈ܐ ܫܩܠ ܡܒܘ̈ܬܐ.
ܘܐܬܘܪܐ. ܡܫܬ̈ܐܠܐ ܒܐܬ̈ܪܐ . ܘܩ̈ܕܫܐ.
ܘܦܘܠܚܢ ܡ̈ܐܬܐ

ܡܕܪ

Gregorius Susastra composuit librum aduersùs omnes falsas religiones, demonstrationes geometricas, Epistolas consolatorias, Glossas, Historiam Abrahami Susaltræ, Ecclesiasticæ Historiæ librum vnum, de causis festorum, & Cantica, quæ incipiunt: *Parati estote operibus vestris*.

Barsohde Carcaia composuit Historiæ Ecclesiasticæ librum vnum, & librum alium contra Magos sequaces doctrinæ Zoroastri.

Iacobus Edessenus scripsit Annales, & Chronicon.

Simeon Barachia confecit quoq; Annales.

Ara composuit librum contra Magos, & contra Bardaisanē alium, inscrip-

ܕܡܠܟܐ ܗܘ ܕܒܘܣܡ̈ܐ ܥܢܝܢܗ
ܕܠܘܩܒܠ ܒܠܘܚܝܢ ܕܢܫ̈ܐ.
ܘܐܣ̈ܘܪܐ ܕܟܒ̈ܠܐ. ܘܒܩ̈ܘܠܠܐ ܥܡ
ܐܬ̈ܥܡܠܐ. ܘܐܬܟܢܫܬ ܐܟܢܝܘܢ
ܕܣܘܥܪ̈ܬܐ. ܘܗܝ ܕܡܠܟܝܢ
ܐܣܟܡܝܢܘܬܐ. ܘܡܢ̈ܠܐ ܕܒܣܪܐ.
ܩ̈ܠܠ. ܕܐܬܚܙܝܘ ܒܒܟܝ̈ܪܘܗܝ
ܒܪ ܡܫܝ̈ܚܐ ܢܘܪܢܐ ܗܘ ܕܡܠܟ̈ܐ
ܕܐܣܟܡܝܢܘܬܐ. ܘܡܠܟܐ ܕܠܘܩܒܠ
ܡܣ̈ܘܥܐ ܕܟܢܝܢ ܘܡܫܬܠܛܢܘ
ܕܐܬܪܘܚܬ
ܡܒܘܥ ܐܘܪܚܐ ܐܝܟ ܠܠ
ܐܟ̈ܝܢܐ. ܘܪܘܚܢܝ̈ܐ
ܫܡܥܘ ܒܪܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܟܝܬ
ܡܬܡܠܟܢܐ ܕܐܟ̈ܢܐ
ܐܪܐ ܗܘ ܠܘܩܒܠ ܡܫܘܚܬܐ
ܡܠܟܐ. ܘܠܘܩܒܠ ܒܪܝܫ̈ܝܢ ܗܘ
ܕܡܬܪܐ

Manichæos, Canathæos, Mandaræos; ad hæc elucidationem in Dauidem.

Elisæus Barsabita commentatus est Dauidem, (scripsitque) de varijs opinionibus, nec non Aenigmata, & Parabolas.

Abrahamus Gatina scripsit de opinionibus, varijsque quæstionibus.

Simeon Curdlahnia composuit Orationes simul, & Glossas.

Abbatis Iazidad extat liber inscriptus *Excerpta*.

Barsahac composuit vnum librum.

Damnis extant quædam Orationes.

Susai Sciusciania disposuit librũ de gratiarum actionibus.

Abrahami Sabæ extat variarum quæstionum liber.

Gre-

ܘܒܢ̈ܬܐ. ܘܡܫܒܚ̈ܢܐ. ܘܠܗܘܢ
ܕܗܘܝ

ܘܠܡܫܝܚܐ ܒܪ ܫܒܝܚܬܐ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܕܘܪ ܫܡܝ. ܘܕܪ̈ܟܢܐ.
ܡܩ̈ܢܝܢܐ. ܘܩܦ̈ܠܬܐ. ܘܐܘܪ̈ܚܬܐ
ܐܟܪܘܢ ܡܘܢܝܢܐ ܫܡ ܕܟ̈ܝܢܐ
ܐܦ ܫܘ̈ܠܠܐ.

ܫܡܝܢܝ ܡܘܪܕܝܢܐ ܫܡ ܡܬܡܪ̈ܐ
ܐܚܝܐ. ܘܐܬܘ̈ܢܡܝܐ
ܐܝܟ ܡܐܡܪܝ ܐܝܟ ܠܗ ܟܬܒܐ
ܕܦܛܪܐ ܕܠܘܩ̈ܒܠ.

ܟܪܣܘܗ ܐܝܟ ܠܗ ܪܝܫ ܟܬܒܐ
ܕܡܢܝܢ ܐܝܟ ܠܗ ܡܬܡܪ̈ܐ
ܫܘܫܢ ܫܘܫܢܐ ܛܥܢ ܚܝ
ܟܬܒܐ ܕܫܘܟܠܦ̈ܢܘܬܐ
ܐܟܪܘܢ ܫܟܝܢܐ ܐܝܟ ܠܗ ܟܬܒܐ
ܕܫܘ̈ܠܠ ܡܩܬܒܐ

ܫܠܡ

id genus.

Bud Peridiotæ extant orationes de fide, nec non aduersùs Manichæos, & aduersùs Marcionistas; prætereà quæstiones Græcas nuncupatas *Alpha Mighin*. Interpretatus etiam est ex Indico idiomate librum Calaileg, & Damneg.

Daniel Resaina edidit tractatus contra Marcionistas, Manichæos, Hæreticos, & Chaldæos.

Abrahamus Barcadadhe composuit Glossas, Epistolas consolatorias, Orationes, & Documenta, item Epistolam contra Scisban.

Natanaël confecit disceptationẽ aduersùs Surianos, seu Iacobitas,

ܒܘܬ̈ܐ ܘܡܫܪܝܐ
ܒܘܦܪܨܘܦܐ ܐܝܟ ܕܒܗ ܡܐܡܪ̈ܐ
ܕܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܕܠܐ ܡܬܡܠܠܐ
ܡܫܒ̈ܚܢܐ. ܘܕܠܐ ܡܬܡܠܠܐ
ܡܬܒܨܝܢܘܬܐ. ܐܦ ܥ̈ܠܠܐ ܡܘܬ̈ܪܐ
ܕܫܡܫܘܗܝ ܠܐ ܦ ܡܕܡܝܢ.
ܘܗܘ ܦܫܝܩ ܡܢ ܕܝܠܗ ܕܐܠܗܐ
ܕܐܠܗܐ ܘܡܕܒܪ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܕܪܫ ܚܕܐ ܒܟܠ
ܡܐܡܪ̈ܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܒܗ ܡܫܡܫ.
ܘܕܐܠܗܘܬܐ ܡܕܝܢ̈ܬܐ. ܘܐܘܪ̈ܚܬܐ.
ܘܦܬܓܡܐ
ܐܡܪ ܓܝܪ ܕܩܪܝܐ ܗܘ ܠܘܩܕܡܐ.
ܘܒܪ̈ܝܬܐ. ܘܡܐܡܪ̈ܐ ܐܝܟ ܡܕܒܪܢܘܬܐ.
ܘܐܝܟܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܡܫܡܫ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܚܕ ܒܪܢܫܐ
ܗܘ ܕܐܠܗܘܬܐ ܡܕܒܪܐ. ܘܡܫ̈ܡܫܢܐ
ܘܟܗ̈ܢܐ

tarium admirabilem in Danielem; libros verò Regum, & Ecclesiasticum tribus tomis commentatus est.

Cyriacus confecit expositionem Fidei, seu Symboli, Sacramentorum, nec non causam Natiuitatis, & Epiphaniæ, commentatusque est Apostolum.

Simeon Bartabohe confecit Ecclesiasticam Historiam.

Messias Zacha conscripsit item exactissimam Ecclesiasticam Historiam.

Maratchen Monachus confecit disputationem *Fratris sapientis*, pluresque Epistolas de regimine, alijsque.

Georgius Nasraia edidit librum de obedientia.

Enos quoque Pairuz Sabor (edidit) Orationes consolatorias, &

ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܐܡܝܢܬܐ. ܘܫܡܫܐ:
ܡܠܦ̈ܢܐ. ܘܒܪܐܫܝܬ ܒܥܠܡܐ
ܦܠ̈ܓܘܗܝ ܦܫܛ ܗܘܐ

ܡܘܪܡܘܬܗ ܕܒܝ ܦܘܫܫܐ
ܕܗܡܢܝܢܘܬܐ. ܘܕܐܪܙܐ. ܘܡܠܟܐ ܕܡܠܝܐ
ܘܕܝܢܝܢܐ. ܘܫܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܕܦܘܠܘܣ

ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘ̈ܢܐ ܕܒܝ
ܟܢܫܐ ܕܐܦܘܣܛܘ̈ܠܐ.

ܡܫܝܚܐ ܐܦ ܗܟܝܠ ܕܒܡܢܘܬܗ
ܐܦܘܣܛܘܠܐ ܢܦܫܬܐ

ܡܪܢ ܐܠܗܢ ܡܫܝܚܐ ܕܪܫܐ
ܕܐܝܬ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܝܟ ܐܒ̈ܗܬܐ
ܗܝܟ ܠܐ ܕܒܪܐ ܘܡܪܢ

ܕܡܘܪܝ ܣܒ ܠܡܪܝܐ ܗܘܡ
ܟܢܫܐ ܕܡܫܝܚܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ

ܐܘܢ ܠܡܥ ܕܦܪܘܣܐ ܫܡܥܘܢ ܡܐ ܒ̈ܢܐ
ܕܥܘܠܐ

Salomon Epiſcopus Hadatæ, quæ eſt ad latus vrbis Mauſal, confecit Hiſtorias, & de pœnitentia Monachali.

Ieſudad Diladructa dilucidauit nouum Teſtamentum, & libros de iudicijs compendioſo ſermone.

Abunuh eodem quoque tempore confecit refutationem Alcorani, & diſputationem illam aduerſùs Hæreticos, aliaſque elucubrationes perutiles.

Candius confecit ingens volumen diſputationum, & profeſſionem Fidei.

Ioannis Niniuitæ extat vnus tomus diſputationum.

Dodieſu compoſuit commen-

ܡܕܝܢ ܡܫܬܡܥܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܢܣܒ ܡܢܗܘܢ
ܠܡܚܒܫܬܐ ܒܟܝ̈ܦܝ ܠܗ. ܘܠܐ
ܬܘܒܐ ܕܦܘܪܫܢܘܬܐ

ܡܫܡܠܝ ܕܡܠܟܘ ܕܪܘܚܬܐ ܗܒܝ
ܠܣܘܓܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܕܡܬܬ̈ܢܝܐ ܠܗܘܢ
ܕܒܥܠ ܡܬܒܥܝܐ ܒܡܠܬ̈ܗ ܡܠܐ
ܕܡܫ̈ܡܫܬܐ

ܐܒܝܘܣ ܒܪܢܫܐ ܕܡܫܘܪܐ
ܒܓܘ ܒܢܒܥܘ. ܠܗܘܢ ܘܕܪܫܐ
ܗܘ ܕܠܡܥܠ ܗܘ ܦܘܠܚܢܐ. ܘܡܫ̈ܬܒܠܐ
ܐܚܪ̈ܢܐ ܡܬܐܡܪܝܢ

ܟܠ ܚܕ ܒܓܘ ܕܡܠܟܐ ܘܟܠܐ
ܕܕܘܪܫܐ. ܘܡܫܝܚܘܬܐ.

ܡܘܕܝܢ ܕܠܚܝ̈ܘܬܐ ܐܝܟ ܠܗ
ܦܓܘܬܐ ܚܝܐ ܕܕܘܪܫܐ

ܕܡܫܘܐ ܒܓܘ ܒܥܠܡܐ
ܡܡܠܟܘܬܐ

Ecclesiasticam, Documenta, & Epistolas consolatorias.

Hebediesu Baracre confecit glossas, scripsitque de Causis.

Andreas composuit glossas, nec non librum de ratione punctandi.

Gabriel Basrensis omnium Synodorum Canones in duos congessit tomos addita ipsius inuestigatione.

Ioannes Giarmachita composuit capita de lectione scientiarum, nec non de institutione Tyronum, breue Chronicum, Historiam D. Cudæ Houoi cum eius oratione, & colloquijs.

Abrahamus Bethale disputationem (edidit) aduersùs Mahometanos.

ܐܦ ܐܘܟܣܛܝܡܐ. ܘܡܠܦ̈ܢܘܬܐ.
ܘܟܘ̈ܡܐ
ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܢܫ̈ܐ ܕܟܝܢ
ܐܘܪ̈ܚܬܐ ܐܦ ܕܒܥ̈ܠܬܐ
ܐܝܙܪܘܢ ܗܟܢ ܐܘܪ̈ܚܬܐ. ܘܕܐܒܠܐ
ܕܦܘܫܟ ܗܦ̈ܟܐ
ܒܚܪܐܠܐ ܕܒܪ ܙܐ ܚܕܝ ܠܡܢ̈ܘܬܐ
ܗܘܠܝܘܪ̈ܢܘܢ ܕܟܘܪܝ ܒܐܒ̈ܗܬܝ
ܘܠܒ̈ܢܝ ܒܐܘܣܦ ܒܘܣܝܠ
ܕܡܟܘ
ܘܡܠܒܪܡܢܐ ܗܝܟ ܦ̈ܫܢܐ
ܕܡܪܝܡ ܕܝܒܪܒܐ. ܘܐܝܟ ܟܘ
ܢܘܦܝܗ ܒܦ̈ܝܢܐ. ܘܒܪܘܠܝܢܝ
ܒܦ̈ܘܢܐ. ܘܐܫܟܚܬܐ ܕܡܪܝ ܚܘܕܐ
ܘܗܘܝ ܟܝܢ ܡܐܡܪܘ ܐܘܟ ܘܡܕܝ̈ܢܬܐ.
ܘܐܒܪܗܡ ܕܡܢ ܟܣܦ ܫܬ̈ܠܐ ܕܙܗܒ
ܕܟܘܡܟܠܐ ܢܦ̈ܫܐ
ܡܕܝܢ

Iesus Dnahliabbesra composuit tomos tres de Historia Ecclesiastica, Expositionem in Dialecticam, Epistolas consolatorias, Glossas, Sermones metricos, librum de castitate, in quo historias congessit omnium Sanctorum, & fundatorum.

Abrahamus Barliphe confecit expositionem officiorum, seu ministeriorum Ecclesiasticorum.

Alexander composuit librum solutionis erroris Iuliani.

Publius duos scripsit libros de sacrificio Missæ, & commemoratione.

Hebedmessia Hirtensis edidit librum omni eruditione refertissimum.

Theodorus Barchuni confecit librum scholiorum, Historiam

ܡܢܝܢ ܡܫܘܚܬ ܕܠܝܬ ܠܗܘܢ
ܕܒܗܝܪܐ ܫܪܝܬ ܦܠܓ̈ܘܢ
ܐܠܗܫܡ̈ܫܐ. ܘܦܪܘܫܘܬܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܟܘ̈ܢܬܐ ܐܝܟ ܐܘܪ̈ܚܬܐ.
ܘܐܝܬ ܒܗ ܡܬܐܡܪ̈ܐ ܕܡܗܝܡܢ̈ܬܐ.
ܘܡܬܟܠܐ ܗܘ ܕܢܬܦܫܬܐ ܕܒܢܫ ܒܗ
ܠܡܟܣܬܐ ܕܟܠ ܡܫܝ̈ܚܐ ܘܕܘ̈ܟܠܐ
ܐܚܪܘܢ ܒܪܟܦܘ ܒܟܒܝ
ܦܘܫܐ ܕܐܬܩܫܝܬܐ
ܠܠܡܫܒܚܘܬܗ ܫܒܩ ܒܬܟܢܬܐ
ܕܥܢܝ ܦܘܡܗ ܕܡܫܠܡܢܘܗܝ
ܦܘܩܕܢܗ ܫܡܥ ܐܪܝܢ ܕܬܒ̈ܠܐ
ܕܡܘܫܐ ܘܡܬܟܘܢܢܘܬܐ.
ܒܟܝ ܡܫܝܚ ܡܢܪܬܐ ܫܡܫ
ܕܬܒܠܐ ܒܬܪ ܫܘܟܠܐ
ܠܐܘܪܫܠܡ ܒܢܬܟܠܝܢ ܒܟܒܝ
ܕܬܒܠܐ ܕܐܫܬܟܚܘܢ. ܘܐܝܬ ܒܗ
ܐܦ

Perſonarum, Orationes duas, an voluntas poteſtatem habeat in naturam, librum vnum de Anima, & homine Microcoſmo, demum varia documenta elegantiſſimo & concinno ſtilo.

Abrahamus Bardaſcenadad compoſuit librum Adhortationis, Expoſitionem Abbatis Marci, diſputationes aduerſùs Iudæos, librum de via regia, Orationes de pœnitentia, & Epiſtolas varias de diuerſis rebus.

Ieſus Buchat edidit librum, qui nuncupatur, *De hoc omni*, & illum, qui eſt de iudicijs Eccleſiaſticis, ac Tractatus de dignoſcendis Aërum qualitatibus.

ܡܫܘܒܚܐ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܥܠܡܗ ܪܚܡܐ
ܠܐ ܒܟܝܐ ܠܗܘ̈ܢ ܡܬܐܡܪ̈ܢܐ.
ܘܠܗܠܐ ܚܕ ܕܠܐ ܢܦܠܐ. ܘܒܪܢܫܐ
ܠܥܠܡܐ ܐܒܘܙܐ. ܘܐܝܟ ܠܗ ܐܦ
ܠܡܦܪ̈ܢܘܬܐ ܕܥܠܡܬܐ ܫܠܡܬܐ
ܡܠܟܘܬܐ

ܐܒܪܗܡ ܒܪ ܕܡܝܢ ܫܟܝܚ
ܒܗܒܠܐ ܕܡܬܐܡܪܘܬܐ. ܘܦܘܫܩܗ ܕ
ܕܐܒܠܐ ܡܬܦܫܘܩ. ܘܕܘܟܪܢܐ ܕܟܠ
ܡܗܘܕܝܢܐ. ܘܒܗܠܐ ܕܐܘܪܚ ܡܠܟܐ.
ܘܐܦ ܡܬܐܡܪ̈ܢܐ ܕܠܐ ܐܬܚܙܝܘܬܐ.
ܘܐܠܗ̈ܐ ܡܬܦܠܚܢܐ ܕܠܐ ܦܪ̈ܨܘܦܝܢ
ܦܪ̈ܨܘܦ ܢܦܫ

ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܫܒܩ ܗܘܐ ܒܗܒܠܐ
ܕܦܚܡܐ ܠܐ ܗܘܐ ܟܠ. ܗܘ ܕܝ̈ܕܥܐ
ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ. ܘܡܬܐܡܪ̈ܢܐ ܕܫܘܘܕܝ
ܐܘܪܚܐ.

ܐܡܪܢ

las, & quem composuit contra falsos cultus, & quem de septem oculis Domini, de cingulis, & de perfectione, extatque eius liber de quæstionibus.

Abrahamus Natpharia varias edidit compositiones.

Gregorius Monachus vnum composuit librum, nec non Epistolas.

Akebscema edidit adhortationes, Epistolas consolatorias, Glossas, capita, Aenigmata, & Prouerbia modo, seu stilo problematico.

Ahuemeh composuit librũ vnum aduersus Philosophos, & librum aduersus Magos, præterea deffinitiones variarum rerum, librũ de Dialectica, Orationem de compositione

Per-

ܘܐܓܪ̈ܬܐ. ܘܗܘ ܕܗܘܐ ܠܘܩܒܠ
ܕܫ̈ܠܝܚܐ. ܘܗܘ ܕܝܗܒ ܚܝ̈ܘܗܝ
ܕܡܢܝܚܐ. ܕܐܫ̈ܬܐ. ܘܕܣܘܡܒܠܐ.
ܘܐܝܬ ܠܗ ܟܠܒܐ ܕܫ̈ܘܬܐ

ܐܒܪܘܡ ܗܘ ܢܠܦܢܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܫ̈ܡܗܐ ܡܫܚ̈ܠܦܐ

ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܕܢܙܝܢܙܘ ܟܠܒܐ
ܗܘ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ

ܚܡܫ ܡܐܐ ܡܢܝܢܘܬܐ ܗܝ
ܘܚ̈ܕܝܬܐ. ܘܐܬܪ̈ܓܡܐ. ܘ̈ܦܫܩܐ.
ܘܐܘܟ̈ܢܝܬܐ. ܘܡܬ̈ܠܐ ܟܢܘܫܝܐ
ܦܠܣܦܝܐ

ܐܢܘܢ ܕܐܡܪ ܗܘ ܟܠܒܐ ܡܢܝ
ܠܘܩܒܠ ܦܠܣܘܦ̈ܐ. ܘܟܠܒܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܓ̈ܘܫܐ. ܘܐܚ̈ܪܢܐ
ܐܘܟ ܕܠܐ ܙܒ̈ܢܝ. ܘܟܠܒܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܐܡ̈ܪܐ ܕܠܐ ܙܘܒ
ܡܢ̈ܝܢܐ

centenariorum, nec non librum de Philoſopho Spirituali, Orationes, Gloſſas, Epiſtolas conſolatorias, & dulcia cantica ordine Alphabetico.

Babai doctor Maarienſium (edidit) librum de diſcrimine præceptorum.

Interpres Turcarum compoſuit librum de Horto voluptatum.

Sciubha Lmoran Saluchita edidit librum de partibus, item de determinatis ſcientiarum principijs, & Epiſtolas magnæ vtilitatis.

Ioannes Barfrangoie ſeptem compoſuit tomos, vnum de erudiendis pueris, exercitationes, ſeu progymnaſmata in vocabula, Epiſtolas,

ܦܘܫܩܗ ܡܠ̈ܬܐ. ܘܐܦ ܗܘ
ܕܦܝܠܣܘܦܐ ܕܝܘܢ. ܘܐܝܬ ܠܗ
ܡܠܐܟܘ̈ܬܐ. ܘܐܘ̈ܣܝܐ. ܘܐܝܬܝܬܐ
ܒܝܢ ܒܪ̈ܝܬܐ. ܐܦ ܐܝܟ ܪ̈ܘܚܢܝܬܐ
ܣܝܡܢ̈ܬܐ ܕܠܐ ܠܐܦܐ ܒܥܠܡܐ
ܡܬܦܫ̈ܝܢ

ܒܗܢ ܣܦܪܐ ܕܡܒܝ̈ܢܐ ܕܫܬܐ
ܕܦܘܪܣ ܦܘ̈ܡܝܐ

ܡܦܫܩܢܐ ܕܬܘܪ̈ܓܡܐ ܗܘܝ
ܕܬܐ ܕܝܢܐ ܒܘ̈ܫܟܐ

ܡܢܝ ܥܘܢܝܐ ܠܡܒܝܢ ܕܫܠܝܡ
ܗܝܡ ܦܬܓܡܐ ܕܡܢܝ̈ܘܬܐ. ܘܩܢܝܐ
ܡܢ ܩܢܝܢܐ ܕܣܦܝܢܬܐ. ܘܐܝܬܝܬܐ
ܡܬܐܡܪ̈ܢܝܬܐ

ܘܣܠܩ ܒܪ ܦܪ̈ܝܣܐ ܥܠܝܗ
ܦܬܓܡܐ ܬܘܒ ܗܘܐ. ܗܘ
ܕܡܬܒܪܢܝܬܐ ܕܬܟܒܐ. ܘܕܝܢ ܡܠܠ.
ܘܐܝܬܝܬܐ

nes, Epiſtolas, Cantica, Hiſtorias, adhortationes, ac de bonis moribus.

Simeonis Taibutæ extat liber vnus de Regimine, alius de Medicina, & explicatio Arcanorum Cellæ.

Ioannes Azrac Hirtenſis edidit librum adhortationum, librum directionis, & ducentas octoginta Epiſtolas.

Ioannes Dilumita confecit nouem Orationes.

Mariab conſcripſit vnam Epiſtolam, quam commentatus eſt Aphnimoran.

Ieſuphana Cataria confecit Orationes adhortatorias, explicationes

ܠܟ ܡܠܐܟ̈ܐ ܘܐܪ̈ܟܐ. ܘܫܡܝ̈ܐ.
ܘܫܘܠܛܢ̈ܐ. ܘܡܪ̈ܘܬܐ.
ܘܚܝ̈ܠܘܬܐ

ܫܒܚܘܢ ܕܬܫܒܘܚܬܐ ܐܝܟ ܠܟ
ܟܪ̈ܘܒܐ ܥܡ ܕܠܐ ܫܠܝܐ. ܘܐܡܪܝܢ
ܕܠܐ ܫܠܝܘܬܐ. ܘܩܕܝܫ ܐܢܬ
ܕܚܝܠܬܐ

ܡܠܝܢ ܐܪܥܐ ܘܫܡܝ̈ܐ ܫܘܒܚ
ܪܒܘܬܐ ܕܡܫܒܚܢܘܬܐ. ܗܘ ܠܘܬܟ
ܕܡܫܒܚܢܘܬܐ. ܘܡܫܬܐܠܝܢ
ܘܐܡܪܝܢ ܠܟ̈

ܡܫܒܚܝܢ ܕܫܠܝܚ̈ܐ ܠܫܒܚܐ
ܡܠܐܟ̈ܐ ܕܟܢܘܫܝܢ ܠܟ
ܡܫܪ ܚܘܒ ܐܝܟ ܠܟ ܦܪ̈ܘܬܐ
ܘܠܦܘܩܕܢ̈ܝ ܦܘܩܕܢܟ

ܡܫܒܚܝܢܘ ܣܓܝܐ ܟܒܝܪ
ܡܠܐܟ̈ܐ ܕܡܫܬܡܫܢܘܬܐ ܐܝܟ ܟܠܗ
ܦܘܩܕܐ

Preces, Canones, atq; de causis. Eiusdem sunt capita, quæ metro decantantur ad portam Cancellorum, nec non capita soluta Oratione, & expositio duorum Hymnorum.

Babai Persa Episcopus Riuardscir composuit librum, in quo sunt solutiones variarum quæstionum.

Sciahduset Tirhan composuit Orationem de Synodis, nec non Epistolas, Canones, Oratiunculas, & glossas.

Habib Monachus composuit meditationes de regimine, (scripsit) de principijs scientiarum, nec non de componendis Hymnis, & Canticis.

Babai Nisibensis edidit Oratio-

ܘܪ̈ܟܒܬܐ. ܘܡ̈ܬܘܢܝܐ ܕܡܢ ܥ̈ܠܡܐ.
ܘܐܝܬ ܠܗ ܦ̈ܘܫܩܐ ܕܡܬܐܡܪܝܢ
ܥܠ ܐܦܝ ܡ̈ܠܟܐ ܒܡܘܡܢܘܬܐ. ܘܐܦ
ܘܦ̈ܬܓܡܐ ܕܠܐ ܡܬܦ̈ܫܩܢܘܬܐ. ܘܦܘܫܩ
ܐܬ̈ܐܡܪ ܒܡܠ̈ܝܬܐ
ܒܟܠ ܦܪܨܘܦܐ ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܪܘܡܐ܃ ܕܫܡܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܕܐܝܬ
ܠܗ ܫܪܒܐ ܕܫܘܐܠܐ ܕܡܬܒܥܝܢ
ܡܢܗ
ܫܘܕܥܐ ܕܡܬܦܪܫܝܢ ܡܢ
ܡܬܟܠܠ ܫܘܠܘܕܥܐ. ܘܦ̈ܘܫܩܐ
ܡܢ ܦ̈ܬܓܡܐ. ܘܡܬܐܡܪ̈ܝܢ ܐܟܘ̈ܬܐ
ܘܐܘ̈ܕܥܐ
ܢܟܝܟ ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܡܠܘ̈ܐ
ܘܡܒܥ̈ܝܬܐ. ܘܦ̈ܫܩܐ ܕܒܝܬܐ.
ܘܟܠ ܕܒܝܬܐ ܘܫܘ̈ܘܕܥܐ
ܒܒܝܬ ܕܝ ܟܠ ܠܡܒܢ̈ܝܢܐ ܐܝܬ
ܠܗ

cationes principiorum ſcientiæ.

Abrahamus Metropolita Baſſoræ compoſuit Epiſtolas, & librum de explicatione verborum obſcuriorum Theodori Commentatoris.

Ahub Catarita edidit elucidationes totius Noui Teſtamenti, nec non Pentateuchi, & omnium Prophetarum præter elucidationem Iudicum.

Denhà edidit elucidationem omnium Pſalmorum Dauidis, conſolatorias, aliaſque elucubrationes de iudicijs Eccleſiaſticis. Dilucidauit præterea duos tomos Gregorij. Explicauit etiam Dialecticam magni Ariſtotelis.

Salita Epiſcopus Riſainæ compoſuit gloſſas, Epiſtolas conſolatorias,

ܘܦܘܫܩ ܫܡ̈ܐ ܕܡܫܒܚܬܐ
ܐܒܪܗܡ ܡܬܦܢܝ ܕܒܪܝܬܐ ܫܒܩ
ܠܫ̈ܬܐ. ܘܡܫܟܢܐ ܕܦܘܫܩ ܡܡܠܠ
ܐܘܡܢܐ ܕܐܬܘܦܘܪܘܣ ܡܦܫܩܢܐ
ܐܝܟ ܡܦܪܫܢܐ ܫܠܝܚܐ
ܢܘܗܪܐ ܕܡܠܬܗ ܚܝܬܐ. ܘܐܬܕܪܫܬ.
ܘܡܠܘܗܝ ܠܥܡ̈ܡܐ. ܦܪܫ ܗܘܢ
ܢܘܗܪ ܒܗܘܢ ܡܘܒܠܐ.
ܕܐܝܟ ܫܡܫ ܗܘܐ ܢܘܗܪܐ ܕܡܢ ܡܘܪܐ
ܕܟܠܗ ܕܫܡܝܐ. ܘܒܥܘܬܐ ܡܫ̈ܡܫܐ
ܐܡ̈ܝܢܐ ܕܠܐ ܕܡ̈ܝܢܐ ܒܢ̈ܝܫܐ.
ܘܐܝܬ ܠܗ ܢܘܗܪܐ ܕܦܘܫ̈ܩܐ
ܠܐܬܝܢ ܕܒܪܝܛܘܪܝܘܣ. ܘܦܘܫܩܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ
ܪܒܐ
ܡܠܟܘܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܪܗܛ
ܒܒܝܐ ܫܡܝ ܠܘܬܗ ܘܒܬܘܠܐ.
ܘܪܒܘܬܐ

Barſoma Charcha edidit librum Nuncupatum de Regimine, nec non gratiarum actiones quamplures, conſolatorias Epiſtolas, & gloſſas varias.

Hebedieſu Barbahriz Metropolita Aſſyriæ ordinauit diuiſiones hereditatum, atque diſtinctiones officiorum.

Daniel Tobonita Epiſcopus Talah compoſuit librum Florum, Epiſtolas conſolatorias, interpretationes, ſolutiones quæſtionum Sacræ Scripturæ, nec non ænigmatum varijs de rebus. Extant etiam illius gratiarum actiones, & Orationes ligata Oratione. Ipſius quoque ſunt ſolutiones quæſtionum quinti voluminis Theologiæ D. Iſaaci Niniuitæ, & expli-

ܒܢܘܗܪܐ ܕܒܪܬܐ ܐܝܟ ܠܗ ܡܠܟܐ
ܡܢ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟܐ. ܘܡܫܡܠܐ
ܬܫܒܘܚܬܐ ܚܕܬܐ. ܘܫܘ̈ܒܚܐ ܠܟܘܢ
ܬܘ̈ܕܝܬܐ.
ܒܟܢܘܫܝܐ ܗܢܐ ܘܡܫܒܚܝܢ
ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ
ܘܦܪܘܩܢܐ. ܘܦܘܪܩܢܐ
ܕܐܢܫܘ̈ܬܐ.
ܕܢܬܠܐ ܕܒܚܕܐ ܗܝ
ܐܝܟ ܕܐܬܐ ܚܕ ܒܠܚܘܕ
ܕܡܚܝܢ. ܘܫܘܒܚܐ ܠܟܘܢ ܬܘ̈ܕܝܬܐ.
ܘܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܬܐ ܘܐܬܝܢ
ܕܢܦܩ ܡܢܟ. ܘܐܝܟ ܕܝܢ ܡܫܝܚܐ
ܬܫܒܘܚܬܐ. ܘܡܫܡܠܝܐ ܡܫܒܚܝܢ
ܒܡܫܝܚܐ. ܘܐܝܟ ܟܠܗ ܡܠܟܐ
ܕܡܫܐܠܐ ܕܦܪܘܩܐ ܠܡܫܝܚܐ
ܕܫܡܗ ܕܡܪܢ ܝܫܘܥ ܕܒܟܠܐ.
ܘܫܘܒܚܐ

miam diſpoſuit, & confecit, nec non in Ezechielem, & Danielem iuxta traditionem antiquorum.

Maris Perſæ extant Commentarij in Danielem, expoſitiones in Epiſtolas Acac, nec non (tractatus) contra Magos Niſibenſes.

Abrahamus Mahuzita edidit Epiſtolas conſolatorias, atque de cauſis omnium Feſtorum, nec non de ratione interpretandi.

Gabriel Cataria edidit orationẽ vnam de Vnione, & ſolutiones quæſtionum ſpectantium ad res fidei.

Iacobus Cletia confecit Commentarium in prouerbia, exercitationes Diodoritarum, & de fide Eccleſiæ.

Bar-

ܐܡܝܢ ܠܐܠܗܐ ܘܕܝܠܗ ܐܠܗܐ ܘܡܫܒܚܐ
ܡܘܒܠܐ ܕܡܝܩܪܐ
ܡܠܐܟܐ ܩܕܝܫܐ ܐܝܟ ܕܠܗ
ܡܫܒܚܝܢ ܘܕܝܠܗ ܐܠܗܐ. ܘܩܘܫܬ
ܠܥܠܡܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܠܡܫܒܚܘ
ܡܫܒܚܝܢ ܕܒܪܢܫܐ
ܐܬܩܪܝ ܕܡܢ ܡܫܝܚܐ ܒܟܠ
ܟܘܠܗ ܕܠܥܠܡܐ. ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܕܬܪܝܢ
ܥܠܡܝܢ. ܘܡܫܒܚܝܢ ܘܩܕܝܫܐ
ܕܐܠܗܐ
ܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܡܫܒܚܝܢ
ܣܓܝ ܕܡܠܐ ܟܘܠܗ. ܘܥܠܡܐ ܐܠܗ
ܕܩܘܫܬܐ ܕܠܐ ܥܠܡܐ ܕܫܒܚܐ
ܡܫܒܚ ܡܫܒܚܐ ܐܝܟ ܕܠܗ
ܡܫܒܚܝܢ ܕܩܕܝܫܐ. ܘܡܫܒܚܐ
ܕܒܠܗ ܕܫܘܒܚܐ. ܘܠܐ ܫܒܚܐ
ܕܒܪܐ

non de cauſa Diodori, Commentatus eſt Marcum Euangeliſtam, & Dauidem.

Michæas Doctor confecit quinque cauſas Iudiciorum, & orationem de Cantropos, ac de Sbarieſu Dalſum, Commentarioſque in libros Regum filiorum Iſraël.

Cyri extant cauſæ, gloſſæ, & expoſitiones.

Paulinus compoſuit colloquia, & diſputationes aduerſùs pertinaces, diſputationes contra Marcionem, & de fide, ac fidelibus.

Sergius Commentarios in Iere-

ܘܡܛܠܬܐ ܕܒܢܬ ܕܝܘܕܪܘܗܝ
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܚܙܩܘܗܝ
ܐܬܩܢܬܗ܂ ܘܓܘܕܝ

ܡܫܟܢܐ ܡܬܚܦܝܐ ܒܥܢܢܐ ܗܘܐ
ܫܟܝܢܬܐ ܫܡܝܐ ܕܡܬܐܚܕܐ܂ ܘܡܐܡܪܐ
ܗܘ ܕܟܠ ܡܬܦܪܩܘܗܝ܂ ܘܟܠ
ܫܟܢ ܢܦܫܗ ܕܥܠܡܐ܂
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܫܦܝܪ ܥܒܕܬܐ
ܕܒܢܝ ܐܢܫܐ܂

ܡܢܘ ܫܟܝܢܬܐ ܐܝܟ ܠܗ܂ ܘܦܘܩܕܢܐ܂
ܐܦ ܠܐܘܪܫܠܡ

ܦܘܠܚܢܐ ܗܘ ܕܕܝܢܐ ܘܡܛܠ
ܕܠܘܩܒܠ ܕܪܘܫܐ܂ ܘܕܘܫܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܕܡܘܬ܂ ܘܟܠ ܡܕܡ ܕܢܐ
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ

ܦܪܝܫܝ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܐܪܡܝܐ ܬܚܝܬ ܥܒܕܝܢ܂
ܘܕܝܢܝܬܐ ܠܐ

ſit etiam de diſtinctione, & diſcrimine officiorum, nec non interpretationes, & de virtute Hymnorum.

Eliſæus Commentator confecit Commentarios in Iobum, & in Epiſtolas ad Corinthios, & tres ſequentes. Item (ſcripſit) de cauſa iudiciorum & teſtium, nec non gratiarum actiones, ac orationes.

Simeon Giarmachita commentatus eſt Chronicon Euſebij.

Surin Commentator ſcripſit de ſolutione opinionum Hæreticorum tam collatione Græci ſermonis, quã demoſtrationibus inueſtigatis.

Barhadbſciaba Harabita conſcripſit librum Theſaurorum tribus tomis, & diſputationes de omnibus falſis Religionibus, ac de illarum deſtructione, Eccleſiaſticam præterea (ſcripſit) Hiſtoriam, nec

non

ܘܒܬܪ ܦܘܪܫܐ ܠܡܩܕܫܬܐ. ܘܐܬܪ̈ܓܠܐ ܡܕܐ.
ܘܫܠܐ ܒܩܘܫܬܐ

ܠܐܡܫܟ ܡܩܫܫܢܐ ܦܫܩ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܐܝܟ ܘܕܠܐ ܫ̈ܬܐ
ܕܡܘܪ̈ܢܝܬܐ. ܘܕܐܟ̈ܠܝܢ ܠܐ ܫ̈ܬܝܢ
ܕܟܘܪܗܢܝܢ. ܘܫܠܡܘܬܐ ܕܡܫ̈ܐܠܬܐ.
ܘܕܫ̈ܘܒܐ. ܘܫܘܟܠܠܐ ܠܟ̈ܝܢܬܐ.
ܘܡܐܡ̈ܪܐ

ܫܡܥܘܗܝ ܠܓܙܘܡܪܐ ܦܫܝܩ
ܠܒܪܘܢܫܗܘܢ ܕܐܘܣܟܡܐ

ܫܘܪܝ ܡܩܫܡܢܐ ܐܝܟ ܫܪܝ
ܪ̈ܒܢܝ ܘܦܛܪܝܪܟܘܣ ܒܡܘܟܪ
ܡܫܡܠܠ ܡܘܢܝܐ. ܘܐܬ̈ܘܡܬܐ ܕܟܘܢܫܐ
ܒܪ ܡܢ ܢܥܒܕܐ ܒܙܒܢܐ
ܐܝܟ ܕܫܒܐ ܕܫ̈ܒܥܬܐ ܒܫܒܬ
ܦܠ̈ܓܘܗܝ ܘܕܘ̈ܟܐ ܕܚܕ ܠܐ ܕܬ̈ܠܝܢ
ܡܙܕܗܪܝܢ. ܘܐܬܟܫܦܘܬܐ.
ܘܫܠܡܐ

Extant eiuſdem Epiſtolæ circiter ducentæ duobus tomis diſtinctæ, ac quæſtiones vno digeſtæ volumine, & diſputationes aduerſùs Hæreticum.

Ephrem Hilamita compoſuit librum de re Fidei.

Turis Monachus compoſuit librum vnum in duos tributum tomos.

Honain filius Iſaaci medici conſcripſit librum de timore Dei, nec non Grammaticam, & compendioſum Lexicon.

Ioſue Barnun ſcripſit librum, qui *Theologia* nuncupatur, ad hæc quæſtiones in totá Scripturá, quas duobus digeſſit tomis, item deciſiones iudiciorum, & cauſarum, conſolationes, & Epiſtolas. Scripſit

ܘܐܬܠ ܠܗ ܐܝܟ ܡܫܬܡܫܢ ܐܠܗ̈ܝܐ
ܕܒܬܘ̈ܠܝܢ ܦܢܩܝܢ ܡܬܦܢܩܝܢ.
ܘܡܫ̈ܘܐܠܐ ܕܒܢܝ ܒܝܬܐ. ܘܕܘܪܫܐ
ܕܟܠ ܚܕܬܐ

ܐܦܪܝܡ ܕܒܟܠܗ ܗܘ ܒܝܬܐ
ܠܐ ܡܪܟܒܐ ܕܡܫܒܚܘܬܐ.

ܬܫܪܝܬ ܡܢܝܢܐ ܗܘ ܒܝܬܐ ܚܕ
ܐܬ̈ܘܢ ܦ̈ܠܓܘܢ

ܫܘܠܡܐ ܒܪܐܫܐ ܐܫܡܥ
ܒܝܬܐ ܕܕܝܠܗ ܠܐ ܗܘܐ ܚܕ. ܘܗܘ
ܕܐܬܪܡܝܘ̈ܢ. ܘܐܬܒܢܝܘܢ
ܕܦܬ̈ܟܬܐ.

ܡܫܘܠ ܒܪܟܘܢ ܗܘ ܒܝܬܐ
ܕܦܫܝܬܐ ܕܐܬܠܘܢ ܝܘܡܐ.
ܘܡܫ̈ܘܐܠܐ ܕܒܠܥܘ ܪܘܐܐ. ܒܛܘ̈ܪܝܢ
ܦܠ̈ܘܬܐ ܬܒܥܐ. ܘܦܫܛܐ
ܕܝܢܐ ܘܬܠ̈ܬܐ. ܘܒܫ̈ܘܐܠܐ ܐܦ ܠܝܫ̈ܢܐ.

ܘܫܡ

Orationes, gratiarum actiones, Historiam Sergij Dauadi, & de duabus causis intelligendi, seu significationum, & elucidationem Analyticorum.

Abbatis Cascariæ extant variæ explicationes, Epistolæ, & elucidatio in totam Dialecticam Aristotelis.

Hananiesu Catholicus composuit Epistolas, & consolationes, item quinque volumina interpretationum, Orationes decem, & quæstiones.

Abbas filius Brichsebioneh cõposuit Librum de Magistratibus, edidit præterea elucidationes, ac interpretationes plenas eruditionis, ac variorum sensuum.

Timotheus confecit librum Planetarum, Disputationem Mahdi, & illum (librum) de iudicijs Ecclesiasticis, ac Epistolas Synodicas.

ܬܫ̈ܒܚܬܐ. ܘܡܥܠܝܬܐ ܕܥܘܗܕܢܗ
ܕܥܐܕܐ. ܘܠܥ̈ܠܡܝܢ ܥ̈ܠܡܝܢ ܕܥܘܗ̈ܕܢܐ.
ܘܥܠܘܗܝ ܐܠܗܘܬܢܐ

ܐܒܐ ܕܒܫܡܝܐ ܐܬܐ ܒܥܘ
ܦܩܘܕܐ ܗܝܢ ܠܥܢ̈ܝܐ. ܘܥܘܕܪܐ
ܘܡܬܒܥܝܢܐ ܒܟܠ ܙܢ ܕܐܫܬܟܚܬܗ
ܡܣܟܢܢܘܬܗ ܘܥܒܕܐ ܗܘܝܢ
ܠܝ̈ܬܡܐ. ܘܐܪ̈ܡܠܬܐ. ܘܡܥܕܪ ܦܩܘܕܢ
ܠܐܘ̈ܟܣܢܝܐ. ܘܡܢܝܚ̈ܢܘܬܐ ܒܝ̈ܬܐ.
ܘܫܘܐܠܐ

ܐܒܐ ܕܢܗܝܪ ܒܥܒܕܘܗܝ ܗܝܢ
ܒܗܕܐ ܕܐܣܬܟܠܬ̈ܗ. ܘܥܘܗ̈ܕܢܐ ܒܟܢ
ܠܐܘ̈ܟܣܢܝܐ ܡܠܒܫܝܢ ܗܘܦܟܠܐ
ܬܒܥܐ

ܬܫܒܚܬܐ ܘܗܒܒܐ ܒܗܕܐ ܕܥܘܗ̈ܕܢܐ.
ܘܕܝܠܐ ܕܡܚܘܣܝ. ܘܗܘ ܕܕܝܢܐ
ܒܐܢܫܐ. ܘܬܘܕܝܬܐ ܗܘܝܘܣܬܐ.
ܐܒܐ

Dauidem, Ecclesiasten, Canticum Canticorum, Ecclesiasticum, Isaiam, Duodecim, in Epistolas Pauli, ac librum vnum exactissimæ Historiæ Ecclesiasticæ vno comprehensum volumine.

Georgius Catholicus composuit Laudationes, Hymnos, & conciones de Litanijs, & quasdam Orationes, & Canones.

Gabriel Aria affinis D. Isaac Niniuitæ scripsit Commentarium in Sacram Scripturam, sed non totam.

Hananiesu Haghira disposuit, & composuit interpretationes, Epistolas, & alias consolatorias, documenta, quæstiones quamplures, &

ܘܕܘܝܕ. ܘܩܘܗܠܬ. ܘܫܝܪ ܫܝܪ̈ܝܢ.
ܘܒܪܣܝܪܐ. ܘܐܫܥܝܐ. ܐܦ
ܕܐܬܒܣܪ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܕܦܘܠܘܣ
ܫܠܝܚܐ. ܘܥܠܬܐ ܚܕܐ ܦܫܝܛܬܐ
ܐܠܗܝܬܐ ܡܫܪܪܬܐ

ܓܘܪܓܝܣ ܡܫܡܠܝܐ ܗܝܢ
ܠܡܟ̈ܣܬܐ. ܘܟܘ̈ܢܬܐ. ܘܟܪ̈ܘܙܘܬܐ
ܕܟܬ̈ܒܐ. ܘܡܬܐܡܪ̈ܢ ܡܠܝܠܐ.
ܘܡܥ̈ܘܢܐ

ܓܕܪܡܠܐ ܐܪܥܐ ܐܡܬܝܢܘ
ܕܗܢܘܢ ܐܡܣܝܢ ܕܢܦܫܗ ܗܠܓܝܢ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܕܓܘܒܝܐ
ܕܢܦܘܠܘ ܕܟܠܢ

ܣܢܝܩܝܢ ܓܒܪܐ ܕܟܝܢ
ܘܫܒܩ ܠܡ̈ܓܕܠ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ. ܘܟܘ̈ܡܪܐ.
ܘܡܠܟܘ̈ܬܐ. ܘܫܘܓܐܐ ܕܫܘ̈ܐܠܐ.
ܘܡܬܐܡܪ̈ܢ. ܘܐܝܬ ܠܗ ܫܘܡܠܐ
ܕܡܠܘܐܐ

Eugenij, & Græcorum; confecit Commentarium in Dauidem, aliosque Tractatus, nec non solutionem decem quæstionum Sergij, ac librum varij argumenti, exigente Maraba Catholico.

Gabriel eius frater, qui suffectus est Episcopus Hormuzscir, scripsit contra Manichæos, & alium librum contra Chaldæos, nec non documenta, & elucidationes variarum rerum ex Scripturis, quæ sunt trecenta circiter capita iuxta recensionem doctorum.

Elias Metropolita Maru edidit interpretationes, Epistolas consolatorias, nec non de doctrina lectionum totius Euangelij, aliasque Epistolas, de causa Iudiciorũ, Commentarios in Prouerbia, Genesim,

ܐܘܓܝܢ ܕܡܘܬܢܐ. ܘܡܫܚܠܦܘܬܐ
ܕܙܒܢܐ. ܘܡܬܐܡܪܐ ܐܣܛܘܟܣܐ. ܘܫܘܪܝܐ
ܕܒܫܡܝܐ ܫܘܐܠܐ ܕܫܪܝܪܝܢ ܣܝܡܢ.
ܘܡܫܬܟܚܐ ܡܫܬܡܥܢܐ ܕܡܬܠܒܘ
ܡܢܗ ܐܟܙܢ ܡܫܬܠܡܐ.

ܟܕ ܓܝܪ ܐܬܠܐ ܐܣܘܗܝ ܕܗܘܐ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܕܗܘܪܡܐ ܕܫܡܥ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܟܠ
ܡܫܬܥܝܢܐ. ܘܐܫܪܝܢ ܠܗܘܢ ܟܠ
ܡܢ ܝܕܥܐ. ܘܡܫܬܥܝܢܘܬܐ ܘܫܘܪܪܐ
ܕܡܢܝܗ ܡܢܝܢ ܡܠܟܐ
ܕܗܘܝܢ ܐܝܟ ܠܘܬܗ ܡܢܐ ܕܢܫܝܐ
ܐܝܟ ܡܢܝܢܐ ܕܝܘܡܬܐ

ܐܠܐ ܡܫܟܚܢ ܕܡܢܗ ܗܘ
ܐܘܟܠܣܐ. ܘܫܘܢܝܐ. ܘܡܫܬܥܝܢܘܬܐ
ܕܦܘܪܢܣܐ ܕܟܠܗ ܐܘܟܠܘܣܝܢ:
ܘܓܢܣܐ. ܘܡܠܟܐ ܕܡܠܟܘܬܐ.
ܘܡܫܬܥܝܢܘܬܐ ܕܡܐܬܐ. ܘܕܒܪܝܬܐ.

ܘܙܘܥ

manuum impoſitionis, ſeu Rituale.

Ieſuiab Hadibita librum compoſuit de conuerſione mentis, & cogitationum, edidit etiam & confecit adhortationem ad tyrones quoſdam, nec non ordinem Codicis circuli, (ſcripſit) de Baptiſmo, de Indulgentia, de conſecratione Eccleſiæ nouæ, de Impoſitione manuum ſingulorum ordinum; Hymnos quoque ordinauit & orationes, Epiſtolas, diſceptationes, conſolatorias Epiſtolas ſtilo pereleganti, demum diſputationes aduerſùs quoſdam.

Hananieſu ſcripſit de variatione, & diſtinctione lectionis.

Michaël confecit quæſtiones de figurata elocutione Sacræ Scripturæ tribus comprehenſas tomis.

Theodorus Archiepiſcopus Maru verſibus enarrauit res geſtas D.

ܕܡܫܝܚܐ.

ܡܫܒܚܝܢ ܚܝܠܘܬܐ ܥܠܝܐ
ܕܗܘܦܝ ܡܘܩܕܐ ܩܝܡ. ܘܟܒܪ
ܡܙܥܘܪܘܬܐ ܕܟܠܗ ܐܢܫܝܢ ܚܪܘܒܐ.
ܘܬܘܟܝܢ ܦܠܘܚܬܐ ܕܡܘܕܝܐ. ܘܟܪܒܐ
ܚܢܢ ܡܕܡܝܐ. ܘܡܘܕܝܐ ܕܟܝܠܬܐ
ܡܝܬܐ. ܘܡܢܚܡܝܐ ܕܟܠ ܠܐܢܫܝܢ.
ܘܟܘܢܫܬܐ. ܘܡܬܢܒܝܢ̈ܐ ܢܟܝܫ.
ܘܐܢܫ̈ܐ ܚܢܢ ܡܢ ܡܘܬܒܐ. ܘܟܘܢܫܬܐ
ܕܢܬܦ ܬܦܢܘܢ. ܘܥܘܢܐ ܕܟܘܠ
ܐܢܫܝܢ.

ܟܢܫܘܗܝ ܗܝܕܝܢ ܗܘܘܟܐ
ܘܦܘܪܫܐ ܕܡܢܬܐ.

ܡܬܐܡܠ ܟܒܝܪ ܚܝܠܐ ܕܕܘܟܐ
ܕܠܗ ܟܠܗ ܦܬܓܡܝܢ.

ܠܐܘܪܚܐ ܡܢܬܢ ܕܡܢܘ ܟܒܝܪ
ܒܡܘܩܕܫܬܐ ܠܡܟܡܬܐ ܕܡܢܘ

ܐܢܫܝܢ

63 Iſaac Niniuita ſeptem compoſuit tomos de regimine Spiritus, de Diuinis myſterijs, de Iudicijs, & politia.

Ieſuiab Gadlita conſecit Commentarios in Dauidem, nec non Epiſtolas, Narrationes, & Orationes de rebus varijs.

Ieſuiab Arzunita ſcripſit contra Eunomium, nec non Diſputationem inſtituit contra Epiſcopum quendam Hæreticum, & quæſtiones viginti duas de Sacramentis Eccleſiæ, Apologiam, Epiſtolas, & Canones Synodales.

Cyprianus Niſibenſis expoſuit Theologiam Gregorij Magni, ſcripſit preterea de Ordinibus

ma·

ܐܢܫܝܢ ܕܢܦܠܘ ܡܢ ܫܘܦܪܗܘܢ
ܡܛܠ ܕܒܥܘ ܕܪܘܡܐ. ܘܥܠ ܐܪܥܐ
ܠܬܚܬܝܬܐ. ܘܕܝܘܐ. ܘܡܦܪܫܢܘܬܐ.
ܒܫܘܒܚܗܘܢ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ
ܡܫܡܠܝܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ. ܘܐܠܗܘܬܐ.
ܘܐܡܝܢܘܬܐ. ܘܫܘܠܛܢܐ ܕܠܐ ܡܬܒܥܝܢ
ܡܬܒܥܝܢ:
ܒܫܘܒܚܗܘܢ ܐܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ
ܗܘ ܠܡܫܡܫܘ ܐܠܗܐ ܘܠܡܣܓܕ.
ܘܠܡܫܠܡܘ ܐܢܫ ܐܫܬܡܠܝܐ.
ܕܐܬܡܢܥܐ ܒܒܝܬ ܕܝܢܐ. ܩܕܡܘܗܝ
ܒܫܡܝܢ ܘܐܪܥܐ ܥܠ ܐܪܥܐ ܕܒܝܬܐ.
ܘܡܦܩ ܒܪܘܚܐ. ܘܐܠܗܘܬܐ.
ܘܡܬܢܚܐ ܫܘܒܚܗܘܢ
ܒܦܪܘܫܘܬܗ ܕܐܒܐ ܡܒܥܝܢ
ܦܢܝܢ ܠܐܠܗܐ ܠܐܠܗܘܬܐ
ܕܐܬܓܠܝܘ ܗܢܐ. ܘܒܝܬ ܟܢܫܐ
ܕܡܫܝܚܐ

(liber) de preſtantia Ieiuniorum, de Theoria, & modo liber Theſaurarij, in quo ſoluuntur quæſtiones abditæ, (liber) de accidentibus, & defectionibus, expoſitio libri Mercatoris, liber Enarrationum Paradiſi Orientalium in duos tributus tomos, vnus liber Miſcellaneorum de Eccleſiaſtica Hiſtoria, expoſitione viſionis Ezechielis, de cauſis glorioſarum feſtiuitatum, Explicatione capitum ſcientiæ cum expoſitione Dionyſij. Extat prætereà eius expoſitio in viſionem D. Gregorij, nec non Epiſtolæ de ſublimi regimine Monachatus.

Ioannes Dalita duos edidit libros, ac deuotas Epiſtolas de via religioſa.

ܕܝܠܟ ܐܒܪܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܪܝܐ ܕܫܘ̈ܒܚܐ
ܒܫܡ̈ܝܐ. ܘܥܠ ܕܐܪ̈ܥܐ ܘܥܠ ܡܬܘܕܝܬܐ.
ܘܦܘܩܕ ܡܠܟܐ ܕܐܬܚܙܝ. ܘܡܠܟܐ
ܕܐܬܡܟܬܐ ܕܦܪܘܫܘܬܐ ܘܡܫܝܚܘܬܐ
ܠܐܠܗܝܢ ܦܠܚܝܢܗ ܚܕ ܡܠܟܐ:
ܘܫܠܛܢܗ ܒܚܝܠ ܐܘܛܘܩܪܛܘܪܐ.
ܘܦܘܩܕ ܡܠܟܐ ܕܐܬܚܙܝ ܠܗ.
ܩܢܘܡܐ ܕܐܒܐ ܡܫܝܚܐ. ܘܦܘܩܕ
ܘܚܝܠܐ ܕܡܪܕܘܬܐ. ܒܪܡ ܦܘܩܕ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܦ ܠܗ ܦܘܩܕܐ
ܕܚܝܠܐ ܕܡܪܐ ܡܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ.
ܘܐܝܟ ܟܬܒܐ ܕܥܠ ܕܡܪܐ ܡܫܠܡܢܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ
ܘܡܫܝܚ ܗܘ ܕܡܠܟܘܬܗ ܠܐܝܢ
ܒܡܠܟܐ ܐܦ ܗܘ ܫܠܝܛ. ܒܪܡ
ܟܬܒܐ ܡܠܟܝܢ ܠܗ ܕܥܠ ܐܘܪܚܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ

ܐܡܝܢ

Dominę Marię, & Ioannis, ac reliquarum solemnitatum, & commemorationum. Extat etiam (eius liber) ad Tyrones, Epistolę ad Iosephum videntem, Canones de Monachis, Expositio in omnes figuratas Scripturę elocutiones. Composuit quoque librum de causis, ac alium de Matthęo Mescianiono, de Abrahamo Nisibensi, ac de Gabriele Cataria.

Dodiesu explicauit Paradisum Occidentalium, dilucidauit Abbatem Isaiam; composuit quoque libros de regimine, seu moribus, & orationes de consecratione cellę, sermones lamentabiles oratione ligata, necnon Epistolas edidit, & quęstiones de silentio, & regimine Spiritus.

Ioseph Videns conscripsit mille nongentos libros, ex quibus sunt

(liber)

ܕܡܢܗܝܢ ܡܢܗܝܪ ܘܕܡܘܣܟ. ܘܡܕܒܪܐ
ܕܟܝܢܐ ܘܕܡܟܬܒܢܐ. ܘܐܦ ܗܘ ܕܟܠܗܐ
ܡܬܘܡܐ. ܘܐܚܪܢ ܕܡܘܫܐ ܚܝܐ.
ܘܡܬܘܬܐ ܕܠܐ ܕܫܘܚܐ. ܘܦܘܪܩܢܐ
ܕܒܠܒܗ ܙܘܕܐ. ܗܝܟ ܐܘܟ ܒܡܟܝܢܐ
ܕܬܠܬܝܬܐ. ܗܘ ܕܠܐ ܡܢܗ ܡܬܡܢܝܢܐ
ܘܠܐ ܐܬܪܘܡ ܠܝ ܡܬܟܢܫܐ. ܘܠܐ
ܒܬܪܐܝܠܐ ܡܬܪܐ

ܕܡܫܘܚ ܦܫܝܛ ܦܪܘܫܘܬܐ
ܕܡܬܝܒܢܐ. ܘܚܘܘ ܠܐܒܐ ܐܝܟܢܐ.
ܘܗܢܝܢ ܒܡܠܐ ܕܠܐ ܘܒܬܪܐ. ܘܡܠܐܡܪܐ
ܕܡܘܕܥ ܡܟܬܒܐ. ܘܡܠܐܡܪܐ ܚܬܝܬܐ
ܕܡܘܬܒܐ. ܐܦ ܠܝ ܐܬܐ. ܘܡܫܘܐܠܐ
ܗܝܟ ܠܐ ܥܠܡܐ ܘܕܒܪ ܪܘܚ
ܡܘܫܦ ܚܝܐ ܗܘܐ ܠܠܦ ܘܐܥܒ
ܡܢܝܐܐ ܪܚܝܡܐ. ܕܡܢܟܘܢ ܪܡܫܐ
ܡܘܬܪܢܐ. ܐܬܘܪܝܐ ܘܐܢܐ ܕܠܐ ܒܡܟܢܐ
ܕܠܐܬܪܐ

causa Natiuitatis , & Epiphaniæ , Epistolam de componendis hymnis, solutionem Astrologiæ , prolixas consolatorias literas disputationis aduersùs Hęreses.

Sergius Rashinius composuit Commentarios in Dialecticam.

Paulus Nisibensis scripsit commentarios in sacram Scripturam, disputationem aduersùs Cęsarem, & Epistolas varij generis.

Babai magnus composuit, & confecit triginta tres libros, ex quibus vnus est de causa Osannarum, liber de vnione, expositio libri Centenariorum, ac libri Abbatis Marci, nec non Historia Diodoritarum , causa solemnitatis Crucis, item liber in quo ordine narrat triumphos circulares

Domi-

ܕܡܠܟܐ. ܘܕܘܝܚܐ. ܘܐܓܪܬܐ ܕܒܠܘܬ
ܩܠܐ. ܘܡܢܝܢܐ ܘܐܣܛܪܘܠܘܓܝܐ. ܘܩܘ̈ܡܐ
ܠܐܘ̈ܡܢܘܬܐ ܕܕܪܫܐ ܕܒܝܬ ܦܪ̈ܝܣܝܣ.

ܣܓܝܐܐ ܢܣܒܢܝܢܐ ܣܝܡ
ܦܘܡܐ ܕܡܠܟܘܬܐ

ܦܘܠܘܣ ܕܪܡܒܝܢ ܐܒܘܬ
ܡܣܟܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ. ܘܕܪܫܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܗܢܝ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܕܐܠܗ̈ܝ
ܐܠܗ̈ܝ

ܒܟܢ ܢܟܐ ܣܝܡ ܘܟܬܝܒ
ܠܐܠܗܝܢ ܘܐܠܗܐ ܦܢܩ̈ܝܬܐ
ܕܡܢܘܢ ܒܠܫܢܐ ܕܐܘܩ̈ܢܝܐ. ܘܡܠܟܐ
ܕܠܐ ܣܝܘܡܐ. ܘܦܘܠܘܣ ܡܠܟܐ
ܕܡܐܘܪ̈ܝܐ . ܘܡܠܟܐ ܕܐܟܠܐ ܡܢܝܘܣ.
ܘܐܬܟܬܒ ܟܠܗ ܕܡܘܕܪܘܣ: ܘܫܠܡܬܐ
ܒܟܠܗܝ ܕܝܠܟܐ . ܘܡܠܟܐ
ܗܘ ܕܝܠܗܘܢ ܟܘ ܢܪ̈ܟܐ ܚܘܕ̈ܝܐ
ܘܡܢܝܢ

Aphrahet ſapiens Perſarum compoſuit duos tomos, nec non orationes de literis Alphabeti.

Hibas, Cumi, & Pharuba ex Græco idiomate in Syriacum tranſtulerunt libros Commentatoris, atque Ariſtotelis ſcripta.

Ad hæc edidit Hibas interpres Commentarium in Prouerbia, nec non interpretationes, colloquia, & diſputationes contra Hæreticos.

Diſcipuli quoque Marabæ compoſuerunt libros, quos commemorabimus, librum Commentariorum in Danielem, nec non colloquia.

Thomas Edeſſenus ſcripſit de

ܐܦܣܘܢܬ ܗܘ ܣܦܩܣܩܬܐ
ܕܦܬ̈ܓܡܐ ܗܢܘܢ ܗܘܐ ܠܐܬ̈ܠܡܝܢ
ܦܠܓ̈ܘܬܐ ܒܗܘܢ ܡܬܐܡܪ̈ܢܐ ܕܠܐ
ܠܟܠ ܕܥܐ

ܡܢ ܕܦ̈ܪܘܡܟܐ ܘܟܘܡܪ ܢܒܝܐ ܗܟܢܐ
ܟܠܗܘܢ ܡܢܗܘܢ ܠܫܘܪܝܐ ܫܘܢܝܐ
ܡܢ ܫܡܥܢܐ. ܡܡܬܦܠܣܦܘ ܘܡܢ
ܘܐܪܗܛܐ

ܚܒܝܒܐ ܗܘܐ ܡܬܦ̈ܠܣܦܢܐ ܗܢܘܢ ܐܝܟ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܬܠܠ. ܘܐܦ̈ܠܣܦܐ
ܒܗܢ ܡܕ̈ܝܢܬܐ. ܘܪܘܚܐ ܕܒܗܢ
ܢܦܫܐ

ܐܬܦܠ̈ܣܦܘ ܗܘܐ ܕܡܫܟ ܐܢܫܐ
ܡܫܝܚܐ ܗܘܐ ܒܬ̈ܪܐ ܕܐܬܘܕܝܢ.
ܟܬܒܐ ܕܡܫܬܥܢܝܢ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ. ܐܦ
ܡܕ̈ܝܢܬܐ

ܐܬܘܡܐ ܐܪܘܡܝܐ ܦܠܝܓܐ ܠܗܠܐ
ܕܡܢܐ

Dauidem; necnon eius Epiſtolæ Synodicæ de ordinandis rebus Eccleſiæ, item Canones de regimine, & Conſtitutiones Eccleſiaſticæ.

Hanana Hadiaboia hos compoſuit receptos libros; Commentarios in Dauidem, Geneſim, Iobum, Prouerbia, Eccleſiaſten, Canticum Canticorum, & duodecim Prophetas ſimul; Commentarios in Marcum, ac Epiſtolas Pauli Apoſtoli, expoſitionem in Symbolum fidei, & Sacramentorum, item varias quæſtiones, nec non de cauſa ſolemnitatis Oſannarum, & de cauſa ſextæ feriæ aureæ, de Litanijs, de inuentione (nempe Crucis) ac orationem de ſolemnitate Oſannarum. Plures adhuc edidit libros, ſed neglecti ſunt cauſa commentatoris.

ܕܟܠ ܡܘܠܕܗ̈ܘܢ ܥܠܝܬܐ ܘܥܠ. ܕܡܢ
ܘܡܕܒܪܢܐ ܕܚܝ̈ܐ. ܡܫܒܚܝܢ ܬܘܕܝ
ܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܘܠܫܘܒܚܐ ܕܐܝܬܘܬܐ
ܒܪܝܬܐ ܕܡܫܡܠܝܐ ܕܗܘܐ ܐܚܝܕܐ
ܪܘܚܐ ܚܕܐ ܠܒܪܝܬܐ ܡܫܒܚܝܢ
ܠܬܫܡܫܬܐ. ܕܗܘܐ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܐܬܚܙܝܬ. ܕܡܫܡܫܢܬܐ. ܠܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܡܪܢ
ܚܣܝܐ ܐܚܝ̈ܐ ܠܫܡܝܐ. ܘܡܫܒܚܝܢ
ܘܡܥܗܕܢܘܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܘܫܡܫܐ.
ܠܫܘܒܚܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܥܠ ܫܪܝܐ ܘܐ.
ܐܬܪܐ. ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܘܫܡܫܐ
ܠܐܬܪܐ ܘܐܡܪܬ ܕܡܠܟܘܬܐ. ܠܠܐܘܡܕܘ
ܐܬܪܐ. ܘܕܒܪܝܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܠܟܘܬܐ
ܐܝܬܐ ܕܡܪܝܐ ܕܒܪܝܬܐ. ܘܡܫܒܚܢܘܬܐ
ܐܬܪܐ ܕܐܡܪܐ ܘܡܪܝܐ. ܠܡܫܒܚܢܘܬܐ
ܐܬܒܪܟܘ ܠܗ ܠܟܠ ܐܬܡܠܟܘܬܐ
ܠܟܠܗ ܠܒܪܝܬܐ ܕܡܫܒܚܐ
ܠܡܫܒܚܐ.

ܐܬܒܪܟ

disputationes, ac demum Tractatus de componendis carminibus, & hymnis.

Maruta Episcopus Mipharechet, & Medicus peritissimus, edidit librum de Martyrijs, nec non hymnos, & Encomia Martyrum. Idem transtulit Canones Patrum trecentorum octodecim, & conscripsit totam Historiam illius sanctæ Synodi,

Maraba magnus interpretatus est, & exposuit totum Vetus Testamentum ex idiomate Græco, in idioma hoc Syriacum. Ipsius etiam sunt Commentarij in libros Genesis, Psalmorum, Prouerbiorum, duas ad Corinthios, & tres, quæ sequuntur, nec non Epistolam ad Hebræos, Extant etiam eiusdem variæ Orationes, Interpretationes, & Canones in totum

ܡܕܝܢ̈ܬܐ . ܘܢܘܗܪܐ ܕܠܐ ܡܬܕܥܟܢܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܡܛܪܦܘܠܝܣ
ܘܐܣܝܐ ܡܕܝܢܬܐ . ܗܝܕ ܗܘܐ ܒܬܒܝܠ
ܕܡܫܬܪ̈ܪܐ . ܘܒܟܘܟ̈ܒܐ . ܘܡܛܠ ܕܫܪܪܐ .
ܗܘ ܡܕܝܢ ܐܦ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܠܒܫ
ܡܢܐ ܘܐܬܡܟܟ ܒܟܣܝܐ . ܘܐܬܓܠܝ
ܒܠܒܘܫ ܠܥܠܡܐ ܕܢܦܫ ܡܒܠܝܘܗܝ
ܦܪܝܫܬܐ

ܡܢܘ ܐܝܟ ܦܪܐ ܦܫܝܛ ܘܐܦܪܚ
ܠܓܠܝܘ ܒܡܡܟܬܐ ܕܢܝܚ ܠܥܒܕܐ
ܕܡܢܬܗ ܠܠܗܒܐ ܗܝ ܡܣܦܪܐ . ܘܐܦ
ܠܗ ܡܫܡܠܝܢܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ .
ܘܡܕܝܢ̈ܬܐ . ܘܡܠܟܘܬܐ . ܘܫ̈ܘܡܗܐ .
ܘܐܬܩܢܝܢ ܕܡܫܘܬܦܘܬܐ . ܘܐܬܠܒܫ
ܠܚܝܐ ܕܒܢܝܢܫܐ . ܘܐܦ ܕܠܝܢܐ
ܕܒܢ̈ܝܢܫܐ . ܘܐܬܒ ܠܗ ܡܐܡܢܐ
ܘܐܬܩܪܒ . ܘܡܫܬܠܛܢܐ ܕܒܠܒܗ

ܕܘܡ

lumen Regum, Ecclesiastici, & Isaiæ duobus tomis; necnon duodecim, Danielis, Cantici Canticorum, ac de causa iudiciorum per determinata capita.

Ioannes item Bethraban composuit Commentarios in libros Exodi, Leuitici, Numerorum, Iobi, Ieremiæ, Ezechielis, & Prouerbiorum, nec non aduersùs Magos, contra Iudæorum criminationes, item aduersùs Hæreticos. Extant etiam eius Orationes de ratione precum, & oratio de morte Cosroæ, ac de peste, quæ contigit Nisibæ, insuper consolatoriæ Epistolæ cuiusq; ordinis. Extat quoque eius liber quæstionum in Vetus, & Nouum Testamentum, præterea hymni,

ܡܕ̈ܝܢܬܐ. ܘܕܝܪ̈ܘܬܐ. ܘܕܐܟܣ̈ܢܝܐ
ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܦܪ̈ܝܫܢ. ܘܕܐܪ̈ܒܢܝܢ.
ܘܕܒܝܫ̈ܬܐ. ܘܥܒ̈ܕܐ ܥܒܕ̈ܝܢ. ܐܦ
ܟܠܗܝܢ ܕܡܬܐܣܪܝܢ ܒܒܝܬ ܐ̈ܣܝܪܐ
ܡܫ̈ܟܢܐ

ܢܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܒܣܡ ܪܚܡܝܢ.
ܒܗܢܐ ܕܡܬܚܫܒܝܢܢ ܕܡܫܡܫܝܢ.
ܘܫܦܪ ܒܚܘ̈ܠܐ. ܘܡܕܒܪ̈ܢܐ. ܘܕܐܝܟ
ܫܒܝ. ܘܐܪܡܠܬܐ. ܘܕܝܬܡܘ̈ܬܐ.
ܘܩܕܝ̈ܫܬܐ. ܘܟܠܗܝܢ ܡ̈ܩܪܒܐ. ܘܐܬܠܝ̈ܕܐ
ܘܟܠ ܡܗܘܢ̈ܐ. ܘܟܠܗܝܢ ܕܒܪ̈ܝܬܐ.
ܘܐܝܟ ܠܗ ܡܬܚܫ̈ܒܐ ܕܒܙܒܢܐ.
ܘܡܬܬܪܝܐ ܕܟܠ ܡܗܘܢ ܕܒܗܘܫܢܐ.
ܘܟܠ ܡܗܘܢܐ ܕܒܪܝܫܝܢ.
ܘܒܗܝܢ ܕܟܠ ܒܟܠ ܐܢܫܝܢ. ܘܐܝܟ
ܠܗ ܒܗܢܐ ܕܫܘܬܐ ܕܒܗܝܡܢܘܬܐ
ܐܦ ܕܢܫܒܘܩ. ܘܐܬܒܣܝܡܘܬܐ ܟܠܗ
ܡܕܪ̈ܫܐ

merorum, Iosue filij Nun, libri Iudicum, Ecclesiastis, Isaiæ, duodecim, Ieremiæ, Ezechielis, ac in prophetiam Danielis; ad hæc duodecim tomos orationum, quæ sunt trecentæ sexaginta numero. Extant prætereà eiusdem Liturgia de Sacrificio Missæ, expositiones Sacramentorum, Rituale baptismi, Epistolæ consolatoriæ, glossæ variæ, hymni, conciones, adhortationes, demum liber aduersùs turpitudinem morum.

Barsoma varias edidit consolatorias Epistolas, glossas, & disputationes, insuper Liturgiam, Orationes, adhortationes, ac epistolas varias.

Abrahamus Bethraban confecit volumen Commentariorum in Iosue filij Nun, Iudicum, volu-

ܘܦܬܘ̈ܪܐ. ܘܡܢܪ̈ܬܐ. ܘܟܢܘܬܗ̇. ܘܡܫ̈ܚܐ:
ܘܩܢ̈ܝܐ. ܘܫܘܫܠܬܐ. ܘܐܣܛܠܐ ܕܐܦܝܣܩ̈ܘ
ܘܐܘܪ̈ܪܐ. ܘܦܝܠܘܢܐ. ܘܕܝܠܗܘܢ
ܕܠܒܫܐ. ܘܐܦܝܣ̈ܩܘ ܘܩܫ̈ܝܫܐ
ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܒܗ ܡܫܡܫܝܢ
ܒܡܕܒܚܐ. ܘܐܦ ܠܗ ܠܥܘܡܪܐ
ܗܢܐ. ܕܡܬܩܕܫ ܐܬܪܐ. ܘܒܝܬܐ.
ܘܟܠܗ ܐܝܟ ܕܐܝܬܝܗ. ܘܐܦܝ̈ܩܐ.
ܘܥܘܗ̈ܕܢܐ. ܘܫܘܘܕܥ̈ܐ. ܘܟܠ
ܡܕܡ ܕܡܬܬܣܝܡ ܒܗ
ܒܥܘܡܪܐ ܗܢܐ ܩܕܝܫܐ. ܐܦ
ܐܘܪ̈ܪܐ. ܘܡܢܪ̈ܬܐ. ܘܐܦ ܠܗ
ܗܝܟܠܐ. ܘܡܕܒ̈ܚܐ. ܘܫܘܘܕܥ̈ܐ.
ܘܐܘ̈ܪܪܐ
ܐܝܟ ܕܒܝܘܡܐ ܗܢܐ
ܢܬܩܕܫ ܘܢܬܡܠܐ ܒܚܘܒܐ
ܕܐܒܘܟ. ܘܡܫܝܚܐ. ܘܪܘܚܐ
ܩܕܝܫܐ

edidit Commentarios in libros Geneſeos, Exodi, Sacerdotum, ſeu Leuitici, Ioſue filij Nun, Iudicum, Samuelis, libros Regum, Dauidis, Iſaiæ, duodecim, & Ieremiæ, Ezechielis, & beati Danielis. Extant etiam eius libri, & Epiſtolæ de fide Eccleſiæ, atque eiuſdem Orationes metricæ, adhortationes, Cantica, Officia defunctorum omnia, Appoſitiones Alphabeti, Diſputationes cum Iudæis, nec non aduerſus Manichęum, Bardaiſanem, Marcionem, & Hophitas, demum Diſſolutio impietatis Iuliani.

Narſi confecit Commentarios Geneſeos Exodi, Leuitici, Nu-

ܕܫܘ̈ܪܝܐ ܗܠܝܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܕܫܦ̈ܝܪܐ ܕܒܪܝܫܝܬܐ. ܘܡܦܩܢܐ.
ܘܕܒܘ̈ܢܝܐ. ܘܕܡܫܘܚܬ ܒܪܘܢ. ܘܕܦܫܩ̈ܘܬܐ.
ܐܦ ܕܡܫܘܐܠܐ. ܘܕܦܣ̈ܩܐ ܘܡܬ̈ܠܐ.
ܘܕܘܡܝܐ. ܘܐܫܟܚܐ. ܐܦ ܕܐܬܪܥܝ.
ܘܕܐܪܡܝܐ. ܘܕܚܫܡܐܠܐ. ܘܕܝܠܝܐܠܐ
ܒܘܟܪܐ. ܘܐܝܟ ܠܘܩܒܠ ܐܘܚ̈ܕܢܐ
ܕܠܐ ܡܫܝܚܝܐ ܕܟܝܢܐ. ܘܐܝܟ
ܠܗ ܡܐܡܪ̈ܐ ܕܡܬܚܫܒܬܐ. ܘܡܢܘ̈ܥܐ
ܟܢ ܐܟܪ̈ܝܬܐ. ܘܡ̈ܠܐ ܕܟܠܗܘܢ
ܕܟܬ̈ܒܐ. ܘܫܡ̈ܗܐ ܕܠܐ ܐܠܦ ܟܢܐ.
ܘܪܝܫܐ ܕܟܢ ܡܘܪ̈ܕܝܐ. ܘܠܘܩܒܠ
ܡܐܠܦ̈ܢ ܘܟܪܘܒܝܢ. ܘܠܘܩܒܠ
ܡܪܥܝܢ ܘܦܘܠܘܣ. ܘܚܪ̈ܢܐ
ܪܘܫܡܐ ܕܝܘܠܦܢܗܘܢ

ܠܪܫܘܢ ܟܢܝܫܝܢ

ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܟܪܝܬܐ. ܘܡܦܩܢܐ.
ܘܒ̈ܘܢܝܐ

lum, & in Ieremiam compendioſo ſermone.

Nunc autem recenſitis Patrum Græcorum compoſitionibus, recenſere aggrediamur compoſitiones Patrum Syrorum.

Simeonis Barſabohe plures extant Epiſtolæ; item & D. Acac.

Miles etiam Epiſtolas; & Orationes compoſuit diuerſi generis.

Iabahui conſcripſit Epiſtolas ad Papam Orientis, cuius tempore ſcripta eſt Epiſtola Occidentalium, qua Patriarchalem dignitatem conceſſerunt huic Sedi orientali, & per Agapetum Hilamitam miſſa eſt cum honore.

Ephrem magnus, qui propheta Syrorum cognominatus eſt, edidit

ܐܦ ܕܐܪܡܢܝܐ ܒܫܝܢ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܦܫܝܡܬܐ

ܡܢܥܠܐ ܕܝܢ ܕܫܒܪܘ ܫܒ̈ܝܠܐ
ܕܐܒ̈ܗܬܐ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܢܥܒܪ ܠܡܫܟܢ
ܠܫܡ̈ܫܐ ܕܐܒ̈ܗܬܐ ܫܪ̈ܝܪܐ. ܪ̈ܘܚ
ܠܡܫܡܫܢܘܬܢ ܒܢܘܪ ܟܪ̈ܒܐ ܐܝܟ
ܠܫ̈ܪܐ: ܘܠܡܥܒܪ ܐܦ

ܡܠܟܘܬܐ ܒܝܕ ܠܫ̈ܪܐ. ܘܡܐ ܕܐܡܪ̈ܐ
ܕܠܐ ܥܒܕ ܡܕܡ

ܡܢܘܬ ܐܝܢܘܢ ܠܫ̈ܪܬܐ
ܕܒܬ ܒܝܬ ܦܬܐ ܕܡܒܠܒܠܐ.
ܕܫ̈ܘܡܠܝܗ ܐܬܡܠܟܬ ܠܫ̈ܪܬܐ
ܘܡܡ̈ܠܐ ܕܒܢܘ ܡܘܠܗ
ܫܦܝܪܘܬܐ ܠܫܘܪܫܐ ܗܘܝܐ
ܘܡܒܠܒܠܐ. ܘܠܐܬ̈ܪܘܢ ܠܒܫܠܐ
ܕܒܠܝܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ ܐܝܟ ܐܡܪܐ
ܐܦܪܘܬ ܪܒܐ ܕܐܬܢܒܝ ܢܒܝܐ
ܕܫ̈ܘܦܐ

Euagrius tres composuit tomos.

Abbas Isaias vnum librum.

Ammonius plures Epistolas.

Alter Macarius Sermones varios;

Sixtus confecit librum variorum sermonum, item illum de Amantibus Deum.

Nilus Monachus composuit duos tomos admirabiles.

Palladius, & Hieronymus conscripserunt librum Paradisi, & Colloquium seniorum cum Regibus contentum tribus tomis.

Ioannes Apameensis tres composuit tomos, nec non Epistolas de regimine spirituali, de passionibus, seu affectionibus, ac de perfectione.

Iacobus discipulus confecit Cómẽtarium in Matthæum, in Apostolum,

ܐܘܓܪܣܗ ܡܢ ܐܠܗܐ ܦܪܘܩܢ
ܐܒܐ ܐܚܝܕܐ ܒܟܠ:
ܐܡܘܠܗ ܡܢ ܓܒܪ̈ܬܐ
ܘܡܒܪܟܐ ܐܢܬܝ ܒܢܫ̈ܐ
ܟܣܘܣܝ ܠܘܥ ܟܒܢ܀ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܟܠܗ̈ܝܢ. ܗܘܘ ܗܘܐ ܕܫܡܥܢ ܠܟܘܢ
ܢܟܠܗܘܢ ܕܐܢܫܐ ܗܢܘܢ ܠܐܬܝܢ
ܦܓܪܗ ܐܬܩܒܠܬ
ܦܓܪܗ ܘܐܬܢܬܘܡܣ ܐܢܬܘܢ
ܡܢܐ ܕܦܪܕܝܣܐ. ܘܡܫܡܠܝܐ ܕܫܒܚܐ
ܟܡ ܡܠܟ̈ܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܦܪܘܩܢܐ
ܚܕܢܝܢ
ܗܘܫܥ ܐܦܢܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܦܪܘܩܢ.
ܘܐܓܬܐ ܕܠܐ ܕܒܪܐ ܘܚܕܐ. ܘܠܐ ܚܫܟܐ.
ܘܠܐ ܓܡܚܢܘܬܐ
ܡܣܘܟܣܗ ܠܦܫܚܐ ܟܒܝܫ
ܡܣܟܢܘܬܐ ܕܡܟܐ. ܘܕܣܟܣܐ.
ܐܦ

mones, variaſque interpretationes, ac Comentarium in Euangelium.

Epiphanius compoſuit librum de ortu Diuino, nec non de diſtinctione Hæreſum ab initio vſque ad ſua tempora.

Zanobius ſcripſit contra Marcionem, & Pamphilium, item Epiſtolam Iſidori, Lucij, Abrahami, & Iobi.

Euſebius Hemſenſis compoſuit librum aduerſùs Iudæos, quæſtiones Legis veteris, & orationem de D. Stephano.

Abbas Macarius ſcripſit de regimine tomos tres.

Marcus compoſuit librum de Arcanis.

Ioannes de Proſcriptionibus.

ܘܐܘܪ̈ܫܠܡ ܡܫܡܫ̈ܢܐ. ܘܦܘܩܕ
ܐܘܪ̈ܚܬܗܘܢ
ܐܦܩܕܢܘܗܝ ܡܢ ܡܠܟܐ ܟܠ
ܕܢܚܐ ܠܟܘܠܐ. ܘܐܬܐ ܠܗ ܦܘܪܩܢܐ
ܘܪ̈ܘܫܗ ܕܢܫ ܒܪܫܝܬܐ ܒܝܘܡܬܐ
ܠܐܦܝ̈ܢܘܗܝ
ܐܬܟܢܫ ܠܡܠܟܘܬܐ ܡܪܝܡܘܬܝ
ܡܢ ܘܡܠܟܘܬܐ ܦܫܝܛܘܬܢ.
ܘܐܝܬܝܗ ܕܐܦܝܘܗܝ. ܘܡܠܟܘܬܗ.
ܘܐܬܪ. ܘܐܝܟ
ܐܘܫܦܘ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܡܠܟܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܝܘܗܢܐ. ܐܦ ܐܠܗܐ
ܕܫܡܝܐ. ܘܡܢ ܐܪܥܐ ܘܟܠ ܐܬܦܫܛܘ
ܐܝܟ ܡܫܪܝܢ ܐܢܬ ܟܠ ܕܒܪܐ
ܐܠܗܐ ܦܬܝܚܢ.
ܘܡܪܘܡܡ ܡܠܟܐ ܕܡܬܩܠܣ.
ܘܡܫܢܝ ܡܫܬܒܚܐ
ܐܣܪܘܗܝ

nes capitum Cyrilli, Tractatum contra Philoſophos, pluresque Epiſtolas multis refertas eruditionibus.

Socrates Eccleſiaſticam Hiſtoriam duobus tomis compoſuit; nec non Hiſtoriam Conſtantini, & Iouiniani Imperatorum.

Titus inſtituit diſputationem aduerſus ſtultum illum Manichæum. Arniaſtathæus aliam ſimilem edidit diſputationem.

Theophilus Perſa ſcripſit contra Doſitheum, aliumque compoſuit librum, quo ſoluit capita Cyrilli.

Eutherius edidit diſputationes aduerſus Theopaſchitas, nec non ſer-

ܕܫܘܪ̈ܝܐ. ܘܗܘ ܕܠܥܠܡ ܦܠܚܘܬܐ.
ܘܐܠܗܐ ܫ̈ܡܝܐ ܕܡܫܒ̈ܚܐ
ܡܫܝ̈ܚܐ ܢܫܒܚܢ
ܡܘܪܝܐ ܐܪ̈ܝܟ ܦܠ̈ܓܘܗܝ
ܕܐܠܗܘܬܗ ܡܫܡܗܐ. ܘܐܚܕܢܬܐ
ܕܡܫܬܒܚܐ ܡܢܗ. ܘܫܘܒܚܐ ܠܗ
ܡܠܟ̈ܝܐ
ܬܫܒܘܚܬܐ ܬܒܘܚ ܠܒܪܝܐ
ܕܠܥܠܡ ܡܠܟܘ ܗܘ ܒܫܡܝܐ
ܐܪܥܐ ܫܠܡܘܬܗ ܡܢ ܕܪܥܐ
ܐܬܪܐ ܐܒܘܗ
ܬܫܒܘܚܬܗ ܦܪܫܐ ܐܒܘܗ
ܠܥܠܡ ܕܫܠܡܘܬܗ. ܘܒܝܬܐ
ܐܬܪܐ ܬܒܗ. ܚܒܪܐ ܒܢܘ ܫ̈ܡܝܐ
ܕܡܘܪܒܗ
ܐܬܪܐ ܗܢܘܢ ܕܪܥܢܐ
ܠܥܠܡ ܡܫܝܚܐ ܠܐܠܗܐ. ܘܡܫܪ̈ܬܐ
ܘܬܫ̈ܒܚܬܐ

Cyrus Ionius edidit Tractatum de distinctione Numinum, nec non sermones, & quæstiones.

Irenæus Tyrius composuit Ecclesiasticarum Historiarum libros quinque de eiectione Nestorij, nec non de omnibus ijs, quæ in illis regionibus gesta sunt.

Philothæus commentatus est Ezechielem duobus tomis; extat eiusdem liber, qui nuncupatur, *Sanans ex sua intelligentia*.

Theodoretus Cyri composuit librum Philothæi, & illum, qui est contra Originem, & alium etiam de Politia, & Commentarium in Danielem, & exactissimam Ecclesiasticam Historiam, Apologiam pro patribus nostris duobus tomis, Resolutio-

ܥܡܘܪܐ ܡܘܠܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܒܟܝܢܗ ܦܘܪܫ
ܕܫܠܝܛܐ . ܘܡܬܡܪܐ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܗܘܝ ܗܘܐ ܡܫܡܫܢܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܠܐ ܪܘܚܢܝܝܢ
ܕܢܣܩܘܢ . ܘܠܐ ܕܐܦܠܐ ܡܢ ܒܪܗ
ܐܬܪܐ
ܦܠܛܐܢܘܣ ܦܫܝܩ ܗܘ ܐܦܠܐ ܠܐ
ܒܛܘܠܝ ܦܬܓܡܐ . ܘܐܝܟ ܠܗ ܒܛܠܐ
ܕܦܫܛܡܬܐ ܡܢ ܐܘܡܢܘܬܐ ܡܢ
ܡܘܟܟܐ
ܐܬܪܘܬܗܘܢ ܕܡܪܘܬܗܘܢ ܡܢ ܒܛܠܐ
ܕܡܫܠܡܢܘܬܗܘܢ . ܗܘ ܕܠܗ ܡܫܒܚܐ
ܐܘܪܚܐ ܗܘ ܗܘ ܠܗ ܕܡܢ ܢܨܝܚܐ:
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܠܐ ܡܫܠܐ:
ܐܘܠܨܢܘܬܐ ܒܝܬܝܐ . ܘܡܢܗ
ܒܢܝܢ ܕܡܠܟܐ ܐܒܗ̈ܬܢ
ܒܛܘܠܝ ܦܬܓܡܐ . ܘܗܢܝܢ ܕܢܥܠ
ܕܒܢܝܢܐ

Heraclidis, & Epiſtola ad Coſmam, qui tranſlati ſunt tempore Pauli. Eius prolixa Liturgia, quam traduxerunt Thomas, & Maraba, & liber vnus Epiſtolarum, item ille alter variarum interpretationum, ac ſermonum.

Theodolus diſcipulus Theodori Commentatoris confecit Commentarium in Iſaiam Prophetam duobus tomis, congeſſit item tractatum de proprietatibus Pſalmorum Dauidis regis, & quo modo, quaue occaſione oportet ſingulos recitari.

Aquilinus confecit Commentarium in Matthæum, & Ioannem filium Zebedæi iuxta traditionem Antiquorum.

Baſilius compoſuit interpretationes, ac varia documenta.

ܕܗܘܙܡܠܟܝܗܘܢ. ܘܐܝܟ ܬܪܬܝܢ ܕܟܝܢܐ
ܩܘܝܡܐ. ܘܠܐ ܢܦܩܘ ܟܕܟܠܗ
ܘܩܘܠܘܣ. ܩܘܪܝܩܘܣ ܘܐܦܪܝܡ ܐܬܘܬܐ
ܐܦܝܣܩܘ ܘܡܪܝܢ ܐܒܐ. ܘܩܕܡܝܐ ܝܢܝ
ܕܐܝܟ ܢܘܗܪܐ. ܘܗܘ ܕܐܬܩܝܡܐ. ܐܦ
ܡܐܡܪܐ

ܐܬܘܕܝܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܘܕܪܘܗ
ܡܦܩܢܐ ܟܕܝ ܦܩܢܐ ܠܡܫܝܚܐ
ܢܚܬܐ ܕܡܪܢܐ ܦܠܓܘܬܐ. ܘܫܡܗ
ܟܘܢܗ ܘܡܟܪܝܐ ܘܡܪܝܡܢܘܬܐ ܕܝܘܚܢܢ
ܡܟܝܠܐ ܕܐܝܟܢܐ ܐܝܟ ܘܐܚܪܝܐ ܟܠܗܝܢ
ܟܠܝܢ ܚܝܘܢ ܕܢܬܐܟܠ؛

ܐܘܟܝܢܐ ܗܕܐ ܟܢܟܐ
ܘܡܫܟܚܬܐ ܘܡܟܬܒ. ܘܕܘܡܝܐ
ܟܪ ܐܟܝܢ ܐܝܟ ܘܟܠ ܘܡܩܕܡ
ܟܫܟܠܗ ܗܕܐ ܕܐܬܘܬܐ.
ܘܡܥܢܝܬܐ ܕܐܠܗܐ ܐܠܗܝ

ܗܘܐ

tomus vnus de Incarnatione, duo aduerſùs Eunomium, ac duo alij aduerſùs eos, qui aſſerunt, peccatum ſitum eſſe in natura, duo aduerſùs Magiam, vnus ad Monachos, vnus de obſcura locutione, vnus de perfectione regiminis. Compoſuit præterea tomos quinque contra Allegoricos, & vnum pro Baſilio, alium de aſſumente, & aſſumpto, item librum Margaritarum, qui eius continet Epiſtolas, demum Tractatum de Latione Legis, quo finem ſuis Elucubrationibus impoſuit.

Neſtorius compoſuit plures libros, qui autem remanſerunt ex illis, ſunt iſti: Liber Tragœdiæ, liber

ܘܡܫܡܫܘܬܐ ܕܦܓܪܢܝܘܬܐ. ܘܡܩܪܒܝܢ
ܕܠܘܩܒܠ ܐܘܠܨܢܗ. ܘܡܩܪܒܝܢ
ܠܘܩܒܠ ܡܢ ܕܐܡܪ ܕܒܥܒܕܐ
ܗܒܬܐ ܣܓܝܐܬܐ. ܘܡܩܪܒܝܢ ܕܠܘܩܒܠ
ܡܪܕܘܬܐ. ܘܚܕܐ ܕܟܠܗ ܕܚܝ̈ܐ.
ܘܚܕܐ ܕܡܡܠܠܐ ܐܘ ܥܒܕܐ. ܘܗܘ
ܕܡܬܡܪܢܐ ܕܘܟܪ̈ܐ. ܘܥܘܡܩ ܦܓܪ̈ܢܝܬܐ
ܕܝܗܒ ܠܘܩܒܠ ܦܠܐܬܪ̈ܐ. ܘܚܕܐ
ܕܣܠܩ ܒܫܠܝܗ. ܘܗܘ ܕܢܦܘܩ
ܘܫܒܩܐ. ܘܟܐܒܐ ܕܡܢ ܓܒܢܬܐ
ܕܐܓܪ̈ܬܗ ܐܬܒܥܝ ܒܗ. ܘܡܬܐܡܪܐ
ܕܠܐ ܫܡܝܢ ܠܫܘܬܐ ܗܘ ܕܒܗ ܢܬܝܢ
ܒܫ̈ܡܫܘܗܝ

ܠܫܘܦܪܐ ܫܡܝܢ ܕܐܒܐ
ܫܘܒܚܐ ܘܐܠܗܝܢ ܕܦܫܝܛܘ
ܡܢܗܘܢ ܘܠܗܘܢ ܐܝܬܘܗܝ.
ܟܢܫܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ. ܘܟܢܫܐ
ܕܡܬܟܢܫܝܢ

tomis dilucidauit deprecante Theodoro.

Eſtratea proſecutus eſt expoſitionem quatuor Epiſtolarum, quas ſum commemoraturus, Epiſtolæ ad Galatas, ad Epheſios, ad Philippenſes, & Epiſtolæ ad Coloſſenſes. Duas ad Theſſalonicenſes Iacobo efflagitante expoſuit. Duas Epiſtolas ad Timotheum explicauit ad Petrum. Deprecante Cyrino expoſuit Epiſtolas ad Titum, & Philemonem. Item Epiſtolam ad Hebræos ad eandem hanc perſonam. Quinque autem tomis finem impoſuit Commentarijs in totum Apoſtolum. Extat eius liber de Sacramentis, & alius etiam de Fide, ac tomus vnus de Sacerdotio, duo verò de Spiritu Sancto,

tomus

ܠܐܬܪ̈ܘܬܗܘܢ ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܦܠܓܝ̈ܗܘܢ
ܢܘܪ ܘܐܒܕ ܩܘܣܡܐ ܕܒܢܝܢܐ
ܕܐܬܘܪܐ .

ܐܫܬܪܝܬ ܐܝܟ ܫܘܫܡ ܐܪܒܥ
ܠܓܢ̈ܣܝ ܕܟܪܘܙ ܐܢܫܐ . ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܕܠܘܒܝܐ . ܘܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܕܐܩܦܘܛܝܐ . ܘܕܡܢ
ܕܦܠܦܩܝܐ . ܘܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܕܡܩܕܘܢܝܐ .
ܟܠܗܝܢ ܕܐܬܩܪܝ̈ܢ ܒܫܡܗ
ܘܡܢܗܘܢ ܒܥܝܢ . ܠܝ̈ܬܪܐ ܕܐܬܡܠܟܘ ܘܗ
ܐܬ̈ܪܘܬܐ ܦܥܒ ܠܗ ܐܦܣܛܘܠܐ . ܘܒܦܢܫ
ܗܘܢܟܐ ܦܥܠ ܗܘ ܕܐܬܦܘܫ
ܘܦܠܦܠܗܘܢ . ܘܠܝܬ ܐܢܫ ܕܒܟܝ̈ܬܐ
ܠܗܘܢ ܕܗܘܐ ܦܪܘܦܐ . ܘܒܡܫܟܢ
ܦܬܟܡܢ ܗܒܗܘ ܠܦܘܡܐ ܕܒܠܗ
ܡܠܟܐ . ܘܐܡܠܟܘܗ ܠܒܝܬܐ ܕܗܠܐ ܘܬܐ . ܘܗܘ
ܐܘܒ ܕܗܠܐ ܘܡܫܝܚܐ . ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܗܠܐ
ܦܘܠܚܢܐ . ܐܬܪ̈ܘܢ ܕܗܠܐ ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ .
ܕܡܠܟܘܬܐ

exposuit duobus tomis ad Turim. Samuelem vno commentatus est tomo ad Mamrinum. Iobum duobus tomis ad Cyrillum Alexandrinum. Ecclesiasten vno libro exposuit deprecante Porphyrio. Isaiam, Ezechielem, Ieremiam, & Danielem singulos singulis tomis commentatus est, quibus finem imposuit suis Elucubrationibus in vetus Testamentum. Matthæum vno tomo explicauit ad Iulium. Lucam, & Ioannem duobus tomis ad Eusebium. Acta Apostolorum ad Basilium vno commentatus est tomo. Epistolam quoque ad Romanos explicauit ad Eusebium. Duas Epistolas ad Corinthios duobus

tomis

ܦܩܕ ܠܡܛܪ̈ܢ ܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܠܡܕ̈ܝܢ
ܬܘܪܘܣ. ܘܡܫܬܐܠܐ ܕܡܢ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܦܩܕܘ ܠܗܘܢ ܕܡܥܡܕܢܘܬܐ. ܐܝܟܢ
ܠܡܛܪ̈ܢ ܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܠܗܘܢ ܡܘܬܒܐ
ܡܕܝܢܬܐ. ܠܡܘܩܕܐ ܦܩܕܘ ܠܢܣܒ
ܕܡܬܠ ܕܢܦܫܬܐ ܕܦܪ̈ܘܦܪܡܘܢ.
ܘܐܬܥܒܕܬ ܘܠܡܚܝܢܘܬܐ ܘܐܬܪ̈ܥܡܐ
ܘܠܒܢܝܐ ܐܠܐ ܚܕ ܡܢ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܦܩܕ ܗܘܐ ܘܢܗܘܐ ܐܝܟ. ܘܡܘܠܟܢ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܢ ܟܠ ܐܬܪܐ ܕܒܟܠܗ
ܡܠܟ ܕܡܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܦܩܕܘ ܗܘܐ
ܠܗܘܢ ܡܘܠܟܢܐ. ܘܟܘܠ ܡܘܠܟܢ
ܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܦܩܕܘ ܠܡܫܡܫܘܬܐ.
ܦܪܫܘܢ ܠܗܘܢ ܕܡܫܡܫܝܢ
ܕܡܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܦܩܕܘ. ܠܟܬܪܐ
ܐܘܟ ܕܒܥܘܡܪܐ ܠܗܘܢ ܕܡܫܡܫܝܢ
ܦܩܕܘܗܝ. ܘܠܟܬܪܐ ܕܡܘܬܒܐ.
ܐܬܪ̈ܐܘܗܝ

libros numero ſexaginta, quos combuſſerunt Ariani, remanſerunt verò ex illis, quos ſum commemoraturus. Liber Politicorum, liber deſtructionis Aſtrologiæ, & quem compoſuit contra Eunomianos, item illum alium aduerſus contentioſum, & quem compoſuit aduerſus Iudęos, & quem aduerſus Manichæos, & aduerſus Apollinariũ, & expoſitionem in partem Matthæi.

Theodorus Commentator compoſuit quadraginta & vnum tomum, qui ſunt centum quinquaginta Prophetæ, in ſingulos Prophetas capita triginta. Item Commentarium in librum Geneſeos tribus compoſuit tomis ad magnum Alphæam, ingenti concinnatum methodo & labore; Dauidem quinq; libris explicauit ad Cedronem & fratrem eius. Duodecim Prophetas expo-

ܗܟܢ ܡܬܕܒܪܐ ܡܫܝܚ ܒܡܕܒܪܐ.
ܘܐܬܡܠܐ ܐܘܪܚܗ ܐܝܟ. ܕܦܫܩܘܗ ܠܢ
ܕܡܠܦܢܘܬܗ ܐܝܟ. ܡܠܟܐ ܕܡܦܪܢܣܢܘܬܐ.
ܘܗܘ ܕܫܪܝ ܒܝܚܝܕܘܬܐ. ܘܕܠܘܩܒܠ
ܐܘܠܨܢܐ. ܘܐܚܪܢܐ ܕܠܘܩܒܠ ܟܪܘܗܐ.
ܘܗܘ ܕܗܟܢ ܠܘܩܒܠ ܡܘܗܒܬܐ. ܘܗܘ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܢܝܢܐ. ܘܠܘܩܒܠ
ܐܦܠܝܢܪܘܣ. ܘܦܘܫܩܡܕܢܝܬܐ ܕܡܢ
ܡܢܗ
ܐܬܘܕܪܘܗ ܡܦܩܡܕܢܐ ܗܟܢ ܚܝܐ
ܘܐܬܟܪܝܢ ܦܠܓܘܬܐ ܕܩܘܢܝ ܡܠܐ
ܘܡܫܟܚܝܢ ܠܟܬܒܝܢ. ܟܠ ܢܦܫܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܬܬܠܝܢ. ܦܘܫܩܗܦܪܐ ܕܒܪܝܬܐ.
ܗܢܘ ܕܡܢ ܦܢܩܝܬܐ ܠܘܬ ܪܒܐ
ܠܦܠܐ ܦܠܓܘܬ ܟܪܝܐ ܘܐܘܟܠܐ. ܘܗܘܝܘ
ܕܗܘܐ ܦܬܘܝܬܐ ܗܟܘ ܠܘܬ
ܡܘܪܝ ܘܐܚܘܗܝ. ܘܠܬܪܥܝܢ ܠܟܬܒܐ
ܦܫܩ̈

de Tragœdia, ac liber, quem compoſuit aduerſùs Theopaſchitas.

Ioannis Chriſoſtomi extat Commentarius in Matthæum, nec non expoſitio etiam in Ioannem, ſinguli duobus tomis; expoſitio quoque in Apoſtolum, liber de Sacerdotio, ille etiam, qui eſt de Baptiſmo, Tractatus contra Iudęos, & qui eſt de Monachis Aegypti, liber quoque Conſolationum, Epiſtola de pœnitentia, & illa, quæ eſt ad Iuſtinianum, & ad Methodium Epiſcopum, item ille (liber) qui eſt de traductione generationum, & plures aliæ Epiſtolæ varijs de rebus compoſitæ.

Diodorus Tarſenſis compoſuit
 libros

ܕܬܪܓܘܡܐ. ܘܟܬܒܐ ܗܘܐ ܗܘ
ܕܫܡܥܘܢ ܟܘܡܪܐ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܘܐܬܐ ܡܢ ܦܪܘܣܘܦܘܪܘܣ
ܐܝܟ ܠܘ ܦܘܠܘܣ ܕܢܦܠ.
ܕܦܘܠܘܣ ܗܘܐ ܕܢܘܚ ܟܠ ܚܕ
ܕܐܬܩܪܝ ܦܪܝܣܬܐ. ܘܦܘܠܘܣ
ܗܘܐ ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܠܟܐ ܕܟܠ
ܦܘܠܚܢܘܬܐ. ܗܘܘ ܗܘܐ ܕܟܠ
ܕܡܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܐ ܐܡܪܐ ܕܟܘܡܪܐ
ܡܘܩܪܐ. ܘܕܟܠ ܕܡܬܩܪܐ ܕܡܪܝܡ.
ܘܡܠܟܐ ܗܘܐ ܕܒܩܝܡܬܐ. ܘܐܬܓܪܝ
ܕܟܠ ܐܡܠܟܘܬܐ. ܗܘܘ ܕܟܠܗܘܢ
ܡܘܣܓܝܢ ܘܡܠܟܝܢ
ܐܦܣܩܘܦܐ. ܗܘܘ ܕܡܘܟܠܐ ܕܐܬܚܙܝ.
ܘܐܬܓܪܝ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܟܠ ܐܪܒܥܝܢ
ܫܢܝܢ
ܕܫܢܝܢ ܣܓܝܐܢ ܗܘ ܕܝܢ ܫܢܝܢ

ܫܢܝ

librum ſex dierum, ſeu *Exameron*, item Quæſtiones varias, Tractatus, ac Epiſtolas quamplures.

Gregorij Nyſſeni quamplures extant quęſtiones, item expoſitio *Pater noſter*, & Beatitudinum, de quibus in Euangelio, ac magnus liber ſermonum, nec non de Reſurrectione, Ad ſororem, De Conditione hominis, De imbecillitate quoque Naturalium, liber aduerſùs Ethnicos; & qui eſt Commentarius in Canticum Canticorum, quem in duos tribuit tomos, & ille qui eſt de Anima.

Gregorij illius magni Epiſcopi Nazianzeni quinque extant Tomi, & qui Iambico verſu, nec non quęſtiones ad Cæſarem, & ille qui eſt

ܕܫܡܫܐ ܡܘܩܕܐ. ܘܚܝ̈ܘܬܐ ܫܒܝܚܬܐ.
ܘܡܬܐܡܪ̈ܐ. ܘܐܝܟ ܪ̈ܘܚܐ ܒܐܩܢܘܡܐ
ܦܪܨܘܦܗ ܗܘ ܕܪܘܚܐ ܐܝܬ
ܠܗ ܗܘܝܐ ܕܚܝ̈ܘܬܐ. ܘܦܘܩܕܐ
ܐܝܟ ܕܒܫܡܝܐ. ܘܬܘܕܝܬܐ
ܕܐܝܟ ܕܠܗ. ܘܫܘܒܚܐ ܘܡܬܐܡܪ̈ܐ.
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܫܘܠܛܢܐ ܫܠܝܛܐ. ܘܫܠܡ
ܬܘܕܝܬܐ ܕܫܪܒܐ. ܘܗܘ ܐܝܬ
ܕܫܪܝܪܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܫܘܠܛܢܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܚܝ̈ܠܐ. ܘܗܘ ܐܝܬ
ܕܡܫܬܡܠܝܢܘܬܐ ܕܫܪܒܐ ܡܫܝ̈ܚܝ ܗܘ
ܕܫܡܝܗ ܒܐܪ̈ܥܐ ܦܪ̈ܨܘܦܝ. ܘܗܘ
ܕܒܦܓܪܐ
ܦܪܨܘܦܘܗܝ ܗܘ ܪܒܐ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܦܪ̈ܨܘܦܐ ܡܫܝ̈ܚܐ. ܘܒܫܡ̈ܝܢܐ
ܕܡܠܟܘ. ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܕܠܐ ܡܫܬܪܝܐ. ܐܦ ܗܘ
ܕܦܪܘܩ

uino, Chronicon, librum resolutionum contrariorum, quæ sunt in Euangelijs cum eorum Canonibus, librum de figura Mundi, Historiam Constantini, & Martyrum Occidentalium, eorumque Panegyrica, sermonem de Defectu pluuiæ, & librum Apologeticum pro homine quodam Originista, qui exponebat (Scripturas) per Allegorias, & coarguebatur (hoc nomine) à Theodoro.

Athanasij magni Archiepiscopi Alexandriæ extant Epistolæ, ac Tractatus de Orthodoxa fide, nec non Apologia pro sua fuga, Historia D. Antonij, & liber inscriptus ad Epictetum.

Basilius ille magnus composuit

ܘܦܪܘܠܝܡܘܣ ܘܟܬܒܐ ܕܗܣܝܢ
ܕܠܩܘܒܠܐ ܕܒܣܘܪܝܐ ܒܝܫ
ܡܬܩܢܝܢ. ܘܟܬܒܐ ܕܪܘܫܐ ܠܡܠܟܐ.
ܘܐܟܠܬܐ ܕܥܘܬܡܢܘܬܗ.
ܘܦܘܪܫܐ ܡܢ ܟܠܗܝܢ. ܘܡܬܐܡܪܐ ܕܠܐ
ܘܠܡܫܡܫܘܗܝ. ܘܡܬܐܡ̈ܪܐ ܕܠܐ
ܘܦܘܩܕܢ ܘܟܬܒܐ. ܐܪܓܡ ܐܘܠܟܢ
ܒܪܘܡܐ ܕܢܬܦ ܐܝܟ ܐܘܪܫܠܡ
ܗܘ ܕܦܩܕܢ ܒܦܩ̈ܘܠܐ ܘܡܫܝܠܐ
ܡܢ ܬܐܘܕܘܪܘܣ
ܐܬܐܢܣܝܘܣ ܪܒܐ ܦܝܣܩܝܢܐ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܡܪ ܗܟܢ. ܘܡܬܐܡ̈ܪܐ
ܕܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܦܪܝܐ. ܘܦܘܩܕܢ
ܒܪܘܚܐ ܕܠܐ ܒܪܘܚܢܐ. ܘܐܟܠܬܐ
ܕܡܪܝܢ ܐܝܟ ܐܦܘܠܘܣ. ܘܟܬܒܐ ܗܘ
ܕܢܦܩ ܠܗ ܕܟܠ ܐܦܣܩܘܦܘܣ
ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ ܗܘ ܕܪܐ ܡܢ ܟܬܒܐ
ܕܡܫܝܚܐ

D. Hipolitus Martyr & Epiſcopus compoſuit librum de Regimine, expoſitionem in Danielem minorem, & Suſannam, nec non capita aduerſùs Caium, & Apologiam pro Apocalypſi, & prædicatione, ſeu Euangelio Ioannis Apoſtoli, & Euangeliſtæ.

Damaſus Epiſcopus Romanus loquutus eſt de re Fidei, & canonibus:

Et Ignatius ſimiliter.

Symmachi, cuius Commentator (*nempe Theodorus*) mentionem facit in expoſitione Dauidis, extant libri, quorum vnus nuncupatur, de Diſtinctione præceptorum.

Euſebius Cæſarienſis compoſuit librum Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ duobus tomis, librum de Ortu di-

ܡܪܢ ܐܦܘܠܘܛܝܩܘܣ ܗܝܘܐ
ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗܢܘܢ ܡܛܟܢܐ ܕܟܠ
ܡܕܝܢܬܐ. ܘܦܘܫܩܐ ܕܒܐܬܪܐ
ܐܠܘܙܐ. ܘܫܘܫܡ. ܘܙܝܬܐ ܕܠܘܩܒܠ
ܠܐܘܗ. ܘܡܦܘܫ ܒܪܘܚ ܕܟܠ
ܠܒܢܝܐ. ܘܒܪܬܘܬܐ ܕܢܘܚܝ ܒܠܒܫܐ
ܘܐܘܠܝ ܠܒܫܬܐ

ܕܡܫܘܗ ܐܦܣܘܦܠ ܕܘܬܘܡܪܢܐ
ܡܟܠܠܐ ܗܪܟܐ ܕܘܒܪܟܘܬܐ. ܘܡܬܩܢܐ.
ܘܐܠܒܛܘܗ ܐܒܘܗ

ܗܘܡܟܘܗ ܕܡܦܫܩܢܐ ܒܦܘܫܩ
ܕܘܡܝ ܢܒܘܕ ܠܘ ܐܡ ܠܒܘ ܕܡܬܠܐ
ܕܢܒܝ ܡܒܘܗܝ ܦܬܐܢܪܐ ܕܦܘܪܩ
ܦܘܩܕܢܐ

ܐܘܫܒܫܗ ܕܫܪܐ ܗܢܘܢ ܡܛܟܢܐ
ܕܐܡܠܫܘܬܫܐ ܠܛܘܐܡܝ
ܦܬܝܗܘܢ. ܘܟܬܒܐ ܕܟܠ ܕܒܢܐ ܠܟܠܘܗܐ
ܘܦܪܕܠܝܘܢ

ta eſt in Italia, & per manus Timothei filij ſpiritualis miſſa eſt.

Reuelatio Ioannis Grecè ſcripta eſt in inſula Patmi.

Extat autem Euangelium, quod compilauit vir quidam Alexandrinus Ammonius, qui eſt Titianus, quod vocauit Diataſſeron.

Ex libris porrò, quorum Auctores ſunt diſcipuli Apoſtolorum, eſt liber Dionyſij Philoſophi cęleſtis.

Et Clementis vnius ex ſeptuaginta, (liber) & Hiſtoria Petri, Pauli, & Ioannis Apoſtolorum, ac eorum Canones cum Tractatibus alijs.

Beati Aphricani Epiſcopi Emaus extant Commentarij Noui Teſtamenti, & Chronicon.

D. Hi-

ܕܐܬܓܠܝ. ܘܥܠ ܐܬܝܚ ܬܫܡܫܬܐܘܗ
ܒܪܐ ܦܘܫܩܐ ܐܣܬܕܪܐ:
ܬܡܢܐ ܒܘܠܐ ܕܢܘܩܝܢ ܡܫܝܚܗ ܠ
ܐܬܚܒܢ ܒܐܪܙܐ ܕܒܫܡܘܗ
ܘܦܫܩܘܗ ܐܘܠܨܢܗܘܢ ܕܒܢܝܗ
ܒܒܪܐ ܠܒܢܝܫܐ. ܐܬܘܠܝܗ ܕܗܘ
ܫܡܫܘܗ. ܘܦܪܝܘܗ ܕܫܡܫܘܗܝ.
ܒܬܪܐ ܕܗܢܘܢ ܫܡܝܘܗܝ ܠܐܒܢܝ̈ܐܗܘܢ
ܕܝ̈ܠܝܕܐ. ܒܬܪܐ ܕܕܡܘܬܗܘܢ.
ܘܒܫܘܦܪܐ ܫܡܝܢܐ
ܘܡܫܡܫܢ ܚܕ ܡܢ ܫܡܫܐ.
ܘܐܡܬܝܐ ܕܦܬܓܡܗ ܘܦܘܠܚܢܗ
ܘܕܘܚܢ ܘܕܝ̈ܠܝܕܐ. ܘܡܫ̈ܡܠܝܢܘܢ
ܒܗ ܡܐܡܪ̈ܐ
ܐܦܪܘܣܝܢܘܗ ܬܘܩܢܐ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܟܢܫܐܘܗ ܐܬ ܠܗܘ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܡܢܬܐ ܘܦܪܘܣܘܗܝ
ܡܪܝ

scripta Laodicææ Pisidiæ, & venit cum Timotheo.

Epistola autem Timothei prima ex Laodicęa vrbe Pisidiæ scripta est, & per manus Lucę missa.

Timothei verò altera ex vrbe Romæ scripta est, & missa per manus Lucę Medici, & Euangelistæ.

Et Epistola ad Titum scripta est Nicopoli, & missa, atque delata per manus Apophroditi.

Philemonis autem scripta est ex vrbe Roma, atque missa per manus Ansimi serui ipsius Philemonis.

Epistola verò Hebręorum scripta-

ܐܝܟܢܐ ܕܒܟܝܢܐ ܕܦܫܝܛܐ
ܘܐܢܐ ܟܕ ܬܡܝܡܘܬܗ
ܘܐܦ ܗܢܐ ܕܬܡܝܡܘܬܗ ܡܩܕܡܐ
ܡܢ ܟܝܢܐ ܕܦܫܝܛܘܬܐ
ܐܝܟܢܐ ܘܒܐܝܕܝ ܟܘܠ ܐܫܬܘܕܝ·
ܘܬܡܝܡܘܬܗ ܕܐܬܐܡܪ ܕܐܦ
ܡܢ ܩܢܘܡܐ ܐܝܟܢܐ· ܘܐܝܬܗ ܕܢܐ·
ܒܐܝܕܝ ܟܘܠ ܐܫܬܐ ܘܐܦܠܐ ܟܘܠܗ
ܘܐܦ ܗܢܐ ܕܟܠܗ ܬܡܝܡܘܬܗ
ܐܝܟܢܐ· ܒܩܢܘܡܗ ܘܒܟܝܢܗ
ܘܐܫܬܘܕܝ ܐܦ ܐܝܟܢܐ· ܒܐܝܕܝ
ܐܦܪܘܫܘܬܗ
ܘܦܪܨܘܦܗ ܕܐܝܟܢܐ· ܡܢ
ܩܢܘܡܐ ܐܦ ܐܫܬܘܕܝ ܥܠ ܐܝܕܝ
ܐܢܫܝܢܘܬܗ ܟܕ ܚܙܝܐ ܕܟܝܢܗ
ܕܦܪܨܘܦܗ
ܘܐܦ ܗܢܐ ܗܘ ܕܟܝܢܐ ܕܐܝܟܢܐ·
ܒܐܝܕܝܐ

manus Titi vasis electi & probati eam misit.

Epistola autem Ephesiorum ex vrbe Roma scripta est,& per manus Tuchici missa ab ipso Paulo.

Ad Philippenses autem etiam Romæ conscripta est, & per manus Apophroditi fratris dilecti missa.

Et quæ ad Colossenses est, Romæ quoque scripta fuit, & per manus discipuli veritatis Tuchici missa.

Prima ad Thessalonicenses Athenis scripta est, & missa per manus Timothei.

Thessalonicensium verò secunda
scripta

ܦܘܠܘܣ ܘܕܐܬܝܢ ܛܘܒܘܗܝ ܚܒܝܒܘ
ܗܘܐ ܡܕܐܢܐ ܠܥܠܡܐ ܘܡܣܬܪܐ
ܘܠܥܠܡܐ ܕܐܦܣܩܐ. ܗܘ ܕܒܝܫ
ܩܢܘܡܐ ܐܠܗܝܬ ܘܠܐ ܐܬܚܫܐ
ܕܛܘܒܢܘܬܗ ܐܢܫܘܬ̈ܐ ܡܢܗ
ܕܦܘܠܘܣ
ܘܕܢܚܐ ܦܢܦܩܫܐ ܕܐܦ ܗܘ
ܒܩܢܘܡܐ ܐܠܗܝܬ ܘܕܐܬܝܢ
ܐܦܪܘܕܫܛܘܣ ܐܝܟ ܩܢܘܡܐ
ܐܢܫܘܬܐ
ܕܢܗܐ ܡܦܠܣܐ ܕܥܠܗ ܩܢܘܡܐ
ܐܠܗܝܬ ܘܠܐ ܐܬܒܝܢ ܐܠܐ ܒܒܫܪ
ܡܘܫܐ ܛܘܒܢܘܗܝ ܐܢܫܘܬܐ ܗܘܐ
ܗܘ ܕܐܬܠܘܬܫܐ ܡܢ ܡܢܫܐ
ܡܢ ܐܠܗܘܗܝ ܐܠܗܝܬ ܐܦ
ܐܢܫܘܬܐ ܘܠܐ ܐܬܒܝܢ ܛܘܡܫܐܗܘܢ
ܘܕܐܬܠܘܬܫܐ ܠܐܦܣܩܫܐ
ܐܠܗܝܬ

ܘܦܪܘܫܢܫ ܗܘܐ ܕܡܠܟ̈ܝܐ
ܕܒܘܟܐ ܐܚܝ ܒܛܐܘܦܠܐ
ܘܐܓܪ̈ܐ ܕܢ̈ܫܡܬܐ ܕܡ̈ܟܢܫܢܐ
ܕܒܠܐ ܗܦܪ ܘܠܘܩܐ ܕܡܪܩܘܣ
ܕܦܛܪܘܣ ܕܝܘܚܢܢ ܕܝܗܘܕܐ
ܘܒܪܬܘܠܡܘܣ ܘܡܬ̈ܝ
ܕܡܠܟܝܐ ܦܘܠܘܣ ܙܒܢܐ ܐܪܒܥ
ܕܡܫ̈ܐ ܐܓܪ̈ܬܐ. ܐܓܪ̈ܬܐ ܘܗ̇
ܕܩܘܪܢܬܝܐ. ܕܡܢ ܗܘܕܥܬܗ
ܐܬܐܡܪ.
ܐܓܪ̈ܬܐ ܕܩܬܘܠܝܩܐ ܫܒܥܐ ܕܡܢ
ܐܦܣܛܐ ܐܬܐܡܪ. ܐܦ ܐܢܐ ܕܝܢ.
ܠܐ ܐܝܟ̈ܢ ܢܡܬܐܘܢ
ܘܕܩܘܒܠܐ ܕܐܢ̈ܫܝܢ ܕܐܬܐܡܪ.
ܡܢ ܦܠܓܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ
ܕܚܪܐ ܘܐܬܡܕܪܐ ܕܐܝܟ ܢܦܫܗ
ܘܐܓܪ̈ܐ ܕܢ̈ܫܡܬܐ ܕܐܝܟ ܕܪܘܫܐ
ܕܐܬܪܢ ܦܘܠܘܣ

num seniorum :

Iosephi autem scribæ extant Prouerbia, Historia filiorum Ammonis, Historia Herodis regis, & liber postremæ deuastationis Ierusalem per manus Titi, ac liber Asiat (Asnæ) vxoris Iosephi iusti filij Iacob.

Absoluta iam Veteri, aggrediamur nunc Nouam, cuius caput est Matthæus, qui Hebraicè in Palęstina conscripsit.

Post illum autem Marcus Romanè loquutus est in celeberrima vrbe Roma.

Lucas verò Alexandriæ Græcè locutus est, & scripsit.

Ioannes autem Ephesi Græcè conscripsit Euangelium.

ܕܡܫܠܡܢܘܬܐ ܡܫܝ̈ܚܝܐ.

ܡܘܡܦܘܗ ܡܬܡܟܝܠ ܐܝܟ ܟܝܘ
ܡܛܠ. ܘܐܬܥܒܕ ܒ̈ܢܝܐ ܒܡܘܠܕܢ.
ܘܐܬܥܒܕ ܗܘܪܘܗ ܡܠܟܐ. ܘܡܬܟܒܠ
ܕܡܘܕܥܘ ܐܚܪܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܕܒܬܐ ܡܟܝܢ
ܠܡܛܘܗ. ܘܡܬܟܒܠ ܕܐܚܣܢ ܐܢܬܐ
ܡܘܗܦ ܕܐܢܐ ܒܪ ܡܚܡܘܒ

ܗܢܐ ܕܥܠܡܢܝܢ ܒܬܡܗܐ ܢܒܪܐ
ܡܟܝܠ ܒ̈ܢܝܐ ܕܢܥܪܐ ܡܛܝ
ܕܒܟܪܐܝܬ ܒܥܠܡܝܢ
ܐܢܝܢ ܗܘܐ

ܘܒܬܪܗ ܡܪܗܘܗ ܕܪܘܡܐܝܬ
ܡܛܠ ܒܪܘܡܐ ܡܒܟܝܬܐ.

ܘܠܘܩܐ ܕܐܬܚܫܒܪܐ ܡܘܐܝܬ
ܡܛܠ ܘܐܢܝܢ

ܘܡܘܣܟ ܗܘ ܕܐܦܣܘܗ ܒܡܘܠܝܐ
ܦܢܝܢ ܡܢܘܚܠܗܝ

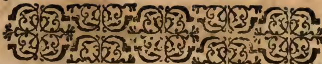
ܘܦܪܨܘܦ

ac liber Deuteronomij. Dein autem liber Iosue filij Nun, Iudicum, Ruth, Samuelis, libri Regum, Paralipomenon, Iob, liber Psalmorum, Prouerbia Salomonis, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia magna, Barasira, seu Ecclesiasticus, Isaias, Ieremias, Epistola Baruch, Ezechiel, Daniel, Osee, Ioel, Amos, Abdias, Ionas, Micheas, Nahum, Habacuch, Sophonias, Aggaeus, Zacharias, Malachias, Hezra, Liber Tobiæ, & Tobith iustorum Israelitarum, Iudith, Esther; Daniel minor, libri demum Machabæorum.

Ex libris autem antiquorum Hebræorum est liber Traditio-

ܘܫܦܪܐ ܕܐܠܗܐ ܢܡܘܣܐ. ܘܥܡ ܟܠܒܐ
ܕܡܫܘܠ ܒܢܝܗܝ. ܫܦܝܪܬܐ. ܩܪܒܐ.
ܫܡܘܐܝܠ ܫܦܝܪܐ ܕܡܠܟܐ.
ܕܒܪܡܫܝܚܐ. ܐܝܘܒ. ܕܟܐܒܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܡܠܟܘܗܝ ܕܫܠܝܡܘܢ.
ܡܘܫܐ. ܫܦܝܪܐ ܫܡܫܘܢ. ܢܒܝܬܐ
ܙܟܪܝܐ. ܒܪ ܐܫܥܝܐ. ܐܫܥܝܐ.
ܐܪܡܝܐ. ܐܠܝܐ ܕܒܪܘܗܝ. ܢܝܫܝܠܐ
ܕܐܝܠܝܢ. ܘܫܡܥܘܢ. ܘܐܝܠܝܢ.
ܟܡܘܫ. ܟܘܟܒܐ. ܡܘܬ. ܡܫܟܐ.
ܠܘܡ. ܢܟܫܘܢ. ܦܩܚܐ. ܫܝܢ:
ܐܒܪܗܡ. ܡܠܟܝܢ. ܟܢܙܐ. ܟܠܒܐ
ܕܬܘܒܐ ܘܬܘܒܢܝܬܐ ܕܫܡܝܐ
ܐܫܟܒܐ. ܡܘܫܝܐ. ܐܫܬܝܢ:
ܕܢܐܫܠ ܐܒܘܙܐ. ܘܟܬܒܐ ܠܘܒ
ܘܡܦܩܒܐ.

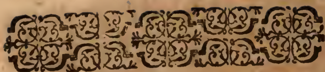
ܘܥܡ ܟܠܗܘܢ ܕܒܪܝܬܐ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ
ܘܡܫܬܒܚܢܐ

IN NOMINE PATRIS, ET FILII, ET SPIRITVS SANCTI, VNIVS DEI.

PE memoriæ tuæ Deus, & precibus omnis iuſti inſignis, ac Matris Excellæ denominationis, ſcribere aggredior Tractatum admirabilem, continentem Libros Diuinos; omneſq; compoſitiones Eccleſiaſticas omnium priorum, & poſteriorum proponam Lectoribus. Nomen ſcriptoris proponam, & quæ conſcripſit, & quo modo. In Deo autem confidens à Moyſe ecce incipio.

Lex, ſeu Pentateuchus, quinque libri, Geneſis, liber Exodi, liber Sacerdotum, Numerorum,

ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ
ܘܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ
ܚܕ ܐܠܗܐ

ܫܠܡ ܒܥܘܕܪܢܗ ܕܐܠܗܐ. ܘܒܪܟܬܗ
ܥܠ ܐܝܕܝ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܐܡܠܟ ܪܘܚܗ
ܥܘܡܢܘܬܐ ܕܟܬܒ ܐܢܐ ܡܚܐܡܢܐ
ܠܡܫܝܚܐ ܕܒܗ ܟܬܒܐ ܠܟܘܠܢܫ. ܘܟܠ
ܩܪܝܐ ܒܐܝܬܐ ܕܟܠ ܡܛܥܝܢ
ܘܐܬܝܢܐ ܫܒܘܩ ܐܢܐ ܚܛܝ ܡܕܢܚܝܐ.
ܥܡ ܡܫܡܫܢܐ ܫܒܘܩ ܐܢܐ ܘܕܐܠܚܡ
ܡܢܬܘܒܐ ܡܢ ܐܠܐ. ܘܕܠܐܠܗܐ ܠܡܥܠ
ܐܢܐ. ܡܢ ܡܘܫܐ ܗܘܐ ܟܬܝܒܐ ܐܢܐ.
ܐܘܪܚܐ ܫܡܥܐ ܫܦܪܐ ܒܪܫܢܐ. ܫܢܬ
ܡܫܡܫܢܐ. ܫܢܬ ܒܝܘܡܐ. ܡܢܝܢܐ.
ܘܫܢܬܐ

Imprimatur, si videbitur Reuerendiss. P. M. S Pal. Apost.

A. Riualdus Vicesg.

Imprimatur.

Fr. Vincentius Cipolla sacræ Theolog. Mag. ac Socius Reuerendiss. P. Fr. Vincentij Candidi S. Pal. Apost. Mag. Ord. Præd.

dire Bibliothecas, variaq. euoluere volumina. Tu ergo, optime Lector, hoc qualicunque fruere interea Opere, & æqui, bonique consule, dum vberiorem Bibliothecam Orientalem tibi paramus; & responsio ad Ioannem Seldenum, qua Eutychius Alexandrinus vindicatur, & suis restituitur Orientalibus, sub prælo sudat. Vale.

ſunt, refellimus; tandemque quicquid ſcitu dignum iudicamus, noſtro exhibemus Lectori. Vt autem unà prodiret noſtra hæc Bibliotheca cum præſenti Opere tamquàm Appendix, multi adhortati ſunt amici, & Mœcenates; præſertim doctiſſimus, atque eruditiſſimus Leo Allatius vir de omni literarum genere optime meritus, itemque doctiſſimus Ioannes Baptiſta Marus S. Angeli in foro piſcium Canonicus, quod & nos decreueramus. At re melius perpenſa, editionem tantiſper diſferre viſum eſt, vt copioſius prodeat opus, & limatius; diuturni enim laboris eſt, & operæ varias

refert, opera omnia recenset. Quamobrem in studiosorum gratiam, breui, Deo fauente, sequetur nostra Orientalis Bibliotheca, quæ ad vmbilicum vsque iam perducta est, vbi non solùm Chaldæi, Syrique percensentur Scriptores, sed ingenti quoque numero Arabes: nec Ecclesiastici tantùm, sed & profani. Nec ita ieiunè agimus de nostris Scriptoribus, vt de suis egit Hebediesu; verùm singulorum, quantum datur, describimus Chronologiam, patriam indicamus, referimus Apophtegmata, proferimus peculiares opiniones, & sectas, & quæ nonnullis eorum imposita

sunt

Crucis vnico digito non quidem ad vnam designandam Personam in Diuinis; sed ad protestandum in Christo domino vnam esse naturam, vt ex eorum Catechesi, & David Barphaulos in Controuersijs liquet, quæ Iacobitarum præcipua hæresis est.

Ad reliquum autem quod attinet, Hebediesu is Tractatus, quem ex Bibliotheca S. Crucis in Ierusalem nobis benignissimè com modauit literatorum decus, ornamentum, & optimus Mœcenas Reuerendissimus Abbas D. Hilarion Rancatus, nec omnes continet Chaldæos Scriptores, nec etiam eorum, quorum nomina refert

rum cruciantur; & an viuentium suffragijs iuuari possint, vt indè liberentur, statim didicisset, ita esse, & ab omnibus Orientalibus credi. Si autem vlterius quæsiuisset de nomine, Infernum *vocari, responsum illi esset: Sic ille alius videns Iacobitas signum Crucis vnico depingere digito, existimauit, eos id facere ad designandam vnam Personam in Diuinis, cùm nihil tam longè absit ab eorum persuasione, quàm hoc pronunciatum. Et vtinam tàm benè, ac rectè sentiant de Mysterio Incarnationis, vti de Mysterio Sanctissimæ Trinitatis. Depingunt autem signum*

vti de Purgatorio, de Personarum Trinitate, & eiusmodi. Quod quidem ex linguarum, peculiarium controuersiarum, & artium, ac scientiarum terminorū imperitia, & ignorantia prouenire haud dubitandum est. Nam si quis percontabitur a quocunque Oriētali: Quid sit Purgatorium? *certè se ignorare respondebit, nisi in Orientalium, & Occidentalium controuersijs versatus sit, quod admodùm rarò euenit. Ex simili responso homines illius sectæ Purgatorium negare colligunt oscitantes illi. Sed verò si sciscitatus esset, an sit locus aliquis, in quo Animæ defuncto-*

aut esse possint cõmunia figmenta? Certè nisi hæretico liuore insanire omninò velint, id cõstantissimè negabunt, & Christum eorum fuisse auctorem, & Apòstolos ipsos illa tradidisse successoribus affirmabunt. Non dissentaneum igitur illud est; nec solùm probabile, sed demonstratiuum. Quod autem ita se res habeat; non modò ex relatis in Tractatu nostri Hebediesu Auctoribus facilè discere poterunt Aduersarij, si veritatem sincerè indagantur; sed nos peculiari opere, Deo fauente, breui ostendemus. Refellemus etiam eos Catholicos Scriptores, qui multa oscitanter de Orientalibus scripserunt,

cha: Is seculo septimo edidit libellum, in quo ostendere conabatur pani Eucharistico salem, oleumq; addendum esse. Vix viderat Opusculum lucem, cùm omnium sectarum eius æui Scriptores illud suis censuris obruerint quodammodò, & iugularint, & quotidie hactenus exagitant posteri. Multò autem minus id coniuncta omnium opera præstari poterat, vt sensatus quisque, & prudens cognoscere, atque iudicare potest. Velim, dicant Aduersarij in simili penitùs argumento suam sententiam; an scilicet ea dogmata, in quibus ipsis cum Ecclesia Romana conuenit, sint, aut

ma, atque incredibilia tam inter sese, quàm cum Ecclesia Romana exerceant odia ob ea discrimina, quæ inter illos controuertuntur de Mysterio Incarnationis Verbi diuini (de hoc enim omnium Christianorum Orientalium, tàm inter se, quàm cum Ecclesia Romana discordia versatur) nequaquàm fieri potest, vt ea dogmata, vel seorsim, vel coniuncta opera confingere potuerint. Etenim ab ijs, quæ vna commini scitur secta, non modò maximè abhorrent aliæ; sed acriter statim, ac censorio insectantur stylo Exẽplo nobis esto nunc vnus Ioannes Barsusan Iacobitarum Patriar-

sæ, de Ecclesijs, de Altaribus, de Ceremonijs, de Sanctorum Reliquijs, Imaginibus, Intercessione, de Hierarchia Ecclesiastica, de Suffragijs pro Defunctorum animabus, de Purgatorio, de Traditionibus, de Monachatu, de bonis Operibus, sexcentisque alijs eiusmodi articulis; quos nostri Nouatores in controuersiam reuocant, & Ecclesiæ Romanæ esse figmenta blatrant.

Verùm enim verò cùm Nationes istæ longissimis terrarum dissitæ sint spatijs, varijs imbutæ moribus, diuersis vtantur linguis; & quod caput est, inueterata, inti-

Catholicam fidem conuersionem.

Scriptores autem ab eo relati nō omnes sunt Nestoriani, etsi ante suam scripserit conuersionem; sed quidam Catholici; quidam Monophysitæ, quidam Monothelitæ, atq. ex sectis alijs. Hinc maximi profectò faciendus est is Tractatus tùm a Catholicis, tùm a Nouatoribus, si verè, ac ingenuè trahuntur isti studio veritatis. Ex his enim facilè discent Aduersarij, quid Orientales Christiani, cuiusque sectæ, sentiunt de sacramentorum numero, de sacrificio Missæ, de transubstantiatione panis, & vini in corpus, et sanguinem Christi, de sacrificio Missæ

ni, inter Cardinales, cæterosq; Prælatos Alexandro III. assistentes Imperatorẽ Fridericum pœnitentem Venetijs recipienti. Plurimum quidem profecit Abdiesu, multosque ex Nestorianis ad Ecclesiam Catholicam conuertit, acceptamq. ab Apostolica Sede auctoritatem valdè propagauit. *Loquitur hic Miræus de secunda nostri auctoris Romam profectione sub Pio IV. ille verò ad calcem suorum Poëmatum de prima sub Iulio III. Et sanè talem fuisse Hebediesu, eius docent Opera, quorũ Catalogum ad Opusculi huius de scriptoribus calcem ipsemet contexuit ante suam ad*

Ca-

nesic Aubertus Miræus lib. 2. *de Politia Ecclesiastica* cap 5. *de Natione Chaldæorum:* Sulacha deinde à Turcis, aduersariorum opera, vt fertur, è viuis sublato, sufficitur in eius locum Abdiesu (*scribitur hic & profertur nomen hoc more Arabum, non Chaldæorum*) eiusdem ordinis monachus, vir mirificæ eruditionis, linguarum varietate, & sacrarum literarum notitia insignis, de quo in vita Pij IV. pręclara fit mentio, cuius Pontificatu Romam venit pro confirmatione, qui & Tridentino Concilio interfuit. Eius autem effigies depicta conspicitur in aula Regia palatij Vaticani

infirmat dogmata; in altero verò strenuè Catholica cõfirmat. Eiusdem etiam est Poëma illud de laudibus Romani Põtificis inscriptũ,

ܦܘܪܫܐ ܕܩܕܡ ܐܘܢܓܠܝܘܢ

Præfatio ante Euangelium, *quod suo operi nuncupato*, Synodalia Chaldæorum *inseruit Petrus Stroza. Is sufficitur Patriarcha in locum Simonis Sulachæ, qui sub eodem Iulio cum ingenti Chaldæorum numero detestata Nestoriana Hæresi in communionem venerat Catholicæ Ecclesiæ, & ab eodem Pontifice Patriarcha Assyriorum Orietalium ordinatus est.*

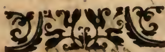
De nostri Hebediesu eruditione

Margaritarum, quem Deusdedit Patriarchæ Babylonis nuncupauit, alijsq; illius lucubrationibus liquet. Multa ſcripſit Opera ad Neſtorianam ſtabiliendam, confirmandamq; Hæreſim; at diuina tandem affulgente gratia, ad meliorem rediјt mentem, Romamq. iam ſenex profectus eſt ſub Iulio III. Summo Pontifice, vbi Neſtorianis abiuratis erroribus Catholicam profeſſus eſt fidem. De qua autem re bina reliquit elegantiſsima poëmata in Bibliotheca Vaticana Chaldaicè eius exarata manu, in quorum primo ſuæ reddit conuerſionis rationes, & firmiſſimis argumentis Neſtoriana

-infir

PRAEEATIO
AD LECTOREM

EBEDIESV Opuſculi huius auctor genere fuit Chaldæus, perſuaſione Neſtorianus, dignitate Epiſcopus, vt ex libro

animi facilitate, qua ſoles, pateре, vt hoc obſeruantiæ meæ monumentum ita in luce tui nominis exeat, vt liceat mihi quoque in tuam clientelam admiſſo de tanto patrocinio gloriari. Ego autem intereà tuorum in me beneficiorum memor Deum Opt. Max. nunquam ſollicitare precibus deſinam, vt diutiſſimè te ſanum, incolumem, ac felicem Eccleſiæ Catholicæ, ac literariæ ſeruet Reipublicæ.

Eminentiæ tuæ Reuerendiſsimæ

Humillimus, & obſequentiſſimus ſeruus.

Abrahamus Ecchellenſis.

PRAE-

gas, quanta abigas fortitudine; quo animi ardore errantes oues ad Christi ouile reducas; qua denique cura omne vigilantissimi Pastoris officium impleas. Omitto insigne illud, quo nihil maius in honoribus Ecclesiasticis habet Gallia; omitto, inquam, insigne illud Magni Franciæ Eleemosynarij Munus, quod Eminentiæ tuæ a Christianissimo, & Maximo Regum Adeodato collatum est ea totius Regni approbatione, vt tunc accepisse beneficium videretur, cùm conferebat. Tu igitur, *Eminentissime Princeps*, hoc meæ tenuitatis qualecumq. tributum a tuis studijs non abhorrens serena fronte suscipe; & ea

prouocent isti, velintq. aliquando ad hoc certamen nobiscum venire. Discent profectò, discent, Orientales Scriptores, cuiuscunque sectæ, multò acriùs Catholicæ fidei firmamenta propugnare, quàm ipsi tentent conuellere, eosq. potissimum experientur aduersarios, quos errorũ suorum fautores esse contendunt. Quæ cùm ita sint, *Princeps Eminentissime*, facilè adducor, vt credam, hoc Opusculum tibi gratum fore etiam priuatis nominibus. Testis enim est vniuersa Gallia, sincera virtutum tuarum admiratrix, quanta sollicitudine Pictauiensem Ecclesiam regas; quanta vigilantia luporum insidias detegas

tús extirpent, omninò prætereãt, neq; de illis vllam prorsùs audeant facere mentionem. Sic suum adhibuit Eutychium Alexandrinũ Ioannes Seldenus; sic suos Auctores Ioannes Henricus Hottingerus in historia Orientali; sic Georgius Calixtus; sic Ludouicus de Dieu; sic Cõstãtinus l'Empereur; sic Claudius Salmasius; sic alij. Quasi eadem facilitate, qua peregrinam eruditionem inani ostentatione apud suos ementiuntur; eadem possent cordatis hominibus imponere, & inuitos, ac reluctantes Orientales in suas pertrahere partes. Sed vtinam! *Princeps Eminentissime*, vtinam! ingenuè ad Orientales

uatorum audaciam depromi poterunt argumenta. Illi enim cùm ſuam cauſam cadere videant, à Græcis, Latiniſque Patribus, & Scriptoribus ad Orientales, Syros, Arabes, alioſq; prouocant; inde ſibi quæritantes præſidium, vnde perniciem metuere debent. Quam enim ex illis attulerunt hactenus auctoritatem, niſi prius eam penitùs corruperint, mutilârint, aut in alienum extorſerint ſenſum? Germanam verborum ſignificationem, vt plurimùm, non deprehendunt; ambigua, & obſcura pro certis, & luculentiſſimis ſtatuunt. Cùm interim ea, quæ in clariſſima luce verſantur, quòd ipſorum commenta radici-

tus

gnis offeruntur Principibus, non ex eorum dignitate; sed ex voluntate offerentis æstimari. Nulla profectò penderent è tholis anathemata, si quæcunque cœlitibus consecrantur, cœlitum magnitudini ex æquo respondere deberent. Quamobrem sic mihi persuadeo, *Princeps Eminentissime*, Te, non solùm pro innata benignitate; sed maximè pro eo ardore, quo flagras amplificandæ Religionis, haud grauatè eius Operis patrocinium esse suscepturum, quod, qualecumque appareat, ingentem librorum Orientalium Scriptorum, tamquàm in exigua illa nuce, includit Iliadem, vndè non exilia ad retundendam Noua-

tum venio, *Princeps Eminentissi-me*. Cui enim potius inscriberem Opusculum in defensionem Catholicæ Religionis elucubratum, quàm Præfecto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide? & ei Præfecto in quo eminent rationes illæ omnes, quas Scriptores in suis Mœcenatibus desiderant, generis splendorem, Purpuram virtutibus illustriorem, quàm murice, Heroicam animi magnitudinem: quodq; apud iustos rerum æstimatores maius momentum habiturum est, egregium earum virtutum, quæ summas Infulas decent, concentum. Excusarem exilitatem tributi, nisi intelligerem, dona, quæ ma-

EMINENTISSIMO, ATQVE REVERENDISSIMO PRINCIPI CARDINALI ANTONIO BARBERINO

S.R.E. CAMERARIO

Sacr. Cong. de Propag. Fide Præfecto, Magno Franciæ Eleemosynario, & Pictauiensi Episcopo Optimo.

TVDIA melioris ætatis meæ longo aliarum rerum vsu, vel exculta, vel confirmata, tuo nomini consecratum

ܡܛܠ ܕܠܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܐܠܗܢ ܐܠܗܝܗܘܢ
ܘܒܥܠܕܒܒܝܢ ܕܝܢܝܢ

Non enim est Deus noster vt
Dij eorum: & inimici no-
stri sunt Iudices.

Deut. 32. ver. 31.

ܫܠܡ ܗܘܐ ܠܟܬܒܐ ܠܡܫܪܐ ܕܕܝܢܐ܀
ܐܠܝܫܥ܀ ܡܘܣܦ ܠܟܬܒܘܬܐ
ܡܢ ܕܢܠܘܟܬܒܘܠܠ ܠܟܬܒܝܢܘܡܢ
ܦܝ ܩܕܡܘ ܐܫܢܝ ܡܫܡܫܢܐ

ܒܚܝܠܗ ܕܡܪܢ
ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ
ܡܫܪܝܢܢ ܠܡܟܬܒ ܡܐܡܪܐ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܡܢܝܢܐ ܕܟܬܒ̈ܐ ܥܕܬ̈ܢܝܐ. ܘܒܪ̈ܝܐ
ܘܠܘܦ̈ܝܐ ܕܥܒܝܕ ܠܥܒܕܝܫܘܥ
ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܨܘܒܐ

Ope Domini Noſtri

IESV CHRISTI

Incipimus ſcribere Tractatum

Continentem Catalogum Librorum Chaldæorum, tam Eccleſiaſticorum, quàm Profanorum.

Auctore Hebedieſu Metropolita Sobenſi.

Latinitate donatum, & notis illuſtratum ab Abrahamo Ecchellenſi Syriacæ linguæ in Almo Vrbis Gymnaſio publico Lectore.

Ad Eminentiſs. Principem Cardinalem

ANTONIVM BARBERINVM.

ROMAE, Typis S.C. de Propag. Fide. 1653.

Superiorum Permiſſu.